

ตายแล้วไปไหน

แปลจากเรื่อง

THE LIFE AFTER DEATH

BY

C.W. LEADBEATER

โดย

อุทิศต์ ทินกร ณ อยุธยา

ตายแล้วไปไหน

แปลจากเรื่อง

THE LIFE AFTER DEATH

โดย

อุทิศต์ ทินกร ณ อยุธยา

๒ ๙ ๘
จัดพิมพ์

โดย

สำนักคณคณาชาวงวัญญาน

ตายแล้วไปไหน

(The life after death)

บทที่ ๑

ความรู้อันแท้จริงมีอยู่หรือไม่?

* ปัญหาเรื่องชีวิตหลังจากตายว่าจะมีอยู่หรือไม่ นับว่าเป็นสิ่งที่น่าสนใจอย่างยอดเยี่ยมแก่มวลมนุษย์ ทุกๆทุกนาม เพราะเหตุใดหรือ? ก็เพราะเหตุว่า วันหนึ่งเราจะต้องตาย เป็นแน่แท้แน่นอน และก็ไม่ได้เท่านั้น ความตาย (ซึ่งเราเรียกขานกัน) ยังพราบบุคคลอันเป็นที่รักและใกล้ชิดกับเรา ไปเสียอีกด้วย ยกเว้นเสียแต่บางคน ซึ่งยังไม่มีชีวิตเป็นหนุ่มสาวที่ค่อนข้างอยู่ในชีวิตอันเยาว์วัย และยังไม่เคยพลัดพรากจากสิ่งอันเป็นที่รักดังกล่าว ดังนั้น หากจะมีเรื่องราวอะไรที่เกี่ยวกับชีวิตหลังจากตาย เราก็ย่อมจะต้องมีความสนใจอยู่เป็นธรรมดา

* วิจารณ์ ฉบับที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๑๕

ใจของคนเราเกิดความลังเลสงสัยในเรื่องความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับชีวิตหลังจากตาย เรามีทฤษฎีกันอยู่มากมายหลายหลาก อันเกี่ยวกับเรื่องนี้ที่ปรากฏอยู่ในนิกายของศาสนาต่าง ๆ และแม้แต่ผู้ที่อุทิศความเชื่อมั่นให้แก่ นิกายของตนอย่างสุดหัวใจ ก็ยังยากที่จะเชื่อในเรื่องนี้ บุคคลเหล่านี้กลับมองเห็นความตายเป็นสิ่งที่น่าสะพึงกลัว และมองปัญหาเหล่านี้ในแง่ของความลึกลับ และน่าสะพึงกลัวไปเสียหมด ท่านเหล่านี้สอนว่า “จงเข้าสถิตย์ในองค์พระเยซู” (falling asleep in Jesus) แต่ท่านกลับสวมเครื่องแต่งกายไว้ทุกข์ชุดดำ ชุมนุมล้อมรอบศพผู้ตายพร้อมกับแสดงความเศร้าโศก และจัดงานศพให้มีลักษณะอันวิ้งเวง และดูน่าขนพองสยองเกล้า เราได้รับมรดกเกี่ยวกับพิธีฝังศพอันน่าเสียวสยองนี้มาจากปู่ย่าตายายของเรา โดยมีได้เฉลียวใจว่า มันเป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้อง เป็นเรื่องเหลวไหลสิ้นดี และเป็นเรื่องที่เต็มไปด้วยความวิปริต คนโบราณเสียอีกกลับมีความฉลาดมากกว่าเราในเรื่องนี้ ท่านจะไม่จัดการกับศพของผู้ตายเยี่ยงวิธีที่เราปฏิบัติกันอยู่ ท่านมีเหตุผลแฝงอยู่ในพิธีการของท่าน และเป็นพิธีการที่ดีที่สุดสำหรับผู้ตายและดีที่สุด

บทที่ ๑ ความรู้อันแท้จริงมีอยู่หรือไม่ ?

๓

สำหรับผู้ยังมีชีวิตอยู่ในด้านอนามัยด้วย นอกจากนั้นยังเป็นการจัดสภาพอันน่ากลัวของศพซึ่งกำลังขึ้นอืดเน่า และละลายตัวเองอย่างช้าๆ (โดยวิวิเสา) คนในโบราณสมัยนั้นรู้เรื่องความตายดี เพราะฉะนั้นจึงยอมไม่เศร้าโศกเสียใจมากนักในเรื่องนี้ และท่านยอมจัดการกับพิธีศพได้โดยถูกต้อง

ประการแรกที่เราพึงสำเหนียกในเรื่องนี้ก็คื ความตายเป็นสิ่งที่จะต้องบังเกิดขึ้นแก่ชีวิตของคนเราทุกคน ทำให้เราจึงต้องสำเหนียกในเรื่องนี้เป็นประการแรก ก็เพราะว่าถ้าเรามีความเชื่อในพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งเป็นพระบิดาสุดที่รักของเราแล้ว เราก็ควรจะสำนึกว่า ชะตากรรมอันได้แก่ความตายนี้ปรากฏแก่มนุษย์ทุกผู้ทุกนามเสมอเหมือนกันหมด และเรื่องนี้ก็มิได้เป็นการผิดบาปแก่ผู้ใด และไม่ว่าเราจะยังคงอยู่ในโลกนี้หรือในโลกสวรรค์ เราก็ยังคงมีความปลอดภัยอย่างเสมอภาคอยู่ในอู่พระหัตถ์ของพระองค์ จากข้อพิจารณานี้เท่านั้น จึงจะทำให้เราตระหนักชัดว่าความตายนี้มิได้เป็นเรื่องน่ากลัวและน่าสยดสยอง แต่เป็นขั้นตอนที่จำเป็นและง่าย ๆ อันหนึ่งในวิวัฒนาการแห่งชีวิตของเรา ที่กล่าวมานี้มิใช่ว่าสำนัก “พรหมวิทยา” (Theosophy) ของเรา จะ

มาสั่งสอนประชาชาติคริสเตียนให้เข้าใจว่า ความตายนั้น เป็นมิตรมิใช่ศัตรู และก็ดูจะไม่จำเป็นที่จะต้องกระทำเช่นนั้นด้วย ถ้าหากว่าคริสตศาสนิกชนส่วนใหญ่ไม่ลืมจารีตประเพณีที่ดีของตนเสีย ไม่มองดูหลุมฝังศพในลักษณะที่เข้าใจว่า “เป็นการปิดฉากพรหมแดนแห่งชีวิต” ไม่เห็นว่าเป็นเส้นทางที่ก้าวไปสู่ความมืด ไปสู่เขตแดนอันน่าขนพองสยองเกล้าที่ไม่มีใครรู้เห็น ณ ประเด็นนี้ และประเด็นอื่น ๆ อีกมากมาย ที่เราสำนักพรหมวิทยา มีคำสอนสำหรับโลกตะวันตก มีคำสอนที่จะประกาศให้ทราบว่ามีมือเวรจิมทานรกอันมืดสนิทและจมอยู่กันบึงสำหรับผู้ตาย มีแต่โลกอันใสสว่างและซาบซ่านไปด้วยความมีชีวิตทั้งมวล โลกนี้เราสามารถที่จะรู้ได้เห็นได้อย่างแจ่มกระจ่างและแม่นยำเสมือนที่เราเห็นถนนสายต่าง ๆ ในบ้านเมืองของเรา เราต่างหากที่เป็นผู้สร้างความมืดมนธ และความเสียดสยองให้แก่ตัวเราเองเสมือน ทารกสร้างความหวาดกลัวให้แก่ตนด้วยการฟุ้งนินยายเกี่ยวกับผีปิศาจ เราจะต้องศึกษาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเรื่องนี้ และเมฆหมอกอันเท็จเทียมที่บดบังเรายู่ก็จะต้องถูกขจัดออกไปทันที ความตายมิใช่เป็นพญามัจจุราช มิใช่ร่างปิศาจ

โครงการกระดูกที่ถือเกี่ยวคอยเกี่ยวสายใยชีวิตแห่งมนุษย์ให้ขาด
สะบั้น แต่หากเป็นเทพยดาที่ถือกุญแจทองพร้อมที่จะไขประ
ตุทองไปสู่สภาพชีวิตที่สมบูรณ์ และสูงส่งยิ่งกว่าชีวิตนี้เสียอีก
แต่เป็นธรรมดาที่คนเราจะต้องตั้งข้อสงสัยและพูดว่า

“เรื่องนั้นแสนจะสละสลวยงดงาม และนับเป็นบทกวีที่ดีมาก
แต่เราจะรู้ได้อย่างไรว่าเรื่องนี้เป็นความจริงเล่า ?” อันที่จริง
นั้นผู้ตั้งข้อสงสัยมีทางที่จะเข้าถึงความจริงนี้ได้หลายทาง มี
หลักฐานและข้อพิสูจน์อยู่พร้อมมูลแล้วที่จะมาสู่มือผู้ที่สนใจ
ค้นคว้ารวบรวมและศึกษา บทประพันธ์ของเชคสเปียร์ก็
เป็นหลักฐานอันหนึ่งที่จะนำมาสู่การพิจารณาของเรา นับตั้ง
แต่รุ่งอรุณแห่งประวัติศาสตร์เป็นต้นมา จากบรรดาเขต
แคว้นแดนที่เราไม่เคยรู้จัก ก็ได้มีผู้ที่เดินทางกลับจากเขต
แคว้นแดนนั้น มาแสดงตนแก่มวลมิตรสหาย มีหลักฐาน
อยู่เป็นจำนวนมาก ดังที่เขาเรียกกันว่า “โอปปาดิกะ”
(apparitions) ได้มาปรากฏร่าง ในสมัยหนึ่งถือเป็นการ
นิยามที่จะต้องหัวเราะขบขัน เมื่อได้ยินได้ฟังเรื่องราวเกี่ยวกับ
โอปปาดิกะ แต่ปัจจุบันนี้ คุณจะเหือดหายไปเมื่อท่าน เซอร์-
วิลเลียม คร็อก นักวิทยาศาสตร์ผู้ค้นพบธาตุทลเทียม และ

ผู้ประดิษฐ์เครื่องมือวัดตรวจวิทยุกับท่าน เซอร์ โอลิเวอร์ ลอดจี้ นักวิทยาศาสตร์ทางไฟฟ้าผู้ยิ่งใหญ่ และ พณฯ บัลโฟร์ อดีตนายกรัฐมนตรีนองอังกฤษ ได้ร่วมมือกันก่อตั้งสมาคมชั้นพิสุจน์ และค้นคว้าเกี่ยวกับปรากฏการณ์ต่าง ๆ เหล่านี้ ถ้าท่านได้อ่านรายงานต่าง ๆ ซึ่งเป็นผลงานของสมาคมค้นคว้าทางจิต ท่านจะได้พบประจักษ์หลักฐานต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องของผู้ที่มีชีวิตอยู่หลังจากตายจากโลกนี้ไป ถ้าท่านได้อ่านหนังสือ “เรื่องผีที่จริงแท้” (Real ghost stories) ของ มร. สเตด หรือเรื่อง “ผู้ที่ไม่มีใครรู้จัก” (L'Inconnu) ของ คามิล ฟลัมมารีอง ท่านจะพบเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับโอปปาติกะอยู่มากหลายที่ปรากฏกายนับเป็นเวลาไม่กี่ร้อยปีมานี้เอง ณ ดินแดนที่ห่างไกลโพ้นบางแห่ง และแม้แต่ที่นี้เดี๋ยวนี้ ก็ยังคงมีปรากฏอยู่และอยู่ท่ามกลางบุคคลที่มีชีวิตอยู่ ซึ่งอาจสงสัยและก็อาจจะพิสุจน์ความจริงแท้แห่งปรากฏการณ์ได้ด้วย

การค้นคว้าหาความจริงเกี่ยวกับชีวิตหลังจากตายนี้ อาจกระทำได้อีกทางหนึ่ง ทางนั้นได้แก่ ลัทธิวิญญาณศาสตร์สมัยใหม่ (Modern Spiritualism) ข้าพเจ้ารู้ดีว่าหลายคน

บทที่ ๑ ความรู้อันแท้จริงมีอยู่หรือไม่ ?

๗

มีความคิดอย่างไรในเรื่องนี้ ท่านคิดว่าทางนี้ไม่สามารถจะ
พิสูจน์ อะไรขึ้นมาได้เลยนอกจากเรื่องที่ได้เต็มไปด้วยความ
หลงกลวงและภาพอุปาทาน แต่ข้าพเจ้ากล้าเป็นพยานได้
ว่ามีได้เป็นเช่นนั้น จริงอยู่ การหลงกลวงและภาพอุปาทาน
นั้นอาจจะมีได้ แต่ก็เป็นบางกรณี แต่ในบางกรณีข้าพเจ้า
กล้ายืนยันโดยไม่หวั่นเกรงเลยว่า มีความจริงอยู่เบื้องหลัง
โดยแน่นอน และบุคคลใดก็ตามที่มีเจตจำนงและอุทิศเวลา
อันมีค่าของตน และความอดทนที่จะคลี่คลายความจริงนี้
เขาจะต้องประสบความสำเร็จ อีกทางหนึ่งก็ได้แก่การศึกษา
สรรพตำราและวรรณคดีอย่างกว้างขวาง ท่านผู้ใดใคร่จะ
ศึกษาจริงจัง อย่างข้าพเจ้าที่ได้ดำเนินมาเป็นขั้นแรกใน
การเรียนรู้ ก็เชิญลองพิสูจน์ดู แต่หลายคนอาจจะไม่เต็มใจ
ที่จะเผชิญความลำบาก และอุทิศเวลาอันมากมายเช่นนี้ได้
และนั่นก็เป็นเรื่องของท่าน แต่เมื่อท่านไม่พิสูจน์และทดสอบ
ด้วยตัวของท่านเองแล้ว ท่านหาควรเยาะเย้ยถากถางในสิ่งที่
ผู้อื่นได้เห็นความจริงมาแล้ว และก็เป็นที่บังจัตตงสำหรับตัว
เขาเองด้วย

ทางที่จะนำไปสู่การพิสูจน์ทางที่สาม ซึ่งเป็นทางที่เหมาะสมที่สุด ซึ่งศิษยานุศิษย์ในสำนัก “พรหมวิทยา” ปฏิบัติอยู่ก็คือการค้นคว้าและพิสูจน์ด้วยตนเองโดยตรง ในตัวของคนเรานั้นมีสิ่งอันลึกลับแอบแฝงอยู่ในตัวด้วยกันทุกคน สิ่งนี้ได้แก่ ตัวรู้ภายใน แต่ทว่าเป็นตัวรู้ที่ยังไม่ได้รับการพัฒนา และตัวรู้ภายในนี้เมื่อพัฒนาแล้วสามารถที่จะสัมผัสกับโลกที่มองไม่เห็นด้วยตาได้ และถ้าผู้ใดได้ฝึกฝนและพัฒนาด้วยความอดทนต่ออุปสรรคและความยากลำบากต่าง ๆ ได้ ก็จะได้เห็นโลกต่าง ๆ ที่ไม่อาจเห็นได้ด้วยตาเนื้อ สมความปรารถนา ผู้ปฏิบัติทางจิตในสำนัก “พรหมวิทยา” หลายท่าน ได้พัฒนาความสามารถภายในนี้ออกมาได้ และก็รู้เห็นประจักษ์แจ้งด้วยใจตนเองมาแล้ว อนึ่งมีข้อกล่าวอ้างในเรื่องนี้อยู่มากมายในวงการสงฆ์ แต่คำกล่าวอ้างเหล่านั้นมิได้เกิดขึ้น จากการปฏิบัติของบรรดาพระและนักบวชเหล่านั้นเลย ท่านได้แต่กล่าวอ้างโดยอาศัยตำราและคัมภีร์ และก็มักจะกล่าวว่า “ศาสนาสอนไว้อย่างนี้” หรือไม่กี่ “พระคัมภีร์ ไบเบิลบอกไว้อย่างนั้น” ไม่มีท่านผู้ใดเลยที่จะกล้าพูดว่า “สิ่งที่เราบอกแก่เธอ นั้นล้วนเป็นสิ่งที่เราเห็นด้วยตน

บทที่ ๑ ความรู้อันแท้จริงมีอยู่หรือไม่ ?

๕

เองมาแล้ว และสิ่งเหล่านี้ขอยืนยันว่าเป็นความจริง” แต่
สำนัก “พรหมเวทียา” นั้นสามารถพูดได้เต็มปากว่า ผู้
ปฏิบัติได้รู้ได้เห็นสิ่งเหล่านี้ด้วยตนเอง และเรากำลังจะนำ
เอาสิ่งที่ได้รู้ได้เห็น และจากผลการพิสูจน์นี้มาเสนอต่อท่าน
เพื่อท่านจะได้มีโอกาส นำไปพิสูจน์ทบทวนด้วยตัวของท่าน
เอง แต่อย่างไรก็ตาม เราใคร่จะเสนอต่อท่านว่า “ท่าน
อย่าเพิ่งด่วนเชื่อในคำยืนยันของเรา จนกว่าท่านจะสามารถ
ปฏิบัติและรู้ได้ด้วยตนเอง และเมื่อนั้น ท่านจะอยู่ในฐานะ
ที่จะพูดเล่ากับใครต่อใครได้อย่างภาคภูมิใจ และอย่างเต็มปาก
เหมือนอย่างที่เรากำลังกระทำอยู่นี้”

ข้อเท็จจริงอันเป็นสัจจะ

* เรื่องที่จะกล่าวต่อไปนี้ เป็นข้อเท็จจริงอันเป็น
สัจจะที่ประกอบด้วยเหตุผล ยิ่งกว่าทฤษฎีที่เกี่ยวกับความ
ตายใด ๆ อันแพร่หลายอยู่ในปัจจุบันนี้

ไม่เป็นที่ปรากฏว่า คนเราตายแล้วจะเปลี่ยนสภาพ
ของตนโดยทันที หรือว่าวิญญาณของผู้ที่ตายนี้ได้ลอยขึ้นไปสู่
สวรรค์ชั้นฟ้าอันอยู่เหนือดวงดาวโน้น ตรงกันข้าม อำนาจ
สติปัญญาและคุณลักษณะประจำตนมิได้สูญสลาย สภาพของ
ตัณหา ความอยาก และความนึกคิดที่เป็นเหตุให้ตัวเขาเกิด
ขึ้นมา ก็ยังคงมีอยู่ในขณะนี้อย่างพร้อมมูล สภาพการณ์เช่น
นี้หาได้มีอำนาจภายนอกใด ๆ เข้ามาแทรกแซงโดยเป็นผู้บง
การให้เขาได้รับรางวัลหรือการรับโทษแต่ประการใดไม่ หาก

สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นจากกรรมดีและกรรมชั่ว ซึ่งเขาผู้นั้นได้
แสดงออกทางมโนกรรม วาจากรรม และกายกรรมนั่นเองทั้ง
สิ้น ว่ากันตามจริง คนเราเป็นผู้สร้างแทนสติเอาไว้แล้ว
ในโลกมนุษย์ เพื่อตนจะได้อาศัยนั่งนอนหลังจากตายแล้ว
นั่นเอง

ข้อเท็จจริงประการแรกที่เราเห็นได้โดยเด่นชัดก็คือ ณ
ที่นี้เรา (สำนักพรหมวิทยา) มิได้ประสบกับชีวิตในแนวใหม่
ที่แปลกประหลาด แต่หากเป็นชีวิตที่สืบต่อจากชีวิตปัจจุบัน
เรามีได้แยกทางจากผู้ตาย เพราะเหตุว่า ณ ที่นี้ เราได้พบ
เขามาอยู่ใกล้เราตลอดเวลา สิ่งที่ทำให้เห็นไปว่า เราได้แยก
ทางจากผู้ตายแล้วนั้น ก็เพราะสมรรถภาพวิสัยในการเห็น
ของเราต้องถูกจำกัดอยู่ สิ่งที่เราสูญเสียมิใช่บุคคลที่เราสนิท
สนมรักใคร่ แต่เป็นการสูญเสียอำนาจในการเห็นของเราที่
มีต่อเขาเหล่านั้น เรามีหนทางที่จะปรับระดับวิญญาณหรือ
ความรู้สึกรู้จักคิด (consciousness) ของเราให้ได้กับระดับ
ของเขา และเราก็ได้พบเขาทั้งยังได้สนทนาพาทิกัน เสมือน
เมื่อครั้งที่เรายังอยู่ในโลกมนุษย์ด้วยกันอีกด้วย พวกเราทั้ง

หมดต่างได้ปฏิบัติเช่นนี้อยู่ด้วยกันเสมอ ถึงแม้ว่า เมื่อการปรับระดับวิญญาณ ของเราจะกลับคืน มาสู่ระดับที่เป็น อยู่ในภูมิของมนุษย์ แล้วเรามักจะจำเหตุการณ์กันไม่ได้เสียเป็นส่วนมากก็ตาม (เนื่องจากมันสมองที่เป็นกายเนื้อไม่สามารถบันทึกความสั้นที่ต่างดีกรีกันนั้นได้ ผ.ร.) คนบางคนอาจใช้กายทิพย์ให้กระทำการใด ๆ ทั้งที่กายเนื้อของเขายู่ในสภาพตื่นอยู่ก็ได้ แต่การนี้จะต้องได้รับการฝึกฝนและพัฒนาขึ้นเป็นพิเศษ ซึ่งสำหรับบุคคลทั่วไปอาจต้องใช้เวลานานเป็นพิเศษยิ่งขึ้นไป ระหว่างที่กายเนื้อของคนเรายู่ในสภาพหลับ ทุกคนใช้กายทิพย์ของตนเอง มากบ้างน้อยบ้างตามขอบเขต และโดยวิธีนี้เขาย่อมได้ไปอยู่ร่วมกับมิตรสหายที่ตายแล้วอยู่เป็นประจำวัน บางครั้งก็จำได้เป็นบางส่วนว่าได้พบปะกับบุคคลเหล่านั้น แต่เขาก็นึกว่าเขาตกอยู่ในความฝัน และมักจะพูดเสมอว่า เราฝันเห็นเขา แต่ส่วนมากก็มักจะระลึกไม่ได้เลยว่า ตนได้ไปพบกับเหตุการณ์นั้นมาแล้ว เลยทำให้ไม่ทราบว่ามีอะไรเกิดขึ้น สายใยแห่งความสนิทสนมรักใคร่ระหว่างกันนั้นย่อมมีแรงดึงดูดอยู่เป็นนิจ เมื่อคนเรายู่ในระหว่างที่เป็นอิสระจากกายเนื้อ โดยธรรมชาติ เขา

ก็จะไปหาหมู่คณะที่เขารักใคร่โดยทันที แต่ลักษณะที่ผิดแผกออกไปก็คือ แทนที่จะเป็นเวลากลางวันกลับเป็นกลางคืน และแทนที่จะเป็นกายเนื้อกลับเป็นกายทิพย์

การนำสัญญาความจดจำจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นใน ภูมิทิพย์กลับคืนมาสู่ภูมิมนุษย์ เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ที่จะต้อง แยกไว้พิจารณาต่างหาก (เรื่องนี้มีปรากฏอยู่ในหนังสือเรื่อง “ความฝัน” (Dreams) ของผู้ประพันธ์คนเดียวกันนี้—ผ.ร.) อย่างไรก็ตาม การขึ้นไปสู่โลกทิพย์นั้นไม่กระทบกระเทือน หรือมีการเปลี่ยนแปลงใด ๆ ที่เกี่ยวกับความรู้สึกนึกคิด อีกทั้งความเคลื่อนไหวก็กระทำได้อย่างคล่องตัวและเป็นอิสระ เมื่อท่านจากภูมินั้นมาแล้ว ไม่ว่าท่านจะระลึกได้หรือไม่ก็ตาม บรรดาผู้ตายเหล่านั้นก็ยังคงมีชีวิตอยู่ใกล้กับท่านเสมอ จะมีข้อแตกต่างก็แต่ว่าเรามีกายเนื้ออยู่อีกต่อไปแล้วเท่านั้น แต่เรื่องนี้ก็มีได้ทำให้เขาเปลี่ยนแปลงแต่ประการใด ก็เหมือนกับว่าเมื่อท่านเปลื้องเสื้อคลุมของท่านออก ท่านหาได้เปลื้อง บุคคลลิกภาพของท่านออกไปด้วยไม่ ในสภาพของกายทิพย์ ท่านมีความรู้สึกมาก่อนข้างจะมีเสรีและความคล่องตัว ทั้งนี้

ก็เพราะท่านไม่มีน้ำหนักที่จะต้องแบกไว้นั่นเอง สภาพเช่นนี้ เป็นสภาพของภูมิทิพย์ กิเลส ตัณหา ความรักใคร่ อารมณ์ และสติปัญญาของผู้ตาย มิได้มีการเปลี่ยนแปลงแม้แต่น้อย เพราะคุณลักษณะต่าง ๆ เหล่านี้ หาใช่คุณสมบัติของกายเนื้อที่เขาได้ถอดกองเอาไว้แล้วไม่ เมื่อเขาถอดเครื่องแต่งกายชุดเดิมออกทิ้งและหันมาสวมชุดอื่น ความรู้สึกนึกคิดของเขาก็นั่งคงอยู่ในสภาพเดิม

ข้าพเจ้าตระหนักดีว่า เป็นการยากสำหรับคนทั่วไปที่จะคล้อยตามความจริงนี้ เพราะเขาไม่สามารถจะแลเห็นด้วยตาเนื้อของเขาได้ และสำหรับตัวเราเอง ก็เป็นเรื่องยากอยู่ มิใช่น้อยเหมือนกัน เมื่อมาสำนึกว่า(แม้จะมีตาทิพย์) ขอบเขตของสมรรถภาพในการเห็นของเรา ก็ต้องถูกจำกัดอยู่แต่บางส่วนเช่นกัน ความเข้าใจของเราท่ามกลางชีวิตอันกว้างใหญ่ไพศาลนั้นมีอยู่เพียงน้อยหนึ่ง วิทยาศาสตร์ย่อมแสดงเป็นการสนับสนุนความจริงในเรื่องนี้เป็นอย่างดี สิ่งที่วิทยาศาสตร์แจ้งให้เราทราบถึงจุลชีวะอันละเอียดนั้น เราเองก็ไม่สามารถจะรู้ได้ด้วยประสาทสัมผัสของเรา และบรรดาชีวิตต่าง ๆ เหล่านี้ จะถือว่าไม่มีความสำคัญนั้นหาได้ไม่ เพราะ

จุลชีวะเหล่านี้มีความเกี่ยวพันต่อสุขภาพอนามัยของมนุษย์อยู่
ซึ่งในบางกรณี ก็เป็นการกระทบกระเทือนถึงชีวิตด้วย
โดยเหตุที่ประสาทสัมผัสของคนเรา ต้องถูกจำกัดอยู่บางประ
การ เราจึงไม่สามารถที่จะแลเห็นสายลมที่พัดอยู่รอบ ๆ ตัว
เรา ประสาทตาของเรามีได้แสดงว่าลมนี้มีอยู่ เว้นเสียแต่
ว่าความเคลื่อนไหวของมันจะได้มากระทบกายสัมผัสของการ
เข้าเท่านั้น ยิ่งกว่านั้น กำลังแรงของมันก็ยังสามารถสร้าง
ความอับปางให้แก่เรือใหญ่ ๆ ตลอดจนทำลายตึกกรมบ้าน
ช่องที่มั่นคงแข็งแรงอย่างที่สุดได้ ท่านเห็นหรือยังว่า ใน
ธรรมชาตินั้นมีพลังอันทรงมหิทธานุภาพซึ่งหลีกเว้นสายตา
และการสัมผัสบางส่วนของเราไปได้ ฉะนั้นเป็นความเขลา
เพียงใดหรือไม่ที่จะทึกทักเอาว่า สิ่งที่เห็นได้ย่อมมีอยู่ ทุก
อย่างที่น่าจะมีต้องเห็นได้

ตัวเราเปรียบเสมือนถูกปิดตายไว้บนหอคอยแห่งหนึ่ง
ประสาทสัมผัสเปรียบเสมือนบันชรเล็ก ๆ หลายบัญญัติ ซึ่ง
เปิดหันหน้าไปสู่ทิศทางบางทิศ ส่วนบัญญัติต่าง ๆ ที่อยู่บาง
ทิศนั้นถูกปิดตาย แต่การมีอำนาจตาทิพย์ก็เปรียบเสมือนมี
บัญญัติเพิ่มขึ้นอีกบานหนึ่งหรือสองบานที่ช่วยให้เราแลเห็นสิ่ง

ต่าง ๆ ในโลกใหม่อันกว้างใหญ่ไพศาล และที่จริงก็เป็นโลกเก่าซึ่งซ่อนเร้นสายตาเราไว้นั่นเอง

เมื่อเรามองออกไปสู่โลกใหม่นี้ เราจะได้เห็นอะไรเป็นสิ่งแรก? สมมติว่าคนใดคนหนึ่งในกลุ่มพวกเราขึ้นส่งวิญญาณไปสู่โลกทิพย์ ความรู้สึกนึกคิดประการแรกจะเกิดขึ้นในรูปใด สิ่งที่เขาประสบน่าจะมีความแตกต่างกันบ้างก็แต่เพียงเล็กน้อย และบางทีเขาจะนึกว่าเป็นโลกเดียวกันกับโลกมนุษย์เสียด้วยซ้ำไป ขอให้ข้าพเจ้าอธิบายว่าทำไมมันจึงเป็นดังนั้น แต่อย่างน้อยก็ขออธิบายแต่เพียงบางส่วน เพราะมิฉะนั้นหนังสือเล่มนี้ก็จะกลายเป็นศาสตร์ที่ว่าด้วยวิชา "กายภาพทิพย์" (astral physics) ไป (รายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องนี้ปรากฏในหนังสือเรื่อง "อีกด้านหนึ่งของความตาย" (The Other Side of Death) ของผู้ประพันธ์คนเดียวกันนี้—ผ.ร.)

ณ ภูมิแห่งนี้ เราจะได้พบสภาวะของมวลสารที่มีความแตกต่างกันในรูปลักษณะเช่นมวลสารที่เป็นของแข็ง ของเหลวและแก๊ส มวลสารเหล่านี้มีสภาวะแห่งความแน่นของมวลสารที่เป็นทิพย์ต่างดิกกรีกัน ดิกวีของมวลสารทิพย์เหล่านั้นล้วนตั้ง

ดูซึ่งกันและกัน และมีความเกี่ยวพันกันเช่นเดียวกับมวลสารหายาบในโลกมนุษย์ ดังนั้นสหายของท่านที่อยู่ในโลกทิพย์ จึงอาจมองเห็นกำแพงผนัง ตลอดจนจนเครื่องประดับอย่างที่เขาเคยเห็นในโลกมนุษย์มาแล้ว ถึงแม้ว่าส่วนต่างๆ ของมวลสารที่ประกอบกันขึ้นเป็นรูปร่างนั้น เขาจะมองไม่เห็นมันก็ตาม แต่ส่วนประกอบเล็ก ๆ เหล่านั้น ก็ประกอบกันขึ้นในอัตราความแน่นที่ทำให้มองเห็นเป็นรูปร่างของวัตถุสิ่งของได้ ว่ากันที่จริง ถ้าเขาจะตรวจสอบสภาพวัตถุนั้นอย่างละเอียดถี่ถ้วน เขาจะประจักษ์ว่า อนุภาคของมวลสารนั้น มีความเคลื่อนไหวในอัตราความเร็วสูงเช่นเดียวกับวัตถุธาตุในโลกมนุษย์ เว้นเสียแต่ว่าเขาจะมองไม่เห็นมันเท่านั้น แต่ก็มีน้อยคนนัก ที่จะเฝ้าสังเกตอย่างถี่ถ้วนในเรื่องนี้ ฉะนั้นคนที่ตายจากโลกนี้ไปสู่โลกทิพย์ สิ่งแรกที่เขาเห็นจึงดูไม่มีสิ่งใดที่แตกต่างไปจากโลกมนุษย์

เมื่อเขามองไปรอบ ๆ ตัว เขาจะเห็นห้องชนิดเดียวกับที่คุ้นเคย เห็นผู้คนที่เคยรักใคร่และสนิทสนม เพราะผู้คนเหล่านั้นล้วนมีกายทิพย์ ซึ่งอยู่ภายในวิสัยใหม่ของเขาซึ่งก็มีกายทิพย์เช่นเดียวกันที่ทำให้เห็นได้ ส่วนระดับในการ

เปลี่ยนแปลงของความรู้สึกจะมีอยู่บ้างก็แต่เพียงบางประการเท่านั้น กล่าวคือ ในไม่ช้าเขาจะรู้สึกว่า ความเจ็บปวดและความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้านั้นไม่มีอยู่ ถ้าท่านเริ่มจะเข้าใจถึงเรื่องที่ถูกมานี้ได้ทั้งหมดก็แสดงว่าท่านได้เข้าถึงความคิดบางประการที่เกี่ยวกับความจริงในชีวิตชั้นสูงบ้างแล้ว ลองคิดดูสำหรับท่านที่อยากจะหาความสุขสบายแม้แต่ชั่วขณะหนึ่ง ท่านผู้คร่ำเคร่งอยู่กับธุรกิจประจำวันเสียจนลืมว่า ครั้งสุดท้ายนั้นท่านได้ว่างจากเหน็ดเหนื่อยขึ้นเมื่อใด ท่านจะไม่รู้ถึงคำว่าน่าเบื่อหน่าย และความเจ็บปวดอีกละหรือ เรามีการสอนกันมาอย่างผิด ๆ ในประเทศตะวันตกถึงเรื่องชีวิตนิรันดร์ ผู้ตายจากโลกมนุษย์โดยปกติจึงยากที่จะเชื่อว่า ตัวเขาได้ตายไปแล้ว ทั้งนี้ก็เพราะเขายังมีความรู้สึกในการเห็น ได้ยิน นึกคิด ตลอดจนเวทนาต่าง ๆ อยู่ “ฉันยังไม่ตาย” เขาจะพูดอย่างนี้ “ฉันยังมีชีวิตเหมือนเดิมและรู้สึกว่าดีกว่าแต่ก่อนด้วยซ้ำ” จริงทีเดียว เขาเป็นเช่นนั้น แต่ถ้าเขาได้รับคำสอนที่ถูกต้องกว่านี้ ความคาดหวังของเขาจะถูกตรงยิ่งขึ้นเพียงใด

ความสำนึกของเขาจะเกิดขึ้นในรูปนี้ เขามองเห็นมิตรสหายอยู่รอบ ๆ ตัว แต่ในไม่ช้าเขาจะพบว่า เขาไม่มี

ทางติดต่อกับคนเหล่านั้นได้เลย บางครั้งเขาพยายามจะพูด
คุยด้วย แต่ดูเหมือนว่าคนเหล่านั้นเอาหูทวนลมเสีย เขา
พยายามแตะต้องกายของคนเหล่านั้น แต่ก็มีได้เพิ่มความรู้
สึกอันใดให้แก่บุคคลเหล่านั้นเลย แต่ถึงกระนั้นเขาก็พยายาม
หาเหตุผลเข้าข้างตัวเองว่า เขากำลังฝันไป และกำลัง
จะตื่นอยู่ในไม่ช้านี้ เพราะในคราวอื่น ๆ (เมื่อบุคคลเหล่านี้อยู่
ในสภาพที่เราเรียกกันว่าหลับ และกายทิพย์อยู่ใน
สถานที่จะติดต่อกันได้) เพื่อนฝูงเหล่านั้นยังได้พบกับเขา
และยังได้สนทนากับเขาเหมือนเมื่อครั้งก่อนด้วย

บทที่ ๓

สถานชำระบาป

* ความไม่สบายใจทั้งมวลที่เกิดขึ้น โดยไม่จำเป็น
ตลอดจนความทุกข์ทรมานอันแสนทรมานที่มียู่ในจิตใจ
ล้วนเกิดมาจากบรรดาบุคคลที่มัวแต่สอนเรื่องราว อันน่าขง
และเรื่องเลวร้ายที่ไม่เคยปรากฏว่ามีอยู่จริง แทนที่จะสอน
โดยใช้เหตุผลและสามัญสำนึกอันถูกต้อง ทฤษฎีเรื่องไฟนรก
ที่ไร้พื้นฐานแห่งความจริง ก่อความเสียหายอย่างร้ายแรง
เกินกว่าผู้ส่งเสริมและสนับสนุนให้เชื่อจะคาดคิด การสอน
เช่นนี้ก่อให้เกิดผลร้ายขึ้นทั้งแก่ผู้ตายและผู้ยังมีชีวิตอยู่ แต่
อย่างไรก็ดี เดียวนี้ผู้ตายจะได้พบกับบรรดาผู้ตายคนอื่น ๆ
ที่ได้รับคำสั่งสอนในเรื่องนี้เป็นอย่างดีมาแล้วมากขึ้น และก็
ได้มีโอกาสเรียนรู้จากบุคคลนั้นว่า แท้จริงไม่มีสิ่งใดที่ควร

* วิทยานาน ฉบับที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๑๕

ต้องกลัวหรือวิตก ชีวิตในโลกใหม่นี้เป็นชีวิตที่เต็มไปด้วย
เหตุผลเช่นเดียวกับกับโลกเก่าที่เขาเพิ่งจากมา

ตามขั้นตอนของสภาวะ เขาจะพบว่า ณ โลกนี้มีสิ่ง
ใหม่ ๆ อยู่มากประจุกดั่งจำลองสิ่งที่เขาได้เคยพบเห็นมาแล้ว
ในโลกที่พิภพความคิดและความอยากของเขาจะแสดงตัวออก
เป็นรูปที่เห็นได้ ถึงแม้ว่าสิ่งประกอบกันขึ้นเป็นรูปร่างนี้จะ
เป็นมวลสารที่ละเอียดมากซึ่งมีอยู่ในภุมินันท์ก็ตาม เมื่อชีวิต
ในสภาพอันเป็นทิพย์ของเขาดำเนินสืบต่อมา สิ่งต่าง ๆ เหล่า
นี้จะกลายเป็นสิ่งที่เด่นชัดขึ้น เราต้องไม่ลืมด้วยว่า ขณะนี้
เรากำลังอยู่ในระหว่างกระบวนการของถอนตัวตนอยู่ทุกขณะ
โดยแท้จริง ช่วงเวลาทั้งมวลแห่งการเวียนว่ายตายเกิดมีขึ้น
ก็เพราะอีโก้ (Ego) (ภวังควิญญาณที่ผู้เก็บพีชะแห่งภพชาติ
ไว้แล้วเคลื่อนตัวออกเป็นปฏิสนธิวิญญาณ — ดูท้าย ผนวก—
ผ.ร.) เคลื่อนตัวเองออกมาสู่มวลสาร และก็จะถอนตนกลับ
เข้าไปสู่สภาพเดิม ด้วยผลแห่งความบำเพ็ญเพียรของตน

เมื่อบุคคลธรรมดาถูกขอให้วาดเส้นชีวิตขึ้นเส้นหนึ่ง
ตามที่เขาคิดว่ามันจะเป็นไป เขาน่าจะแสดงเส้นแห่งชีวิต

โดยการลากเส้นตรงหนึ่งเส้น เริ่มต้นจากจุดเกิดไปสุดที่จุดตาย แต่सानุศิษย์ “พรหมวิทยา” ก่อนข้างจะแสดงเส้นชีวิตออกเป็นเส้นวงรีรูปไข่ ซึ่งเป็นเส้นวงรีใหญ่ (ดูคำอธิบายท้ายผนวก — ผ.ร.) โดยเริ่มต้น (แต่ครั้งใดไม่ปรากฏ เพราะเป็นอินโด — ผ.ร.) จากจุดที่อীগ์ซึ่งอยู่บนภูมิแห่งมโนชั้นสูง (The higher mental level) เคลื่อนสภาพลงมา (ยังระดับภูมิที่ต่ำกว่า) และย้อนวกกลับขึ้นไปสู่ที่เดิม (ซึ่งอาจเรียกภูมิแห่งมโนชั้นสูงนี้ว่าอรูปรูภูมิก็ได้ ภูมินี้มีรูปแต่เป็นรูปที่ละเอียดที่สุดจนแทบไม่อาจเรียกว่ารูป แต่ถึงกระนั้นก็ยังมียุรูป และจุดนี้เป็นเริ่มต้นที่มีการแบ่งตัวตน — ผ.ร.) เส้นนั้นจะแสดงวิถีโคจรเคลื่อนตัวลงมาของอীগ์ จากภูมิแห่งมโนชั้นสูงลงมาสู่ภูมิแห่งมโนชั้นต่ำ (The lower part of mental plane) (ซึ่งอาจเรียกว่ารูปรูภูมิ) แล้วเคลื่อนลงมาสู่ภูมิทิพย์ (โลกทิพย์) ส่วนภูมิที่อยู่ส่วนล่างเส้นวงรีแสดงถึงภูมิแห่งมนุษย์ และเส้นนี้จะแสดงว่า ในไม่ช้าก็จะมีการเคลื่อนที่สูงขึ้น จากภูมิมนุษย์ขึ้นไปสู่ภูมิทิพย์ และภูมิแห่งมโนอีกเป็นลำดับ (สังสารวัฏย่อมเกิดขึ้นดังนี้) ดังนั้นชีวิตในภูมิแห่ง

มนุษย์นี้ จึงแสดงออกตรงพื้นที่เล็ก ๆ ส่วนล่างของวงจรรูปไข่ ซึ่งมีเส้นแบ่งเขตตรงเส้นโค้งของรูปไข่ระหว่างภูมิทิพย์ และภูมิแห่งมนุษย์ และเส้นเกิดและเส้นตายก็จะอยู่ ณ จุดที่ตัดกันตรงเส้นโค้งนี้ จะเห็นได้ว่าจุดนี้มีไข่จุดที่สำคัญที่สุดของรูปวงจรรทั้งหมด

จุดที่เป็นจุดกลางอันแท้จริงนั้นก็คือ จุดที่มีระยะห่างที่สุดจากอ็อกไ้เป็นจุดเลี้ยว (Turning point) ซึ่งทางดาราศาสตร์เรียกว่า จุดในวิถีโคจรของดวงดาวที่ออกห่างไกลที่สุดจากดวงอาทิตย์ (aphelion) จุดนี้มีไข่จุดเกิดหรือตายแต่เป็นจุดระหว่างกลางในชีวิตมนุษย์ เพื่อพลังแรงอ็อกไ้ ได้ไหลพุ่งออกไป และกลับมาเริ่มกระบวนการอันยาวนานแห่งการถอนตน ความคิดของเขาจะค่อยหันกลับไปยังข้างบน (ทางที่สูงขึ้นเมื่อสภาพของวัตถุหายหมดความหมายสำหรับตัวเขาแล้ว ในไม่ช้าเขาก็จะสละกายหายทั้งลงทั้งสิ้น ชีวิตในโลกทิพย์ของเขาเริ่มต้นขึ้น แต่ทว่าในระหว่างนี้กระบวนการของการถอนตน ก็ยังคงดำเนินอยู่ต่อไป ผลที่เกิดจากการนี้ก็คือ เมื่อกาลเวลาผ่านไปนานเข้า เขาจะเริ่มเบื่อหน่าย

ในกายทิพย์ ซึ่งถอดแบบจำลองมาจากกายเนื้อและก็จะตกเข้าไปอยู่ในอิทธิพลของมวลสารชั้นสูงกว่า ซึ่งรูปแห่งความคิดของเขา ได้ถูกสร้างขึ้นจากมวลสารนี้ยิ่งขึ้นทุกทีถึงขั้นนี้ รูปแห่งความคิดก็ปรากฏขึ้นในโลกทิพย์ ดังนั้นชีวิตของเขา จึงกลายเป็นชีวิตที่อยู่ในโลกของความคิดมากขึ้น และสภาพจำลองที่ติดมาจากโลกมนุษย์ก็จะค่อย ๆ จางหายไปจากทัศนะของเขา แต่ทั้งนี้ก็ได้หมายความว่า เขาได้เปลี่ยนตำแหน่งแห่งที่ในอวกาศ เขาเพียงแต่เปลี่ยนจุดศูนย์กลางแห่งความสนใจเท่านั้น ความอยากความต้องการของเขายังคงมีอยู่อย่างไม่ลดละ รูปต่าง ๆ ที่มีอยู่ล้อมรอบตัวเขาก็เกิดขึ้นจากความอยากความต้องการเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้นชีวิตของเขา จะประสบกับความสุขหรือความทุกข์ ก็ขึ้นอยู่กับสภาพของธรรมชาตินี้

การศึกษาเกี่ยวกับชีวิตในโลกทิพย์ นี้แสดงให้เห็นถึงเหตุผลของคำสอนต่าง ๆ ในด้านจริยธรรมได้อย่างชัดเจน คนส่วนใหญ่เป็นที่เห็นพ้องกันว่า การทำให้คนอื่นได้รับบาดเจ็บหรือได้รับความเสียหายนั้นเป็นบาป และเป็นสิ่ง

ผิดที่มองเห็นกันได้ชัด แต่บางครั้งเขาก็ประหลาดใจว่า มัน
บาปด้วยหรือในการที่เขามีความริษยา ความเกลียด หรือ
ความทะเยอทะยาน ซึ่งเขาเก็บมันไว้ในใจไม่ปล่อยให้ล่อง
เลยออกมาเป็นกายกรรมหรือวจีกรรม ? ถ้าเรารู้สภาพของ
โลกทิพย์ดี แม้แต่เพียงเล็กน้อย เราจะเห็นได้ชัดเจนว่าทำ
ไมจึงเป็นเช่นนั้น ทำไมความคิดที่อยู่ในใจจึงเป็นอันตราย
ต่อตัวเขาได้ และทำไมนิสัยใจคอที่ไม่ดีของเขาจึงทำให้เขา
ได้รับความทุกข์ หลังจากที่เขาได้ตายจากโลกมนุษย์นี้ไปแล้ว
เราจะเข้าใจเรื่องนี้ดีขึ้น ถ้าเราได้ตรวจสอบสภาพของชีวิต
บางประเภทในโลกทิพย์ดู และจะเห็นว่าหลักการและกลไก
ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในโลกทิพย์ทำงานกันอย่างไร

แต่ก่อนอื่นขอให้เราหันกลับมาพิจารณาดูเรื่องของคน
ประเภทที่มีชีวิตอย่างเรียบง่าย ๆ ไม่มีสีสันร่าเริงก่อน ซึ่งคนประ-
เภทนี้จัดว่าไม่มีคุณสมบัติทั้งในด้านความดี และความชั่วเป็น
พิเศษโดยเฉพาะ และลักษณะพิเศษเฉพาะตนในด้านอื่น ๆ
ก็ไม่มีอยู่ด้วย คนประเภทนี้นับว่าไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง ถึง
แม้ว่าเขาจะจากโลกนี้ไปสู่โลกทิพย์ บุคคลลักษณะที่

เรียบ ๆ และปราศจากสีสันรของเขา ก็คงเหมือนเดิมเขาไม่มีอะไรที่จะต้องประสบกับความทุกข์ทรมานเป็นพิเศษ และก็ไม่มีอะไรที่จะประสบกับความสนุกสนานรื่นเริงเป็นพิเศษอีกด้วย และก็ดูเหมือนว่า ชีวิตในโลกทิพย์จะมีรสชาติเนือย ๆ สำหรับเขา ทั้งนี้ก็เพราะเหตุว่าเมื่อครั้งเขามีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ เขามีได้ให้ความสนใจต่อสิ่งแวดล้อมที่มีอยู่รอบตัวเขาอย่างที่ควร แต่ถ้าหากว่าคนผู้นี้เป็นคนชอบนิทาน หรือเอาแต่เล่นกีฬา หรือเป็นคนมุ่งเอาการงานตะพิด หรือไม่ก็หลงไหลในแฟชั่นเครื่องแต่งกาย เขาจะรู้สึกว่าการมีชีวิตในโลกทิพย์มีแต่ความน่าเบื่อหน่าย เพราะสิ่งเหล่านี้มิได้มีอยู่ แต่สำหรับในกรณีของคนติดสุรา และลุ่มหลงมัวเมาในสิ่งต่าง ๆ เขาได้ตกเป็นทาสของสิ่งเหล่านี้เมื่อครั้งอยู่ในโลกมนุษย์ และถึงแม้ว่าเขาจะตายจากมาแล้ว ความอยากกระหายนี้ก็มิได้ลดน้อยลง ซ้ำร้ายกลับจะทวีความรุนแรงมากขึ้นกว่าเดิมเสียอีก ทั้งนี้เพราะเขาไม่มีกายหยาบที่จะสัมผัสกับสิ่งของหยาบซึ่งมีอยู่ในโลกมนุษย์ เพื่อมาบำบัดความกระหายได้อีกต่อไป ฉะนั้นคำว่าไฟแห่งสถานชำระบาป จึงน่าจะเป็นสัญลักษณ์-

ลักษณะที่แสดงออกถึงสภาพความทุกข์ทรมานที่เกิดขึ้นเพราะแรงกิเลสตัณหาอันร้อนรุ่มที่เผาผลาญอยู่ในตัวผู้นั้น (มากกว่าจะเป็นอย่างอื่น) ความทุกข์ทรมานนี้คงจะอยู่ในระยะเวลาอันยาวนานตราบเท่าที่ผู้นั้นยังไม่สามารถค่อย ๆ ผ่อนคลายกิเลสตัณหาลงได้ และก็เท่ากับว่า เขาต้องประสบกับมหันตทุกข์อย่างมีพักต้องสงสัยเรื่องนี้ เรามีข้อพิจารณาอยู่ ๒ ประการ ประการแรกคนเรานั้นเป็นผู้สร้างโชคชะตาทั้งหมดให้กับตนเอง โชคชะตานั้นจะมีมากมีน้อย และมีระยะเวลาเนิ่นนานเท่าใด ก็แล้วแต่การกำหนดขึ้นจากตัวเขาเองทั้งสิ้น ถ้าเมื่อครั้งที่เขายังเป็นมนุษย์อยู่ เขารู้จักควบคุมและระงับความอยาก ความต้องการเอาไว้ได้ภายในขอบเขตอันสมควร เมื่อเขาตายสิ่งเหล่านี้ก็จะไม่มีอิทธิพลต่อเขาเท่าใด ประการที่สอง การละบาป และความชั่วทั้งปวงเป็นทางเดียวเท่านั้นที่จะช่วยให้เขาผ่านเคราะห์กรรมไปได้ ถ้าเขายังไม่ละทิ้งนิสัยของความเป็นคนชั่วเหล่าเมายา และความลุ่มหลงมัวเมาต่าง ๆ สิ่งเหล่านี้ ก็จะต้องคงติดตามเขาอยู่ต่อไป เขาจะต้องมาเกิดเป็นทาสของสิ่งเหล่านี้อีก และในโอกาสแรกสิ่งเหล่านี้ก็จะ

เข้าครอบงำ โดยเขาไม่มีทางที่จะหลบเลี่ยง แต่ถ้าในปัจจุบัน เขาได้เลิกละสิ่งเหล่านี้ลงได้ เขาก็จะเริ่มนิสัยใหม่ที่จะไม่ต้องนำมา ซึ่งภาระทุกข์อีกต่อไป และเมื่อวิญญาณ (Soul) ได้ประสบกับบทเรียนอันแสนสาหัสสิ้นแล้ว ก็จะเพียรพยายามที่จะยับยั้งพาหนะชั้นต่ำ ๆ (กายทิพย์และกายหยาบ) มิให้การกระทำสิ่งผิดพลาดขึ้นได้ต่อไป

เรื่องดังกล่าวนี้เป็นที่รู้จักกันในสมัยคลาสสิกโบราณแล้ว เราจะเห็นได้โดยแจ่มชัดในเทพนิยาย “ดันตาลัส” ผู้ซึ่งได้รับความทุกข์ทรมาน เพราะความกระหายน้ำเมื่อจะดื่ม น้ำ ก็ถอยห่างออกจากปากทุกครั้ง เมื่อใกล้จะถึงปากอยู่แล้ว (พระเจ้าดันตาลัสผู้มั่งคั่งเป็นโอรสของซุส จากบาปอันชั่วร้ายที่พระองค์ได้ทรงกระทำไว้ จึงได้ไปตกนรกเมื่ออยู่ในนรก พระเจ้าดันตาลัสถูกจับแช่น้ำ โดยมีน้ำท่วมแค่บางส่วนบนพระเศียรมีกิ่งผลไม้วางอยู่ เมื่อทรงกระหายน้ำพอจะทรงดื่มน้ำก็จะถอยออก เมื่อจะเสวยผลไม้ ผลไม้ก็จะถอยออกไป— ผ.ร.) การกระทำบาปอย่างอื่นก็เช่นกันผู้กระทำบาปย่อมได้รับผลร้ายอย่างน่ากลัว ถึงแม้ว่าลักษณะจะผิดแผก

โดยเฉพาะกันไปที่ตามจงดูคนที่มีความโลภ ความตระหนี่หวง
แหนในทรัพย์สมบัติเถิดว่า เขาจะทุกข์ทรมานแสนสาหัส
เพียงไร เมื่อทองที่ฝังไว้ก่อนตาย ถูกผู้อื่นมาลักขุดเอาไป
จงคิดว่า คนที่มีความอิจฉาริษยาจนแน่นหัวใจจะเกิดความ
รุ่มร้อนใจเพียงใด ในเมื่อเขาไม่มีอำนาจที่จะไปเกี่ยวข้องหรือ
จัดการกับเรื่องราวในโลกมนุษย์ได้อีกต่อไป จงระลึกดูชะตา
กรรมของไซซิฟัสในเทพนิยายของกรีกที่ต้องเข็นก้อนหินใหญ่
ขึ้นไปบนยอดเขา เมื่อเขาเข็นก้อนหินไปจวนจะถึงยอดอยู่
แล้ว ก้อนหินใหญ่ก้อนนั้นจะต้องกลิ้งลงมาคืนเขาอีกที จง
ดูเถิดว่าเรื่องนี้ชี้ให้เห็นชีวิตหลังจากตาย ของคนที่มีความ
ทะเยอทะยานอย่างโลก ๆ เพียงใดหรือไม่ ในชีวิตของเขา
ตลอดเวลา เขาเฝ้าแต่ประกอบแผนการต่าง ๆ ที่เห็นแก่ตัว
และเมื่อมาอยู่ในโลกทิพย์เขาก็ยังคงดำเนินอยู่ต่อไป เขาเฝ้า
แต่คิดวางแผนอย่างรอบคอบจนมันปรากฏสมบูรณ์ชัดเจนขึ้น
ในใจ แต่แล้วเขาก็มาสำนึกได้ว่า เขาหาได้มีร่างกายหยาบ
อันเป็นของจำเป็นที่จะดำเนินกิจการให้ลุล่วงไปได้ไม่ วิมาน
ของเขาจึงต้องพังทะลายลงมา แต่หามิได้วิบากที่เขาสร้างขึ้น

จนติดนิสัย ก็ยังคงมีอำนาจผลักดันให้เขาต้องดำเนินการ เช่นนั้น อยู่ต่อไปอีกเช่นเดียวกับการกลิ้งก้อนหินใหญ่ ขึ้นไปบนภูเขาแห่งความทะเยอทะยาน เขาจะกระทำดังนั้น ไปจนกว่าเขาจะรู้สึกเซ็ดหลาบ และแล้วเขาก็จะเริ่มสำนึก ได้ว่า แท้จริงเขาไม่น่าที่จะต้องมาออกแรงกลิ้งก้อนหินอยู่เลย คิดแล้วเขาก็ลงนอนอยู่ที่เชิงเขาอย่างสบายใจ

เราได้พิจารณาเรื่องของบุคคลที่มีชีวิตอยู่อย่างเรียบ ๆ และบุคคลที่มีชีวิตอยู่ด้วยกิเลสตัณหาอย่างหยาบ ๆ และเห็น แก่ตัวมาแล้ว ต่อไปขอให้เรามาพิจารณาดูเรื่องของบุคคลที่มี ชีวิตแตกต่างจากบุคคลที่มีชีวิตอยู่อย่างเรียบ ๆ แต่ทว่ามีความ สนใจในสิ่งแหวดล้อมที่อยู่รอบ ๆ ดูบ้าง แต่ก่อนอื่นเราจะต้อง ทำความเข้าใจเสียก่อนว่า คนส่วนมากที่ใช้เวลาส่วนใหญ่ ในโลกอุทิศให้กับอาชีพการงาน ซึ่งแท้จริงเขามีได้ชอบมัน และเขาจะไม่กระทำมันด้วย ถ้าหากว่าไม่มีความจำเป็นใน การต้องเลี้ยงปากเลี้ยงท้องของตน และการอุปการะผู้อื่นที่ ต้องอาศัยตนอยู่ เราลองมานึกดูว่าบุคคลเหล่านี้ เมื่อเขา หมดภาระหนักในเรื่องดังกล่าว เพราะเหตุที่เขาได้เข้ามาสู่

โลกทิพย์ ซึ่งกายทิพย์ของเขาไม่ต้องการบ้าน อาหาร และเสื้อผ้าอีกต่อไปแล้ว สภาพของชีวิตจะเป็นอย่างไร มันเป็นโอกาสแรกของชีวิตตั้งแต่วัยเด็กเป็นต้นมา โอกาสนี้แหละที่คนเราจะกระทำสิ่งใดก็ได้ตามที่ตนชอบ และก็สามารถที่จะอุทิศเวลาทั้งหมดให้แก่สิ่งที่ตนชอบไม่ว่าสิ่งนั้น จะเป็นการงานอาชีพที่ตนเลือกสรรไว้หรือไม่ก็ตาม และก็เป็นที่ทราบเท่าที่ธรรมชาตินี้จะอำนวยให้โดยไม่ต้องมีวัตถุหยาบ สมมุติว่าความพอใจอันยิ่งยวดของบุคคลนั้นคือการดนตรี ในโลกทิพย์นี้ เขามีโอกาสที่จะได้ฟังดนตรีอันยิ่งใหญ่มากกว่าที่จะหาฟังได้ในโลกมนุษย์ และก็ ณ ที่นี้ภายใต้สภาวะใหม่ การได้ยินได้ฟังของเขาจะดีขึ้นกว่าแต่ก่อน เพราะว่าที่นี่เสียงประสานทางดนตรีมีอยู่อย่างมหิฬารเต็มขนาด และยังมีสิ่งอื่นที่จะให้ฟังเกินกว่าความสามารถของมนุษย์ จะเข้าถึงได้อีกมาก บุคคลที่มีหัวชอบทางศิลป์ เป็นผู้มีความรักในความสวยงามของรูปและสีสรร จะได้พบกับความน่ารักน่าใคร่ของสิ่งต่าง ๆ ในโลกนี้ตามที่ตนใฝ่ฝันและปรารถนา ถ้าเขาเป็นผู้ที่พอใจจะหาความสำราญจากความสวยงามที่มีในธรรม-

ชาติ เขาก็จะทัศนาวจรไปได้ตามประเภทของความประสงค์ที่
 ตนชอบ เราสามารถจะไปอยู่ที่ใดก็ได้รวดเร็วดวงใจนึก
 และจะมีความรื่นรมย์กับความมหัศจรรย์ของธรรมชาติที่มีอยู่
 อย่างสลับซับซ้อน ซึ่งถ้าคนเราต้องใช้กายหยาบแล้วจะต้อง
 ใช้เวลานานปีในการท่องเที่ยวแบบนี้ ถ้าหากเขามีความสนใจ
 ในวิชาวิทยาศาสตร์หรือประวัติศาสตร์ในโลกนี้ก็มีห้องสมุด
 และสถาบันทดลองทางวิทยาศาสตร์อยู่มากมายหลายแห่งที่จะ
 สนองตอบต่อความต้องการ เขาจะพบว่ากรรมวิธีทางเคมี
 และชีววิทยานั้นไปไกลเกินกว่าที่เขาคาดคิด เพราะเขาจะ
 ไม่ได้เห็นกลไกของมันแต่เพียงด้านนอกเท่านั้น แต่ยังเห็น
 โครงสร้างด้านในอีกด้วย และก็จะเห็นเหตุของมันเช่นเดียวกับ
 กล้วย ส่วนที่น่าประหลาดใจและน่าพอใจที่เพิ่มมากขึ้นก็คือ
 เขาจะไม่รู้สึกรู้ว่ามีความเหน็ดเหนื่อยแฝงอยู่เลย ในโลกมนุษย์
 เราจะเห็นว่า ในการศึกษาที่ดีการทดลองทางวิทยาศาสตร์ที่ดี
 เราไม่สามารถที่จะดำเนินไปได้ตลอดเวลา ทั้งนี้ก็เพราะมัน
 สมองของเรา จะทนต่อความตึงเครียดในระยะเกินกว่าจำกัด
 มิได้ ดังนั้นเมื่อเราไม่มีกายเนื้อเสียแล้ว ความเหน็ดเหนื่อย

จะมาได้จากไหน เพราะแท้ที่จริงความเหน็ดเหนื่อยนั้นเป็นเรื่องของสมอง มิใช่เป็นเรื่องของใจแต่ประการใด

เท่าที่ข้าพเจ้าได้กล่าวนี้ เป็นการกล่าวถึงในด้าน การแสวงหาความพอใจที่เป็นการเห็นแก่ตัว ถึงแม้ว่าการเห็นแก่ตัวนี้จะเป็นชนิดที่มีเหตุผล และมีสติปัญญาอยู่ด้วยก็ตาม แต่ถึงกระนั้นในระหว่างพวกเรา ก็ยังมีบุคคลหลายคนที่มีติดอยู่กับความพอใจแบบนี้ แต่เขาจะแสวงหาความพอใจในด้านที่สูงส่งกว่านี้ ความพอใจอันสูงสุดของเขาก็คือการรับใช้ผู้คนต่าง ๆ บุคคลเหล่านี้ดำเนินชีวิตในโลกทิพย์อย่างไร ? ชีวิตของเขาดำเนินไปในด้าน การบุญการกุศลที่หนักแน่นยิ่งขึ้น และก็ดำเนินไปภายใต้สภาวะที่ดีกว่าโลกมนุษย์เสียอีก มีบุคคลอีกมากมายหลายพันคนที่เขาจะสามารถให้ความช่วยเหลือได้ การกระทำความดีนั้นสามารถดำเนินไปได้เป็นผลดีกว่าในชีวิตนี้มากนัก บางคนก็อุทิศตนที่จะประกอบกรรมดีโดยทั่ว ๆ ไป บางคนก็ช่วยเหลือเฉพาะครอบครัว และมิตรสหายของตนที่มีอยู่ทั้งในโลกมนุษย์ และในโลกทิพย์ อนึ่งเมื่อกล่าวถึงคำว่า “อยู่” และ “ตาย” ดูจะขัดกับข้อเท็จจริงอยู่มาก เพราะความจริงนั้น เราต่างหาก (ผู้ซึ่งยังอยู่

ในโลกนี้) เป็นผู้ที่ตาย เพราะเรากำลังถูกฝังอยู่ในกายหยาบอันไม่จีรัง แต่เขาเหล่านั้นเสียอีกเป็นผู้เรียกได้อย่างแท้จริงว่ามีชีวิตอยู่ เพราะเขามีเสรีที่จะไปไหนมาไหนได้อย่างคล่องแคล่วรวดเร็ว เพราะไม่มีกายเนื้อ ที่จะเป็นอุปสรรคขัดขวาง มีอยู่เสมอที่มารดาผู้ซึ่งจากลูกน้อยของตน ไปสู่ชีวิตชั้นสูง แต่คงเฝ้าดูแลลูกน้อยของตนอยู่ และเปรียบเสมือนเป็นเทพธิดาผู้ซึ่งคอยเฝ้าอารักขาอยู่อย่างแท้จริงด้วย สามีที่ตายไปแล้ว ก็ยังอยู่แค่เอื้อม และสัมผัสกับภรรยาผู้อยู่ในความเศร้าโศก จะเป็นการดีมาก ถ้าต่อจากนี้เขาสามารถที่จะทำให้เธอรู้สึกได้ว่า เขายังมีชีวิตอยู่อย่างแข็งแรง และมีความรักอยู่เคียงข้างเธอเสมอเพียงใด

ถ้าหากเรื่องนี้เป็นจริง ท่านอาจคิดว่าไหน ๆ เราก็จะต้องตายอยู่แล้ว เราจะตายกันเสียแต่บัดนี้มีเป็นการดีหรือ? ความคิดเช่นนั้นโน้มไปในทางอติวินิบาตกรรม ถ้าหากท่านคิดแต่เฉพาะความพอใจของท่าน ก็ขอยืนยันว่ามันเป็นเช่นนั้นจริง แต่ถ้าหากท่านคิดถึงหน้าที่ของท่านที่มีอยู่ต่อพระผู้เป็นเจ้า และต่อเพื่อนร่วมโลกของท่านแล้ว ท่านจะตระหนักได้ทันทีว่า ข้อพิจารณาของท่านนั้นเป็นไปในทาง

ลบ ท่านมายังที่นี่ด้วยจุดประสงค์อันหนึ่ง จุดประสงค์ที่จะ
บรรลุได้ ก็เฉพาะแต่ในโลกมนุษย์ การมาเกิดเป็นมนุษย์
แต่ละครั้งนั้นมิใช่ของง่าย ต้องประสบกับขีดชั้นต่าง ๆ อย่าง
มากมาย ดังนั้นหาเป็นการสมควรที่จะทิ้งโลกนี้ไปก่อน
โดยขาดความจำเป็นไม่ สัญชาติญาณที่จะคงไว้ซึ่งการสงวน
ตนนั้นเป็นสิ่งสูงส่งอันสถิตอยู่ภายในทรวงอกของเรา จึงย่อม
เป็นหน้าที่ของเราที่จะใช้ชีวิตในโลกมนุษย์ ซึ่งเป็นของเรา
และดำรงสภาพนี้ไว้จนกว่าจะถึงเวลาอันสมควร โลกมนุษย์
มีบทเรียนที่จะต้องศึกษาอยู่มากมาย ซึ่งจะไปหาเรียนจาก
โลกใด ๆ ไม่ได้ และเมื่อเราเรียนรู้จนจบแล้ว เราก็จะเป็น
อิสระจากเครื่องขังทั้งหลาย และจะไม่มาถือกำเนิดในโลก
อันต้องถูกจำกัดนี้อีกต่อไป การคิดหนีออกจากชีวิตนี้ในเมื่อ
ยังไม่ถึงวาระย่อมเป็นการไม่สมควร ถึงแม้ว่าเมื่อความตาย
มาสู่ เขาอาจจะประสบกับความรื่นรมย์ได้ก็ตาม เพราะสิ่งนี้
เป็นการแน่นอนว่า เขากำลังจะได้ผ่านสภาพจากงานหนัก
ไปสู่ความสดชื่นที่รออยู่เบื้องหน้า สิ่งที่ข้าพเจ้ากล่าวมาใน
ขณะนี้ ยังไม่เป็นเรื่องสลักสำคัญเท่ากับความเจิดจ้าของชีวิต
ที่จะได้ประสบต่อจากนี้อีก ซึ่งเป็นชีวิตที่อยู่ในโลกสวรรค์

(the heaven world) สิ่งนี้คือสถานชำระบาป (purgatory) ซึ่งบรรดาพระต่างก็ผ่านถึงความสุขอันไม่มีที่สิ้นสุด และบทกวีต่างก็รำพึงรำพันไว้มาก แต่เรื่องนี้หาเป็นเพียงความฝันไม่มันมีอยู่อย่างแท้จริง ชีวิตในโลกทิพย์เป็นชีวิตที่เพียบพร้อมด้วยความสุขสำหรับบางคน แต่ก็เพื่อความทุกข์สำหรับบางคนด้วย แล้วแต่กรรมที่ตนได้กระทำขึ้น แต่โลกสวรรค์ที่อยู่ถัดไปจากโลกทิพย์ นับเป็นโลกที่มีความสุขสมบูรณ์สำหรับทุก ๆ คน และเป็นภูมิที่อำนวยความสะดวกให้เหมาะแก่ความปรารถนาที่แตกต่างกัน ของแต่ละบุคคล

ก่อนที่จะจบเรื่องราวในบทนี้ ขอให้เรามาพิจารณาคำปัญหาที่สักหนึ่งหรือสองข้อ ปัญหาเหล่านี้ได้เกิดขึ้นในใจของบุคคลผู้ใคร่อยากทราบเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตในโลกหน้า บางคนตั้งปัญหาถามว่า ในโลกหน้าเราสามารถที่จะพัฒนาตนให้สูงขึ้นไปได้อีกหรือไม่ ? ข้อนี้ไม่ต้องสงสัย เพราะการพัฒนาชีวิตเป็นกฎที่อยู่ในโครงการของพระเป็นเจ้า ผลของการพัฒนาย่อมขึ้นอยู่กับอัตราส่วนที่เราจะเป็นผู้กระทำ คนผู้ซึ่งตกเป็นทาสของกิเลสตัณหาจะพัฒนาจิตใจของตนได้ ก็โดยการชำระกิเลสเท่าที่ตนสามารถจะกระทำได้ แต่สำหรับ

คนผู้ซึ่งมีใจเมตตากรุณา และบำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์ แก่ผู้อื่นแล้ว จะได้รับประสบการณ์ในงานที่ตนทำในโลก ทิพย์เพิ่มมากขึ้น เขาจะกลับมาสู่โลกมนุษย์ด้วยอำนาจและ คุณสมบัติต่าง ๆ เพิ่มมากขึ้นกว่าเดิม เพราะเหตุว่างานของเขา เป็นงานที่กระทำด้วยความพากเพียรอันไม่เห็นแก่ตัว ดังนั้นเราจึงไม่จำต้องหวังเกรงว่าการพัฒนาจิตใจจะกระทำไม่ได้

ปัญหาอีกข้อหนึ่ง ซึ่งมักจะถูกหยิบยกขึ้นมาถามกัน อยู่เสมอก็คือ เราจะจำบุคคลที่เรารักซึ่งได้ตายไปก่อนหน้า เราแล้วได้ไหม ? แน่อน เรายังคงจำกันได้เสมอ ความตายมิได้ทำให้เขาและเราเปลี่ยน บุคคลลักษณะแต่ประการ ใด ทำไมเราจึงจะจำเขาไม่ได้ ? ความดึงดูดซึ่งกันและกันยังคงมีอยู่ในโลกทิพย์ และกลไกนั้นก็เปรียบเสมือนกระแสน้ำแม่เหล็กที่คอยดึงดูดความรู้สึกที่สัมพันธ์กันนั้นเข้าหากันอยู่ เสมอ ความดึงดูดนี้มีความเข้มข้นยิ่งกว่าในโลกมนุษย์ เป็นความจริงในกรณีของผู้ซึ่งเรารักใคร่สนิทสนมได้ตายจากโลกนี้ ไปนานแล้ว และก็อาจจะผ่านจากโลกทิพย์ไปยังโลกสวรรค์ แล้วนั้น ถ้าเป็นในกรณีนี้ เราก็จำต้องคอยจนกว่าเราจะ ผ่านจากโลกทิพย์ไปสู่โลกสวรรค์เสียก่อน เมื่อนั้นเราจึงจะ

ได้พบญาติและมิตรสหาย อยู่กันพร้อมหน้าพร้อมตา และจะสุขสมบูรณ์ยิ่งกว่าเมื่อเคยอยู่ด้วยกันในสภาพที่ถูกขังอยู่ในกายเนื้อเสี้ยอีก ขอให้มั่นใจเถิดว่า บุคคลที่เรารักใคร่มิได้สูญหายไปไหน ถ้าหากเขาเพิ่งตายจากไป ท่านก็จะได้พบเขาในโลกทิพย์ ถ้าหากตายไปนานแล้ว ท่านก็จะได้พบเขาในโลกสวรรค์ แต่ไม่ว่าจะเป็นรูปใดกรณีใดก็ตาม ถ้าความรักใคร่ผูกพันยังมีอยู่แล้วไซ้ การกลับคืนมาอยู่ร่วมกันจะต้องเกิดขึ้นเสมอ เพราะความรักเป็นอำนาจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในจักรวาล ไม่ว่าเราจะอยู่หรือตาย

ข่าวสารที่น่าสนใจเกี่ยวกับชีวิตในภุมิที่สูงขึ้นไปยังมีอยู่อีกมากมาย ซึ่งถ้าท่านสนใจอาจจะหาศึกษาได้จากผลงานของ ดร. แอนน์ เบซแซนด์ ในเรื่อง “ชีวิตหลังจากตาย” (Death and after) หรือในหนังสือของข้าพเจ้าเรื่อง “ทิพย์ภุมิ” (The astral plane) และเรื่อง “อีกด้านหนึ่งของความตาย” (The Other Side of Death) การศึกษาเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้มีคุณค่าอย่างมหาศาล มันจะทำให้ท่านได้เข้าถึงความจริงเกี่ยวกับสภาพตัวท่าน มันจะทำให้ท่านไม่ต้องห่วงเกรงกับความตาย และการดำรงชีวิตของ

ท่านก็จะเป็นไปอย่างสะดวกและราบรื่น เพราะว่าท่านเข้าใจ
 วัตถุประสงค์หรือจุดมุ่งหมายปลายทางของท่านได้เป็นอย่างดี
 แล้ว ความตายมิใช่ทางที่จะนำไปสู่ความทุกข์ แต่ก็เป็นทาง
 ที่นำไปสู่ความสุข และเป็นทางสำหรับผู้ดำเนินชีวิตอยู่ใน
 กรอบของความไม่เห็นแก่ตัวอันเป็นชีวิตที่แท้จริง มีคำลาติน
 โบราณกล่าวว่า *Mars janua vitae* (ความตายคือประตูชีวิต)
 คำกล่าวนี้นับว่าเป็นความจริงที่สุด เพราะว่ามันเป็นประตู
 เปิดออกไปสู่ชีวิตที่สมบูรณ์และสูงส่งขึ้นเป็นลำดับ ณ พื้น
 ภูมิเหนือหลุมฝังศพ ก็เช่นเดียวกับพื้นภูมิในโลกมนุษย์ย่อม
 มี กฎแห่งความยุติธรรม ดำรงอยู่อย่างสม่ำเสมอเป็น
 นิรันดร์ ขอให้เราเชื่อเถิดว่า ไม่ว่า ณ ที่นั้นหรือ ณ ที่นี้
 ก็ล้วนแต่ตกอยู่ภายใต้กฎนี้ด้วยกันทั้งสิ้น และก็เป็นกฎที่
 ครอบงำทั้งเราและผู้เป็นที่รักแห่งเราด้วย

โลกสวรรค์

* บรรดาศาสนาต่าง ๆ ในโลกล้วนแต่มีคำสอนอัน สอดคล้องในการประกาศถึงความมีอยู่ของโลกสวรรค์ และ แสดงให้เห็นถึงลักษณะความสุขอันน่ารื่นรมย์ หลังจากที่ได้ ปิ่ตจากชีวิตของตนในโลกมนุษย์ลงแล้ว คริสตศาสนาและ อิสลามสอนว่า ผู้กระทำตนให้เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า เป็นเจ้า จะได้รับรางวัลตอบแทนจากพระองค์ แต่ศาสนา อื่น ๆ ส่วนมากเชื่อว่า ความสุขที่จะได้รับนั้นเกิดมาจากการ ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบของผู้นั้นเอง และความเชื่อที่กล่าวนี้ ก็ ตรงกับความเชื่อของสำนักพรหมวิทยา ถึงแม้ศาสนาต่าง ๆ จะมีความสอดคล้องต้องกันในการระบาย สีสรรเกี่ยวกับชีวิตที่ เต็มไปด้วยความสุข ด้วยการใช้สำนวนเจตฉันท์ก็ตาม ก็

* วิจารณ์ ฉบับที่ ๕-๑๐ กันยายน-ตุลาคม ๒๕๑๕

ยังไม่เห็นมีศาสนาใดที่จะพรรณาดังความจริงอันน่าประทับใจ
ออกมาได้ ถ้อยคำในแต่ละคัมภีร์ล้วนแต่บรรยายถึงเรื่องที่
ประหลาดแตกต่างกันไปจากสิ่งที่เรารู้เห็น มีหลายเรื่องที่ประ-
หลาดพิศดารเกินกว่าที่เราจะเข้าใจ เรายังรือร้อที่จะยอมรับ
เรื่องนิยายโบราณ ซึ่งเกี่ยวกับสวรรค์ที่เราได้ยินได้ฟังกัน
มาอย่างคุ้นเคยตั้งแต่เด็ก แต่เมื่อเราได้อ่านเรื่องราวของ
ศาสนาใหญ่ ๆ อื่นดู เราจะเห็นว่าเรื่องเหล่านี้มีอยู่อย่างพร้อม
มูลเช่นกัน ในคัมภีร์ของพุทธศาสนาและฮินดู เราจะพบ
เรื่องพิลึก ๆ เกี่ยวกับสวนอันตระการตานานาชนิดที่กว้าง
ใหญ่ไพศาลไม่มีที่สิ้นสุด ในสวนเหล่านี้มีต้นไม้ ซึ่งแต่ละ
ต้นล้วนเป็นต้นไม้เงินต้นไม้ทอง ออกผลดารากระจายไปด้วย
เพชรนิลจินดานานาชนิด ซึ่งท่านอาจจะยิ้มด้วยความขำขัน
วันเสียแต่จะนึกคิดขึ้นมาได้ว่าในคัมภีร์ของเราเองก็เช่นกัน
พุทธศาสนิกชนและชาวฮินดูจะนึกอย่างไร ในเรื่องที่เรา
พรรณาดังถนนที่ลาดด้วยทอง และประตูที่ประดับด้วยไข
มุกต์อันไม่น่าจะเป็นไปได้ ข้อเท็จจริงในเรื่องเหล่านี้ก็มีอยู่ว่า
เรื่องต่าง ๆ เหล่านี้ถ้าเราถือเอาตามตัวอักษรก็จะเห็นว่า เป็น

เรื่องประหลาดพิศดาร และก็ทำให้เราไม่เข้าใจว่า แท้จริงถ้อยคำในคัมภีร์นั้น พยายามที่จะบันทึกบอกเล่าถึงงานประเภทเดียวกัน แต่การที่กล่าวแตกต่างกันออกไป ก็เพราะความจริงอันยิ่งใหญ่ นั้นอยู่เหนือการพรรณนาใด ๆ ทั้งสิ้น ผู้เขียนคัมภีร์ของฮินดูนั้นมิต้องสงสัยเลยว่า ได้เขียน (เปรียบเทียบ) ขึ้นจากสิ่งที่เห็นปรากฏอยู่ในราชอุทยานอันโอ้อ่าของกษัตริย์แห่งอินเดีย และกวรพรรณนาถึงการตกแต่งประดับประดาในอุทยานนั้นก็เป็นของที่เห็นกันอยู่ในสมัยนั้น ผู้เขียนคัมภีร์ของศาสนายิวไม่เคยเห็นสภาพเหล่านี้ แต่ก็คุ้นกับสภาพของเมืองใหญ่ ๆ ที่มีแต่ความโอ้อ่าสง่างาม ซึ่งน่าจะได้แก่เมืองอเล็กซานเดรีย ฉะนั้นในห้วงแห่งความนึกคิด ก็จะต้องเป็นนครที่สร้างขึ้นจากวัสดุอันมีค่า และมีเครื่องตกแต่งประดับประดา อย่างชนิดที่จะหาไม่ได้ในโลกมนุษย์ ดังนั้นแต่ละคัมภีร์จึงพยายามที่จะวาดภาพความจริงอันยิ่งใหญ่เกินกว่าถ้อยคำใด ๆ จะเอ่ยถึง นอกเสียจากการนำมากล่าวเป็นเชิงเปรียบเทียบโดยอาศัยสิ่งที่ผู้เขียนเห็นด้วยใจ และคุ้นเคยกับสิ่งที่เห็นด้วยตามาแล้ว

ในสมัยโน้นย่อมต้องมีผู้ใดเห็นความเจิดจายแห่งโลกสวรรค์มาแล้วอย่างแน่นอน และก็พยายามที่จะพรรณนาในลักษณะที่จะสามารถอำนวยให้ แม้ในหมู่สานุศิษย์แห่งสำนักพรหมวิทยาของเราเองก็มีผู้ที่ได้ไปเห็นมาแล้วหลายท่าน ดังที่ท่านจะเห็นได้จากหนังสือตำราคู่มือพรหมวิทยา ชุดที่ ๖ (The Devachanic Plane) ของข้าพเจ้าซึ่งพยายามที่จะอธิบายเรื่องนี้ให้เข้าใจด้วยวิธีของข้าพเจ้าเอง ปัจจุบันเราไม่พูดกันถึงเรื่องทองและเงินทับทิม หรือเพชรนิลจินดาดังที่เคยกล่าวกันมา แต่เราจะอธิบายถึงความสวยงามและความประณีตอันตระการตาของสีและรูป โดยอาศัยการเทียบจากแสงสีของธรรมชาติ ในยามอาทิตย์อัสดง จากแสงสีที่เป็นประกายเจิดจ้าของท้องทะเลและท้องฟ้า เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่เราเห็นว่ามีลักษณะเป็นสวรรค์มากกว่าสิ่งอื่นใด แต่ถึงกระนั้น ก็รู้สึกว่าเป็นสิ่งที่ยากเย็นอย่างยิ่งสำหรับพวกเราที่ได้ไปเห็นสภาพความจริงนี้มาแล้ว แต่ก็ยังไม่สามารถที่จะพรรณนาให้ท่านเข้าถึงสภาพความจริงอันนี้ทีเดียวนั้นได้ เช่นเดียวกับประเทศทางตะวันออก ที่ไม่สามารถจะบรรยายถึง

สภาพความจริงที่มีอยู่เหนือถ้อยคำใด ๆ ได้ แต่อย่างไรก็ดี วันหนึ่งเราทุกคนจะได้เห็นสภาพความจริงนี้ ด้วยใจตนเอง ในที่สุด

โลกสววรรค์นี้มีใช้ความฝัน แต่เป็นประกายแสงอัน รุ่งโรจน์ของสัจธรรม และเพื่อนำความเข้าใจในสิ่งเหล่านี้ เราจึงต้องเปลี่ยนความคิดดั้งเดิมของเรามีอยู่ในเรื่องนั้นเสีย ก่อน โลกสววรรค์มิใช่สถานที่ แต่มันเป็นสภาวะแห่งความรู้สึก (State of consciousness) ถ้าหากท่านถามข้าพเจ้าว่า “สววรรค์อยู่ที่ไหน ?” ก็ต้องขอตอบว่า สิ่งนั้นอยู่ที่นี้ อยู่รอบ ๆ ตัวท่านในขณะนี้ อยู่ใกล้ตัวท่านเหมือนกับอากาศที่ ท่านกำลังหายใจ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้นานแล้วว่า “แสงสว่างมีอยู่รอบตัวเธอแล้ว เพียงแต่เธอเปิดอง ฝ่าฝูกตาออก และมองดูเท่านั้น.....” การปลดเปลื้อง ฝ่าฝูกตาออกคืออะไร ? พุทธวจนะดังกล่าวหมายถึงอะไร ? กล่าวอย่างง่าย ๆ ก็คือ การยกระดับความรู้สึกของวิญญาณ (โดยอาศัยอำนาจของสมาธิ) ขึ้นไปในระดับสูง และเรียนรู้ที่จะปรับระดับของการเห็น โดยอาศัยพาหนะภายในชั้น

ละเอียด ข้าพเจ้าได้เคยกล่าวมาแล้วถึงหนทางที่จะกระทำได้ โดยการใช้กายทิพย์เข้าไปเยือนโลกทิพย์ คราวนี้เราใช้ขบวนการอย่างเดียวกัน แต่ทว่าเป็นขั้นสูงกว่า คือการยกระดับของวิญญาณ (Consciousness) ขึ้นไปสู่ “มนัสภูมิ” (Manasic plane) (ภูมิแห่งมโนหรือภูมิที่สำเร็จด้วยใจ) เพราะเหตุว่าคนเรามี “กายที่สำเร็จด้วยใจ” ที่จะใช้ติดต่อในระดับภูมินี้อยู่แล้วด้วย โดยอาศัยกายนี้จะช่วยให้เขาได้สัมผัสกับความสั่นที่มีอยู่ในภูมินั้น และก็ใช้ชีวิตอยู่ในสวรรค์อันเจิดจ้าในขณะที่ยังครองกายนี้อยู่ก็ได้ แต่อย่างไรก็ดีเป็นการแน่นอนว่า หลังจากที่เขาได้ประสบกับสภาวะในภูมิสวรรค์นี้แล้ว เขาจะเกิดมีความรู้สึกดิ้นรนกลับคืนมาสู่กายเนื้ออีก

โดยปกติบุคคลธรรมดาจะขึ้นมาสู่ภูมิแห่งความสุขนี้ได้ ก็ต่อเมื่อตนได้ตายจากโลกมนุษย์แล้ว แต่ก็มีเชื่อว่าวิญญาณของเขาจะขึ้นมาสู่ภูมินี้ได้ทันที มียกเว้นก็แต่บุคคลบางคน (ที่ไม่อยู่ในกฎเกณฑ์นี้) ซึ่งค่อนข้างจะหายาก ข้าพเจ้าได้อธิบายมาแล้วว่า เมื่อคนเราถึงแก่ความตาย อีโก้ (Ego) จะเคลื่อนตัวอยู่ทุกขณะ ซึ่งความจริงชีวิตทั้งหมดในโลกทิพย์

ก็คือกระบวนการแห่งการค่อย ๆ เคลื่อนตัวนั่นเอง และในช่วงระยะเวลาหนึ่ง เมื่อวิญญาณได้ประสพสภาวะของภูมิทิพย์จนสุดขอบเขตแล้ว เขาก็จะตายจากโลกทิพย์ เช่นเดียวกับที่เขายตายจากโลกมนุษย์มาสู่โลกทิพย์ กล่าวคือ เขาจะทิ้งกายทิพย์ซึ่งอยู่ในโลกทิพย์และกลับมาครอง “กายมโน” เพื่อที่จะได้มาอยู่ใน “ภูมิแห่งมโน” อันเป็นภูมิที่สูงกว่าโลกทิพย์ต่อไป การตายครั้งที่สองนี้หาได้มีความทุกข์ทรมานหรือความเจ็บปวดแผลงอยู่แต่ประการใดไม่ เขามีสภาวะเสมือนกับการตายจากโลกมนุษย์ โดยตกอยู่ในสภาพที่หมดความรู้สึก (unconsciousness) ไปช่วงระยะเวลาหนึ่ง แล้วจะค่อย ๆ รู้สึกตัวขึ้นในโลกทิพย์ และเมื่อเขายตายจากโลกทิพย์เขาก็จะค่อย ๆ รู้สึกตัวขึ้นในโลกสวรรค์ (ภูมิแห่งมโน) เมื่อหลายปีมาแล้ว ข้าพเจ้าได้เขียนหนังสือชิ้นเล่มหนึ่งชื่อ “เทวโลก” (The Devachanic Plane) ในหนังสือเล่มนั้น ข้าพเจ้าได้พยายามจะบรรยายภาพพจน์ในสิ่งที่เขาจะได้เห็น และก็ได้พยายามจัดตารางแบ่งดินแดนแห่งแสงสว่างนี้ที่ได้ถูกสังเกตเห็นจากผลของการขึ้นไปค้นคว้าเกี่ยวกับชีวิตใน สวรรค์ออก

เป็นภูมีย่อย ๆ ต่างกัน แต่สำหรับขณะนี้ ข้าพเจ้าจะพยายามแสดงให้เห็นในรูปทัศนะอีกแบบหนึ่ง และท่านผู้ประสงค์จะทราบเรื่องราวเพิ่มเติม ก็ขอได้โปรดอ่านดูจากหนังสือเล่มนี้เถิด

เราอาจจะอธิบายอย่างให้เข้าใจได้ง่ายที่สุดก็คือ ภูมินี้เป็นภูมิของ “สวรรค์จิต” (Divine mind plane) ก็ได้ เพราะภูมินี้เป็นภูมิที่เราอยู่ในอาณาจักรของความคิดของเรานั้นเอง ทุกสิ่งทุกอย่างที่คนเราสามารถคิดได้จะปรากฏเป็นความจริง ที่มีรูปร่างอันแจ่มชัดและมีชีวิต เรามักคิดนิสัยไม่ดีที่มองเห็น (แต่เพียงด้านเดียว) ว่า วัตถุเท่านั้นที่เป็นของมีอยู่จริง แต่สิ่งอื่นที่มีใช้วัตถุเราเข้าใจกันว่า เป็นแต่เพียงความฝัน ดังนั้นจึงเป็นสิ่งที่ไม่มีอยู่จริง แต่แท้ที่จริงแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราเรียกว่าวัตถุ ได้ถูกฝังและซ่อนเร้นอยู่ในภูมินี้ แต่ไม่ว่าความจริงแท้ของมันจะเป็นประการใดก็ตาม ก็ดูจะเป็นที่กระจ่างชัดในการที่จะยอมรับกันค่อนข้างน้อยมากกว่า เมื่อมองจากชั้นสูง ดังนั้น เมื่อเราได้ยินคำว่า “โลกแห่งความคิด” เรามักจะคิดขึ้นมาทันทีว่า มันเป็นโลก

แห่งความไม่จริง และมันเป็นสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นจากสิ่งที่บทกวีกล่าวว่า “เกิดจากความฝันที่สรรค์สร้าง”

ขอให้ท่านได้พยายามตระหนักไว้เสียด้วยว่า เมื่อคนเราทั้งกายหยาบ และมีความรู้สึกขึ้นในโลกทิพย์นั้น ความรู้สึกแรกที่ผุดขึ้นมาก็คือ ชีวิตที่เขากำลังประสบอยู่นี้เป็นชีวิตจริง ๆ และแจ่มชัด ดังนั้นเขาจะรำพึงว่า “ชีวิตคืออะไรนั้น ฉันเพิ่งจะรู้เดี๋ยวนี้แหละ” และเมื่อเขาผ่านขึ้นไปอยู่ภุมิที่สูงกว่านี้ เขาก็จะได้ประสบกับสภาวะเช่นเดียวกันนี้ เกิดขึ้นอีก ชีวิตนี้จะก้าวสูงขึ้นไปสู่ความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นเสมอ และมีความเข้มข้นขึ้นกว่าอยู่ในโลกทิพย์อย่างเปรียบเทียบมิได้ แต่ก็ยังไม่สิ้นสุดเพียงเท่านั้น ยังมีชีวิตที่สูงขึ้นไปกว่านี้อีก เป็นชีวิตที่เปรียบเสมือนความต่างกันจากแสงจันทร์ กับแสงอาทิตย์ แต่ยังไม่เกิดประโยชน์อันใดที่จะคิดถึงในขณะนี้

หลายต่อหลายท่านคิดว่า ช่างเป็นเรื่องเหลวไหลสิ้นดีที่เห็นว่า โลกแห่งความคิดนั้นเป็นจริงเป็นจังมากกว่าโลกของวัตถุ แต่ก็ดีละ คงจะต้องรองจนกว่าเขาเหล่านั้นจะได้ประสบกับชีวิตในชั้นสูง ด้วยตนเองเสียก่อน เมื่อนั้นจึงจะ

รู้ว่า มันเป็นเรื่องจริงเสียจนเกินกว่าถ้อยคำอันใดที่เคยบอก
กล่าวแก่เขาไว้เสียอีก

ณ ภูมิสวรรค์แห่งนี้เราพบว่า “สวรรค์จิต” (Divine mind) มีความสมบูรณ์อย่างหาขอบเขตมิได้ สิ่งนี้หลังไหล
ออกมาอย่างไม่จำกัดไปสู่ดวงวิญญาณ (soul) ทุกดวง และ
หลังไหลไปตามอัตราส่วนของคุณสมบัติ แห่งดวงวิญญาณ
นั้นจะสามารถได้รับ ถ้าหากคนเราได้บรรลุถึงขั้นสมบูรณ์
แห่งการพัฒนาไปสู่จุดหมายปลายทาง ถ้าเขาได้รู้แจ้งถึงจิต
วิเศษ ซึ่งมีพีชอยู่ในตนแล้ว แสงสว่างอันเจิดจ้าทั้งมวลก็
จะอยู่เพียงแค่อ้อมของเขาเท่านั้น แต่เนื่องจากเรายังไม่อยู่
ในฐานะที่จะเข้าถึงสภาพนี้ เพราะเหตุว่าในขณะนี้เราเพียง
แต่ค่อย ๆ ก้าวขึ้นไปสู่จุดยอด ของความวิเศษนี้เท่านั้น เรา
จึงไม่สามารถจะคว้าสมบัติเหล่านั้นเอาไว้ได้ทั้งหมด ชั้นนี้ก็
เป็นแต่เพียงว่า แต่ละคนสามารถคว้าเอาได้ ตามขั้นตอน
แห่งการตระเตรียมของตน แต่ละคนสั่งสมความสามารถที่
แตกต่างกันไป เสมือนคำกล่าววิทางฝ่ายตะวันออกที่ว่า ทุก
คนต่างก็มีภาษารองรับของตนเอง บางภาษาก็ใหญ่บ้าง
ก็เล็ก แต่ไม่ว่าภาษาหนึ่งจะมีลักษณะใหญ่หรือเล็ก แต่ก็มี

คุณสมบัติอยู่อันหนึ่งที่จะรอรบสิ่งต่าง ๆ ได้เต็มเหมือนกัน
หมด ธาราแห่งสันติสุขย่อมมีอยู่อย่างมากมายเกินกว่าการ
รอรบของภาชนะทั้งมวลจะบรรจุได้

ศาสนาต่าง ๆ ล้วนแต่กล่าวถึงความสุข ดังที่ได้ระบุ
มานี้ แต่ก็มีอยู่น้อยนักที่จะนำมาแสดงให้เราเห็นได้อย่าง
แจ่มกระจ่าง ฉะนั้นการนำท่านไปสู่การอธิบาย อันประกอบ
ด้วยเหตุผลว่า ความสุขนั้นเกิดขึ้นได้อย่างไร ย่อมเป็นการ
ช่วยให้แนวความคิดของท่าน กระจ่างขึ้นได้อย่างแน่นอน
ข้อเท็จจริงก็มีอยู่ว่า คนเราแต่ละคนต่างก็ได้สร้างสวรรค์ของ
ตนขึ้นมาจากใจของตนเองทั้งสิ้น ตนจะประสบสุขอยู่ใน
สวรรค์มีระยะเวลาช้านานเท่าใด สภาพของสวรรค์ที่ตนจะ
ได้เสวยอยู่ มีลักษณะอย่างไรก็เป็นผลมาจากเหตุที่ตนได้
สร้างขึ้นระหว่างที่มีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ทั้งสิ้น ตนไม่สามารถ
จะเสวยผลที่ยิ่งไปกว่าเหตุหรือที่ไม่ตรงกับเหตุในโลกมนุษย์
ถ้าบุคคลใดประพฤติดนในด้นแสวงหาความสุขประเภทใด
อยู่ หรือมีนิสัยเฉพาะตนอย่างใด ในโลกสวรรค์อันเป็นโลก
ที่สำเร็จด้วยใจ สิ่งนั้นก็จะมีผลสนองตอบเขาในรูปนั้น

และอำนาจในการสนองตอบนั้น ก็ถูกจำกัดตามความสามารถในการปรารถนาที่เกิดจากใจของเขานั้น

ในระหว่างที่ผู้นั้นมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ อำนาจแห่งตัณหาและความต้องการ ได้สร้างกายทิพย์ของเขาขึ้น เขาจึงต้องอาศัยกายนี้อยู่ในระหว่าง ที่เขามีชีวิตอยู่ในโลกทิพย์ และในช่วงเวลานั้นเขาจะมีสุขหรือทุกข์ ก็ขึ้นอยู่กับคุณลักษณะของกายทิพย์ แต่เดี๋ยวนี้สถานชำระบาป (purgatory) นั้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว เพราะสิ่งหยาบชิ้นต่ำ ๆ ที่มีอยู่ในธรรมชาติของเขาได้ถูกเผาผลาญลงจนหมดสิ้น ขณะนี้เขามีแต่กลุ่มก้อนแห่งความคิดที่อยู่ในระดับสูง และละเอียดอ่อนมาก มีแต่ความปรารถนาอันเพียบพร้อมไปด้วยคุณธรรมความเสียสละและความไม่เห็นแก่ตน ซึ่งเขาได้สร้างสมไว้ในโลกมนุษย์ กลุ่มของสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้จะห้อมล้อมอยู่รอบ ๆ ตัว และประกอบกันขึ้นเป็นเปลือกห่อหุ้มตัวของเขาไว้ จากเปลือกที่ห่อหุ้มนี้ จะเป็นเครื่องช่วยในการถ่ายทอดความสันอันละเอียดอ่อน ให้เขามีความรู้สึกสัมผัสกับอะไรต่ออะไรได้ กลุ่มแห่งความคิดที่ล้อมรอบตัวเขาอยู่ในขณะนี้ เกิดขึ้นมาจากการที่เขาตั้งดูตสสารที่เป็น สมบัติประจำโลกสวรรค์มาสู่

ตน สมบัติเหล่านี้มีอยู่อย่างไม่รู้จักจบสิ้น แต่การที่เขาจะดึงดูควัตถุธาตุเหล่านี้มาสู่ตัวของเขาได้มากน้อยเพียงใด ก็ขึ้นอยู่กับบารมีที่เขาได้สร้างไว้ ทั้งในโลกมนุษย์และโลกทิพย์ ความรักใคร่และความเสียสละอันเป็นกุศลผลบุญได้มาสนองตอบเขา ณ ที่นี้ อย่างไม่ขาดตกพร่องชนิดที่ไม่มีอะไรหลงเหลืออยู่อีก ความเห็นแก่ตัวหรือความปรารถนาที่จะไขว่คว้าในสิ่งหยาบ ๆ ได้ถูกสลัดทิ้งไว้ในกามภุมิ (plane of desire) หรือในโลกทิพย์นั้นแล้ว

ความรักใคร่ (affection) นั้นมีอยู่ ๒ ประเภท ประเภทแรกนี้ยากจะหาชื่อมาเรียกได้ถูกต้อง มันเป็นความรักประเภทลงทุน กล่าวคือ เมื่อมีความรักใคร่ในผู้ใดก็หวังที่จะให้ผู้นั้นมีความรักตอบแทนในตนบ้าง ความรักชนิดนี้ย่อมจะหลีกเลี่ยงจากความอิจฉาริษยา และความระแวงสงสัยให้พ้นไปเสียมิได้ ความรักชนิดนี้ย่อมจะสละทิ้งไป เมื่อผู้นั้นพ้นจากกามภุมิ (โลกทิพย์) อีกประเภทหนึ่งเป็นความรักที่ไม่เคยคิดว่า ความรักนั้นจะมีอยู่มากน้อยเท่าใด แต่เป็นความรักที่หลังไหลออกมาอย่างไม่มีขอบเขตจำกัดไปสู่แทบทั่ว สิ่งที่เขารักและบูชา นั้น ความรักประเภทนี้พิจารณาอยู่แต่

ว่าความรักที่มีอยู่อย่างเต็มเปี่ยมในหัวใจคนนั้น จะท่วมเทมัน
ออกได้อย่างไรเท่านั้น ณ โลกสวรรค์แห่งนี้ ไม่มีความรักที่
ต้องการเงื่อนไข เพราะว่าที่นี่ไม่มีการไขว่คว้า ไม่มีการหวัง
สิ่งตอบแทน มีแต่พลังแรงอันใหญ่หลวงไหลบ่ามาตลอดเวลา
ซึ่งสภาพของโลกทิพย์ไม่สามารถที่จะแสดงพลังอันนี้ออกมาได้
หรือมิติต่าง ๆ ในโลกทิพย์ ไม่สามารถจะเป็นฐานรองรับสิ่ง
เหล่านี้ได้ สิ่งเหล่านี้ต้องการสสารชั้นละเอียดอ่อนและ
อวกาศอันกว้างใหญ่ของภูมิในชั้นสูงเป็นฐานรองรับ และ
ดังนั้นพลังงานเหล่านี้จะเกิดขึ้นก็แต่ในโลกของใจ (mental
world) เท่านั้น และก็เช่นกัน บรรดาผู้ที่บูชาและสวด
อ้อนวอนสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่มีอยู่ในลัทธิศาสนาของตนเพื่อมุ่งหวัง
ประโยชน์คนนั้น เท่ากับเป็นการลดค่าของการบูชา มาสู่
ระดับของการต่อรอง การบูชาแบบนี้ย่อมแตกต่างจากการ
บูชาของผู้ที่อุทิศตนให้แก่สิ่งที่เคารพบูชาอย่างเสียสละจริง ๆ
พวกเราณนี้รู้ดีว่าการอุทิศตน ด้วยความเสียสละอย่างสูงส่ง
ของพวกเราณนี้ บางสิ่งบางอย่างก็มีได้รับสิ่งสนองตอบอัน
น่าพึงพอใจ ความปรารถนาอันยิ่งใหญ่ของเรามีได้ทำให้
ใครต่อใครเกิดความสำนึก แต่เมื่อเรามีความรักอันมิได้เจือ

ปนด้วยความเห็นแก่ตัวอยู่แล้ว ความรู้สึกของเราจึงอยู่เหนือ
 สิ่งใด ๆ ในโลกมนุษย์ที่จะแสดงออก เปรียบประดุจว่าใน
 หัวใจของเรานั้นก้องไปด้วยเสียงดนตรีอันประณีต และก็
 บรรจुไว้ด้วยศิลปะอันมีสุนทรียภาพที่สูงส่ง และลึกซึ้งเกินกว่า
 สภาพของโลกหยาบจะรู้ได้ ณ ภูมิแห่งนี้ บรรยากาศเต็มไปด้วย
 ด้วยพลังแรงอันมหัศจรรย์ ซึ่งอยู่เหนือการคาดคะเนใด ๆ
 ทั้งสิ้น เมื่อทำเหตุอย่างใดไว้สิ่งนั้นก็จะต้องไหลออกมาเป็น
 ตัวผลไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน และผลจะเกิดขึ้นในรูปใด กฎ
 เกณฑ์ทางเมคานิกส์ และกฎความไม่สูญหายของพลังงานใน
 โลกมนุษย์มีอยู่อย่างใด บนภูมิชั้นสูงที่เกิดจากความคิดและ
 ความปรารถนา กฎเกณฑ์อันนี้ก็นำมาใช้ได้เช่นเดียวกัน
 บุคคลกระทำกรรมอย่างใดไว้ ย่อมจะต้องได้รับผลกรรมอันนั้น
 แต่โดยเหตุที่กรรมดีบางอย่าง ซึ่งบุคคลได้กระทำไว้ในโลก
 มนุษย์ ซึ่งโลกนี้มีสภาพอันก่อตัวด้วยสสารชั้นหยาบและมี
 ขอบเขตแคบ กรรมนั้นจึงยังไม่อาจให้ผลได้ ดังนั้น กรรม
 ดีเหล่านี้จะสนองตอบเขาได้เมื่อใด และในลักษณะใด? แน่
 นอน ผลกรรมนั้นย่อมรอคอยที่จะให้ผล เพื่อผู้นั้นได้ขึ้น
 สูภูมิอันเป็นระดับของกรรมที่จะให้ผลได้ ในระหว่างที่วิญ-

ญาณ (consciousness) ของผู้นั้นยังมีใจจดจ่ออยู่กับภูมิมนุษย์ และภูมิทิพย์อยู่ พลังนี้ก็ยังไม่ได้แสดงผล แต่ขณะที่เขา เคลื่อนย้ายตัวเขาทั้งหมดขึ้นมาสู่ภูมิแห่งมโนแล้ว ผลกรรม ดินนั้นก็พร้อมที่จะให้ผล กระบวนการยุติธรรมอันสมบูรณ์ เป็นไปในลักษณะนี้ ไม่มีพลังงานใดที่กระทำแล้วจะสูญหาย แม้จะเห็นว่า โลกมนุษย์นี้หาได้ตอบแทนคุณงามความดีที่ตน ได้กระทำไว้ไม่ก็ตาม

บทที่ ๕

เทพวิมาน

* แนวความคิดที่สำคัญอันจะช่วยให้เกิดความเข้าใจ
ยิ่งขึ้นก็คือ คนเราสร้างสวรรค์ของตนขึ้นได้อย่างไร? ภูมิ
นี้เป็นภูมิแห่ง “สวรรค์จิต” ดังที่เราได้กล่าวมาแล้ว เป็น
ภูมิแห่งสุนทรียภาพและประกายแสงแห่งความรุ่งโรจน์ แต่
มนุษย์จะทัศนาสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ได้จากการมองผ่านช่องบัญญัติ
ที่ตนมีอยู่ รูปแห่งความคิด (thought-forms) ของคนทุกคน
ก็คือบัญญัติซึ่งจะสนองตอบต่ออิทธิพลภายนอกที่จะไหลผ่าน
เข้ามา ในระหว่างที่เขาดำเนินชีวิตอยู่ในโลก ถ้าหากเขาถือ
ว่าสภาพทางวัตถุนั้นเป็นใหญ่ ก็เท่ากับว่า เขาได้สร้างบัญชร
ไว้น้อยบาน ในการที่จะให้ประกายแสงอันเจิดจ้าสอดส่องเข้า
มาในบัญญัติ มนุษย์ทุกผู้นั้น ในชีวิตของเขาอย่างน้อยก็จะ

* วิทยุญาณ ฉบับที่ ๑๑-๑๒ พฤศจิกายน-ธันวาคม ๒๕๑๕

ต้องมีขณะหนึ่งที่มีอารมณ์อันบริสุทธิ์ ความไม่เห็นแก่ตัว และอารมณ์นั้นจะส่งผลให้เป็นบัญชรของเขาในขณะนี้ แม้ว่ามันจะเกิดขึ้นเพียงครั้งเดียวก็ตาม คนทุกคนเว้นเสียแต่คนป่าในต้นยุคดึกดำบรรพ์ ย่อมแน่นอนที่จะได้รับสภาพแห่งความสำราญอันยิ่ง ในช่วงเวลาหนึ่งด้วยกันทั้งสิ้น แทนการกล่าวตามศาสนาแบบดั้งเดิม (Orthodoxy) ที่ว่า คนบางคนจะได้ไปสู่สวรรค์ บางคนจะไปสู่นรก ควรจะกล่าวให้ถูกต้องเสียใหม่ว่า มนุษย์ทุกคนจะต้องประสบกับสภาวะทั้งสองอย่างนั้นร่วมกัน (ถ้าหากเราจะเรียกภูมิชั้นต่ำสุดในโลก ทัพย์ว่านรก) และมันก็เป็นเพียงสภาวะที่แตกต่างกันไปตามอัตราส่วนที่สัมพันธ์กันเท่านั้น จะต้องเข้าใจไว้เสียด้วยว่า วิญญาณ (soul) ของมนุษย์ปุถุชนยังคงอยู่ในขั้นต้นของการพัฒนา เราได้เรียนรู้ในการใช้กายหยาบอย่างคล่องแคล่วเมื่อเทียบกับสิ่งอื่นนอกจากนั้น เขายังใช้กายทัพย์ได้อย่างเป็นอิสระและกว้างขวาง ถึงแม้ว่าประสบการณที่เกิดจากกายทัพย์ หรือได้รับจากกายทัพย์นั้นเป็นการยากที่เขาจะถ่ายทอดสัญญาความจดจำต่าง ๆ มาสู่สมอง (กายเนื้อ) ได้ก็ตาม

แต่สำหรับกายที่เกิดจากใจของเขานั้น ยังไม่ถือว่าเป็นกายพาหะ เพราะเหตุว่าเขาไม่สามารถจะใช้ประโยชน์จากมันได้ เหมือนกายชั้นต่ำ (กายเนื้อ กายอิเธอร์ และกายทิพย์) เขาไม่สามารถจะใช้กายที่เกิดจากใจนี้ท่องเที่ยวไป หรือใช้กายนี้รับข่าวสารโดยวิธีปกติธรรมดาได้

อย่าเพิ่งคิดว่า ผู้อยู่ในภูมิสวรรค์จะต้องเป็นผู้ที่มีการเคลื่อนไหวอันไม่มีขอบเขต หรือสามารถที่จะไปมาได้อย่างเสรี เสมือนที่กระทำได้ในโลกทิพย์ สภาวะของเขาก็คืออยู่ในภูมินี้ เป็นสภาพแห่งการรับรู้ (receptive) เป็นหลัก การติดต่อกับโลกภายนอกกระทำได้โดยผ่านทางบัญญัติของเขาเท่านั้น ฉะนั้นจึงย่อมตกอยู่ในสภาพอันมีขอบเขตจำกัด แต่ก็มีบางท่าน ซึ่งมีการเคลื่อนไหวอย่างสมบูรณ์ในภูมินี้ ก็เพราะท่านอยู่ในสภาพที่สูงกว่ามนุษย์ จัดได้ว่าท่านเป็นผู้มีจิตอันประภัสสร และเป็นบุคคลที่ได้พัฒนาไปสู่ระดับสูงแล้ว ท่านที่อยู่ในระดับนี้จะมีความรู้สึกและสติสัมปชัญญะอันสมบูรณ์ และก็สามารถที่จะใช้กายอันเกิดจากใจได้อย่างเสรีเช่นเดียวกับคนธรรมดาที่ใช้กายเนื้อ และก็โดยอาศัยกายนี้ ขอบ

เขตแห่งความรู้อันมีนัยเหลือประมาณและทั้งสูงส่งจะมาปรากฏ ณ เบื้องหน้าท่าน (ถ้าประสงค์จะรู้)

แต่ในขณะนี้เรากำลังพูดกันถึงบุคคลที่มีการพัฒนาทางจิตใจในระดับที่ต่ำไปจากนี้ เรากำลังพูดถึงบุคคลที่จำเป็นต้องใช้บัญญัติซึ่งจะมีอยู่ก็บ้านก็ตามเป็นที่มองออกไป และเพื่อที่จะเข้าใจถึงสภาพอันเป็นสววรรค์ของเขา เราจะต้องแบ่งการพิจารณาออกเป็นสองประเด็น คือในแง่ของสัมพันธภาพ ระหว่างตัวเขากับภูมิที่เขาอยู่กันในแง่ของสัมพันธภาพ ที่เขามีอยู่ต่อมิตรสหาย สำหรับประเด็นแรก เราอาจแบ่งออกได้อีกเป็นสองนัย นัยแรกก็คือ สสารอันเป็นคุณสมบัติประจำภูมิที่จะมันตัวหล่อหลอมขึ้นมาจากอำนาจความคิดของเขา นัยที่สอง พลังแรงที่มีอยู่ในภูมิอันจะมีปฏิริยาสนองตอบต่ออำนาจตามปรารถนา (aspiration) ของเขา

ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วว่า คนเราสร้างสิ่งแวดล้อมให้แก่ตนเองด้วยรูปของความคิดอย่างไร ? บนภูมิแห่งนี้ เราต่างก็อยู่บนวิมานแห่งความคิด รูปแห่งความคิดเหล่านี้จัดว่าเป็นสิ่งสำคัญต่อการพิจารณา ทั้งสองประการ ณ ภูมินี้ จะมีพลังชีวิต (living-forces) อยู่รอบตัวเขา เป็นพลังของทวย

เทพผู้ยิ่งใหญ่ประจำภูมิจำ (mighty angelic habitants) พลังเหล่านี้จัดระเบียบออกได้มากชั้น และมีความไวพร้อมที่จะสนองตอบต่อความปรารถนาบางประการของเขาเหล่านั้น แต่โดยธรรมชาติความคิดและความปรารถนาของเขาย่อมอยู่ภายในครรลองที่เขาได้เตรียมการไว้เมื่อครั้งอยู่ในโลกมนุษย์แล้ว อาจจะดูเหมือนกับว่า เมื่อเขาได้ขึ้นมาสู่ภูมินี้แล้ว พลังประจำภูมิจำจะมีอิทธิพลเปลี่ยนแปลงสภาพของชีวิต ซึ่งเขาไม่เคยปรุ่งแต่งมาก่อนเลยได้ (โดยฉับพลัน) แต่เรื่องนี้ไม่อาจเป็นไปได้เช่นนั้น กายที่สำเร็จจากใจ มิได้อยู่ในกฎเกณฑ์เดียวกับกายชั้นต่ำ (กายเนื้อ กายอีเธอร์ กายทิพย์) และกายนี้ไม่อยู่ในสภาพที่เขาจะควบคุมมันได้เต็มที่ เนื่องจากชีวิตของเขาผ่านการเวียนว่ายตายเกิดมาเป็นเอนกอนันต์ กายที่สำเร็จจากใจก็ย่อมจะมีความเคยชินต่อการรับความรู้สึก และการเร้ากระตุ้นให้กระทำกิจกรรมจากเบื้องต่ำ โดยผ่านทางกายชั้นต่ำทั้งหลาย ซึ่งส่วนใหญ่มาก็มาจากกายเนื้อและบางครั้งก็มาจากกายทิพย์ มีอยู่น้อยมากที่กายซึ่งสำเร็จจากใจ จะรับกระแสคลื่นจากภูมิจำของตนเองโดยตรง และโดยเหตุนี้จึงไม่

สามารถที่จะรับ และสนองตอบต่อเขาเหล่านั้นได้โดยฉับพลันทันที กล่าวในทางปฏิบัติคนเราไม่สามารถจะมีความคิดริเริ่มใด ๆ ขึ้นใหม่จากสิ่งที่ตนมีอยู่ สิ่งที่ตนมีอยู่นั้นก็คือ บัญชรที่จะใช้มองดูโลกใหม่นั้นเอง

บัญญัติเหล่านี้มีลักษณะอยู่ ๒ ประการคือ ทิศทางของช่องบัญญัติที่จะใช้ดูกับชนิดของกระจกที่ประกอบเป็นบัญญัติ ความคิดที่อยู่ในขั้นสูงจะช่วยให้เกิดทิศทางของบัญญัติขึ้นได้มากมาย บัญชรเหล่านี้บางบัญญัติ ซึ่งมีลักษณะของความรักใคร่อันประกอบด้วยความเมตตากรุณา และความเสียสละซึ่งก็มักจะมิอยู่เป็นส่วนมากในบุคคลทั่วไป ดังนั้นในประเด็นนี้ เราจะรอเอาไว้พิจารณาในเรื่องที่เกี่ยวกับอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมที่มีอยู่รอบ ๆ ตัวคน สมมติว่าบัญญัติของเขาที่เปิดออกไปสู่สวรรค์เป็นสภาพของการดนตรี ณ ที่นี้เรามีพลังอันยิ่งใหญ่อยู่ ท่านคงทราบดีว่า เสียงดนตรีอันมีเสน่ห์ซาบซึ้ง สามารถทำให้คนเราฟังแล้วเคลิบเคลิ้มจนตัวลอยได้ได้อย่างไร ในขณะที่นั้นดนตรีสามารถทำให้เขามีชีวิตใหม่และอยู่ในโลกใหม่ ถ้าท่านเคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องนี้มาแล้ว ท่านจะตระหนักได้ว่า ณ ที่นี้เราได้เผชิญกับ

อำนาจอันยิ่งใหญ่เข้าแล้ว สำหรับ “ชนใดที่ไม่มีดนตรีการ อยู่ในวิญญาณ” (soul) บัญชรทางด้านนี้ก็จะถูกปิดสำหรับ เขา แต่สำหรับคนที่มีบัญญัติทางดนตรี บัญชรทางด้านนี้จะ เปิดรับความรู้สึกอันประทับใจ ที่มีลักษณะถึง ๓ ประการ และสิ่งเหล่านี้จะถูกขยายให้ชัดเจนขึ้น โดยชนิดของกระจกที่มีอยู่ ในบัญญัติของเขาเป็นที่เห็นได้ชัดว่า กระจกของใคร ก็มีขอบเขตของคุณสมบัติสำหรับผู้นั้น มันอาจจะแตกต่างกันด้วยสีของกระจก ด้วยมุมหักของแสงอาจเป็นวัสดุเหลว ๆ ที่ทำให้หลอกตาหรือพรวดมัวก็ได้ ตัวอย่างในเรื่องนี้ก็คือเมื่อ คนเราครองอยู่ในโลกมนุษย์ อาจจะชอบดนตรีประเภทใด ประเภทหนึ่งแตกต่างกันออกไป แต่อย่างไรก็ดีสมมติว่า บัญชรดนตรีของเขานั้นเป็นบัญญัติชนิดดี เขาจะได้รับอะไรผ่านทางบัญญัติของเขาบ้าง ?

ประการแรก เขาจะรู้สึกสัมผัสกับดนตรีที่มีการแสดง ออกอย่างมีระเบียบจากพลังแรงของภูมิ นับว่าเป็นความจริง ที่อยู่เบื้องหลังของบทกวีที่กล่าวถึงสภาพของโลกดนตรี เพราะ บนภูมิสูงต่าง ๆ เหล่านี้ การเคลื่อนไหวและการกระทำใด ๆ

จะมีการเกิดขึ้นของเสียงและสีพร้อมกัน ความคิดทั้งมวลจะแสดงออกในรูปนี้ไม่ว่าจะเป็นความคิดของเขา หรือของผู้อื่น ความคิดจะแสดงออก อย่างน่ารักในรูปของการเปลี่ยน คอร์ด ดนตรีอย่างสม่ำเสมอคล้ายกับพิณแห่งไอเลี่ยน (Aeolian-harps : พิณในเทพนิยายกรีก) การแสดงออกในรูปดนตรีของสววรรค์อันเจิดจ้าจะมีอยู่แก่เขาตลอดไปและ จะเป็นแบ็กกราว์นที่ให้ความสำราญในงานด้านอื่น ๆ ของเขาอยู่ด้วยตลอดเวลา

ประการที่สอง ในหมู่ผู้ที่สถิตย์อยู่ในภูมิจึง มีวิมานอยู่วิมานหนึ่งซึ่งสหายคริสเตียนของเราเรียกว่า วิมานอันยิ่งใหญ่แห่งทวยเทพ (One great order of angels) ซึ่งชาวเทพในวิมานแห่งนี้ล้วนแต่เป็นผู้มีความรักใคร่การดนตรีเป็นชีวิตจิตใจยิ่งกว่าบรรดาทวยเทพในวิมานอื่น ในคัมภีร์โบราณของฮินดูเรียกเทพเหล่านี้ว่า คนธรรพ์ (Gandharvas) ผู้ใดที่มีความรักใคร่ในการดนตรี จะมีกระแสส่งไปกระทบความสนใจของเทพเหล่านี้ และจะน้อมนำผู้นั้น ให้มีการติดต่อกับท่านเหล่านั้นบางท่าน เพื่อเรียนรู้ศิลปการดนตรีใหม่ ๆ

ที่ท่านเหล่านี้ได้คิดค้นขึ้น และบุคคลนั้นจะได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลินและความบันเทิงใจ

ประการที่สาม บุคคลที่มีปัญชรดนตรีจะกลายเป็นผู้ฟังอย่างชนิดเอาใจจดจ่อต่อการบรรเลงของสหายร่วมภุมิ ท่านทราบหรือไม่ว่า นักประพันธ์เพลงผู้ยิ่งใหญ่ก่อนหน้าเรา เช่น บาช บีโทเฟิน เมนเดิลซัน ฮันเดิล โมซาร์ท รอสซินี ต่างก็อยู่ในภุมินี้ด้วยกันทั้งสิ้น ท่านยังมีได้ตายสูญไปจากเรา แต่ยังมีชีวิตอันเต็มไปด้วยความกะปรี่กะเปร่าอยู่ และก็ยังประดิษฐ์เพลงอยู่เสมอ อันเป็นเพลงที่ไพเราะยิ่งไปเสียกว่าที่เราได้เคยฟังกันในโลกมนุษย์เสียอีก เพลงของท่านแต่ละเพลงบนภุมิสวรรค์นี้ เป็นบ่อเกิดแห่งเสียงเพลงอันซาบซึ้งในโลกมนุษย์ แรงคลอใจที่เกิดขึ้นกับนักดนตรีในโลกมนุษย์ซึ่งมีอยู่อย่างแพร่หลายนั้นนับว่าเป็นความจริง แต่เป็นเสียงที่สะท้อนลงมาสู่โลกมนุษย์อย่างแผ่วเบา และไกลกว่าเสียงเพลงอันแท้จริง ที่มีลักษณะอันอ่อนหวานของท่านอยู่มาก ถ้าจะพูดไปแล้ว ความเป็นอัจฉริยะทางดนตรีที่เกิดขึ้นในโลกมนุษย์ ก็คือการได้รับเสียงสะท้อนอันไม่มีการขาด

หวังจากสวรรค์ จากการตั้งใจของนักดนตรีผู้ที่ตายไปก่อน
เราแล้วนั่นเอง มีอยู่บ่อยครั้งเกินกว่าที่เราจะคาดคิด คนใน
โลกเราได้รับความคิดบางอย่างจากท่านเหล่านั้น และก็นำ
มาประดิษฐ์ขึ้นเท่าที่จะสามารถกระทำได้ ตามสภาพของโลก
มนุษย์จะอำนวยให้ ผู้ยิ่งใหญ่ทางดนตรีหลายท่านบอกแก่
เราว่า บางครั้งท่านได้ยินเสียงเพลงโอราโตริโอ อันยิ่งใหญ่
ทั้งกระบวนเพลง บางครั้งก็เป็นเพลงมาร์ชปลุกใจ บ้างก็
เป็นเสียงการร้องเพลงหมุดด้วยเสียงอันระทึกใจ เป็นเสียง
ร้องที่ใช้การประสานเสียงด้วยคอर्डเพียงคอर्डเดียว แต่ดู
มโหฬารและพิศดารยิ่ง สิ่งเหล่านี้เป็นแรงตั้งใจที่ส่งลงมาให้
ท่านเหล่านั้น ถึงแม้ท่านพยายามจะบันทึกเป็นตัวโน้ตเอาไว้
แต่กระดาษเขียนโน้ตเพลงก็หน้า ๆ ก็ไม่สามารถจะบันทึก
ความรู้สึกนั้นได้เสมอ นี่ย่อมแสดงให้เห็นว่า ดนตรีแห่ง
สวรรค์นั้น แตกต่างกันอยู่จากโลกมนุษย์เพียงใด คอर्ड
ของเพลงเพียงคอर्डเดียวก็ยังต้องใช้เวลาหลายชั่วโมงในโลก
มนุษย์เพื่อการบันทึก และทั้งยังไกลจากลักษณะอันแท้จริง
อีกด้วย

บัญชกรอีกด้านหนึ่ง ที่มีสภาพคล้ายคลึงกับบัญชกร
 ดนตรีก็คือ บัญชกรศิลปะ ผู้มีบัญชกรด้านนี้จะได้รับความสำราญ
 ๓ ประการ ดังที่กล่าวมาแล้วในเรื่องของบัญชกรดนตรี ตาม
 ธรรมชาติของภุมินี ความรู้สึกจะแสดงออกเป็นสีเช่นเดียว
 กันกับเสียง เรื่องนี้บรรดาสาธุศิษย์พรหมวิทยา ค้นเคยอยู่
 กับข้อเท็จจริงที่ว่า ภาษาของเทพเป็นภาษาที่แสดงออกด้วย
 แสงสี มีเทพอยู่วิมานหนึ่งติดต่อระหว่างกันด้วยการส่งประ-
 กายแสงสีอันวิเศษ แต่เรื่องอย่างนี้ศิลปินผู้ยิ่งใหญ่ของเรา
 ในสมัยกลางก็เคยกระทำมาแล้ว การวาดภาพของท่านมิได้
 ใช้ภูกันและผืนผ้าวาด แต่ด้วยวิธีง่าย ๆ ไปกว่านั้นเสียอีก
 และก็เป็นที่น่าพอใจด้วยคือ ท่านใช้อำนาจแห่งความคิดของ
 ท่านม้วนสสารประจำภูมิที่เกิดจากใจให้ก่อตัวขึ้น เป็นรูป
 เป็นร่างตามความคิด อนึ่งศิลปินทุกคนย่อมรู้ดีว่า การถ่าย
 ทอดความคิดและความรู้สึกลงบนแผ่นกระดาษหรือผืนผ้าวาด
 นั้นไม่สู้จะสมบูรณ์ตามที่ความคิดของเขาต้องการนัก แต่
 ในภุมินีสิ่งที่คิดจะต้องปรากฏขึ้นตามแนวความคิด ความ
 คลาดเคลื่อนหรือความผิดพลาดจึงไม่ปรากฏ ณ ภูมิแห่งนี้ บัญชกร

แห่งความคิดทุกประเภท จะปรากฏเป็นความจริงขึ้นทั้งสิ้น
 ดังนั้นความจริงจึงมีอยู่ ยังมีสิ่งต่าง ๆ อยู่อีกมากมายที่มนุษย์
 จะได้รับรมย์และเรียนรู้ แต่ขณะนี้ สิ่งเหล่านี้อยู่ไกลเกิน
 ขอบเขตของใจมนุษย์ที่จะรู้ตามได้เท่านั้น

หมายเหตุ:— เรื่อง สวรรค์ เรื่อง วิมาน ซึ่งได้
 ลงมาตั้งแต่บทที่ ๔—๕ นี้ ผู้ที่เขียนเป็นผู้ที่นับถือศาสนา
 คริสต์มาก่อน และต่อมาก็ได้หันมาสนใจศึกษาและปฏิบัติใน
 ทางพรหมวิทยา จนกระทั่งมีความรู้ดีขนาดเขียนหนังสือ
 อย่างนี้ออกมาได้ ถ้าเราอ่านด้วยความพินิจพิเคราะห์จริง ๆ
 ไม่ใช่สักแต่ว่าอ่านผ่าน ๆ ไป และไม่ได้อ่านด้วยความรู้สึก
 ลำเอียงแล้ว เข้าใจว่าจะทำให้พวกเราชาวพุทธเกิดศรัทธา
 ในศาสนาของเรามากยิ่งขึ้น เพราะ “สัจธรรมทนได้ต่อ
 การพิสูจน์” “สัจธรรมย่อมเป็นนอกกาลิโก” เพราะฉะนั้น
 เราจึงเห็นว่า ความจริงไม่ว่าใครจะศึกษาค้นคว้ามาทางไหน
 ซึ่งถ้าศึกษามาถูกทางแล้วย่อมจะพบความจริงเหมือนกัน และ
 ย่อมเข้ากันได้แม้จะต่างศาสนากัน ข้าพเจ้ามีความมุ่งหมาย

เช่นนี้ จึงได้พยายามหาเรื่องทำนองนี้มาลงในหนังสือวิญญาน และเฉพาะเรื่องนี้เป็นผลงานการแปลของ คุณอุทิศ ทินกร ณ อยุธยา ซึ่งได้เคยช่วย อาจารย์ศิริ พุทธสุกร์ แปลเรื่อง ลัทธิวิญญานศาสตร์ มาแล้ว เรื่องนี้ยังมีอีกหลายตอน ขอให้พยายามติดตามอ่านไปเรื่อย ๆ ท่านจะได้รับความรู้กว้างขวางยิ่งขึ้น

พร รัตน์สุวรรณ

มิตรในสวรรค์

* ในบทนี้เราใคร่ขอนำประเด็นที่กล่าวค้างไว้ในบทที่แล้วมาอธิบายต่อ ประเด็นนั้นก็คือประเด็นที่สอง ซึ่งเกี่ยวกับสัมพันธภาพระหว่างบรรดาบุคคลที่เรามีความสนิทสนมและรักใคร่หรือระหว่างบุคคลที่เรานับถือและเคารพบูชา มีประชาชนจำนวนมากที่เฝ้าถามเราซ้ำแล้วเล่าว่า ณ ภูมิอันยิ่งใหญ่นี้ เขาจะได้พบกับบุคคลที่เขาสนิทสนมและรักใคร่ชอบพอกันหรือไม่ และเมื่อพบกันแล้วรูปร่างลักษณะและหน้าตาของบุคคลเหล่านั้น จะเปลี่ยนไปจนจำไม่ได้ว่า ใครเป็นใครบ้างหรือไม่ เพราะเหตุที่ปัญหาเหล่านี้เป็นปัญหาที่ง่าย และสามารถตอบได้โดยกระจ่างชัดว่า ไม่มีการเปลี่ยนแปลงโดยประการใด ๆ ที่จะทำให้เราจำเขาไม่ได้ เขาเหล่านั้นจะอยู่ที่

* วิทยุอาณ ณบัทที่ ๑ มกราคม ๒๕๑๖

นั้นอย่างไม่มีอะไรที่จะต้องสงสัย เขามีรูปลักษณะอันสมบูรณ์ และดูแน่แท้จริงยิ่งกว่าที่เราได้พบเขาในโลกมนุษย์เสียอีก

แต่ก็ยังมีอีก คนบางคนถามว่า “มิตรสหายของเรา ที่ขึ้นไปเสวยสุขอยู่ในภูมิสวรรค์แล้วนั้น เขาจะมองเห็นเรา ที่อยู่ในโลกมนุษย์นี้หรือไม่ ? เขากำลังเฝ้าดูและรอคอยเรา อยู่หรือไม่ ? คำถาม ๒ ประการนี้ดูจะขัดกันอยู่ในเนื้อ ความ ถ้าเป็นไปจริงตามนั้นก็จะเป็นเรื่องยุ่งยากขึ้นมาทันที เพราะว่าคนที่ตายไปแล้วและได้ขึ้นไปเสวยสุขยังโลก สวรรค์ จะเรียกว่าเป็นการเสวยสุขได้อย่างไร ถ้าหากว่าเขา มองลงมายังโลกมนุษย์และเห็นว่าผู้ที่เขารักกำลังตกอยู่ในสภาพ เศร้าโศกและทุกข์ทรมาน และจะร้ายยิ่งไปกว่านั้น หากเขา พบว่าผู้นั้นกำลังประกอบกรรมชั่ว อีกข้อหนึ่งถึงแม้เขาจะไม่ เห็นเราแต่ก็กำลังเฝ้าคอยอยู่ เรื่องก็ยิ่งไปกันใหญ่ เพราะ บุคคลผู้นั้น จะต้องใช้เวลายาวนานแห่งการรอคอยที่น่าเบื่อ หน่าย ซึ่งอาจใช้เวลาหลายปี และก็มีมิตรผู้นั้นในหลายกรณี ได้มาถึงจุดที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมาก จนความรักใคร่ที่มี อยู่ต่อกันแต่เดิมมาอาจจะจืดจางลงไปก็ได้ แต่ด้วยระบบอัน

ชาวนฉลาดของธรรมชาติ ในการจัดสรรสิ่งยุ่งยากเหล่านี้จะข้ามพ้นไปได้ บุคคลเหล่านั้นซึ่งเป็นบุคคลที่เรารักใคร่ที่สุด เราก็คงพบบุคคลเหล่านั้นอยู่เสมอ และก็ได้รับการสนองตอบเป็นอย่างดีจากเขาด้วย ตราบใดที่ไม่มีเงาแห่งความบาดหมางหรือความเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นระหว่างกัน และตั้งแต่นั้นเราก็คงได้รับการสนองตอบจากเขาอยู่ตลอดเวลา และเป็นไปตามที่เราปรารถนาและต้องการ การจัดสรรของธรรมชาติเป็นสิ่งประเสริฐอันไม่มีขอบเขตจำกัด ในการที่จะสนองตอบต่อมโนภาพของมนุษย์ เท่าที่เขาจะคิดฝันขึ้นมาได้ แต่มโนภาพนั้นเป็นเรื่องของมนุษย์ และเกิดจากความคิดที่ตนเห็นว่าดีที่สุดแล้ว ส่วนสัจจะคือความจริงนั้นเกิดจากความคิดของสิ่งสูงสุด ซึ่งข้าพเจ้าจะพยายามอธิบายดังต่อไปนี้

เมื่อใดก็ตาม ที่เรามีความรักในบุคคลใดบุคคลหนึ่งอย่างสุดหัวใจ เราก็คงสร้างภาพในใจอย่างดุดัดดีมันเกี่ยวกับตัวเขาขึ้น ซึ่งภาพนั้นก็จะมีอยู่ในหัวใจของเราอยู่เสมอ และเราย่อมจะนำภาพในใจนั้นขึ้นไปสู่สวรรค์ พร้อมกับเราด้วยอย่างหลีกเลี่ยงมิได้ เพราะว่าเฉพาะในระดับของภูมิแห่ง

นั้นเท่านั้น ที่เป็นสิ่งซึ่งธรรมชาติจะจัดสรรเกี่ยวกับเรื่องนี้
 อำนาจของความรักใคร่ซึ่งได้สร้างรูปขึ้นดังกล่าว และยังคง
 รักษาภาพนั้นไว้ในใจ นับว่าเป็นพลังที่ทรงอำนาจยิ่ง พลัง
 นั้นจะมีกระแสอันเข้มข้นที่จะไปกระทบกับวิญญาณ (soul)
 ของสหายที่เรารักนั้น ซึ่งวิญญาณนี้แหละเป็นตัวตนที่แท้จริง
 ของเขา และในทันทีที่วิญญาณนั้นก็จะสนองตอบโดยปล่อย
 กระแสออกมาสู่รูปแห่งความคิดที่เราได้สร้างขึ้นไว้แล้ว เกี่ยว
 กับตัวเขา และโดยวิธีนี้เราก็พบว่า สหายผู้นั้นได้มาประจักษ์
 อยู่ตรงหน้าเรา และเป็นภาพที่แจ่มชัดยิ่งกว่าแต่ก่อนอีกด้วย
 แต่ขอให้จำไว้ด้วยว่า นี่เป็นวิญญาณของผู้ที่เรารัก มิใช่ร่าง-
 กายของเขา วิญญาณของผู้นั้นต่างหากที่มาอยู่กับเรา ณ ที่นี้
 อาจมีผู้กล่าวว่า “ใช่! ถ้าหากสหายผู้นั้นตายแล้ว แต่สมมติ
 ว่าเขายังมีชีวิตอยู่ในโลกนี้เล่า เขาคงจะไม่สามารถที่จะอยู่ใน
 ที่สองแห่งได้ในขณะเดียวกัน” แต่ข้อเท็จจริงเป็นดังนี้ คือ
 เท่าที่เห็นอยู่ในขณะนี้ เขาสามารถที่จะอยู่ได้สองแห่งพร้อม
 กันในขณะเดียวกัน และก็หลายครั้งที่เขาอาจจะดำรงอยู่ได้
 พร้อมกันมากกว่าสองแห่งในขณะเดียวกันด้วยซ้ำ และไม่ว่า
 เราจะเรียกเขาตามธรรมดากันว่าตายหรืออยู่ สิ่งนี้ก็ไม่ได้ทำให้

แตกต่างกันมากกว่ากันมากนัก เราจึงมาทำความเข้าใจกันเสียก่อนว่า แท้จริงนั้น “วิญญาณ” มีสภาพอย่างไร ? และเราก็จะมีความเข้าใจดียิ่งขึ้น

วิญญาณนั้นเป็นสมบัติประจำภูมิชั้นสูง และมีสภาพอันยิ่งใหญ่มากยิ่งไปกว่าสิ่งที่ประจักษ์ (manifestation) ออกมาให้เห็นแล้ว ความสัมพันธ์ในการแสดงให้ประจักษ์นั้นเปรียบได้กับความสัมพันธ์ของมิติหนึ่ง กับอีกมิติหนึ่ง นั่นก็คือเส้นหนึ่งเส้นกับรูปสี่เหลี่ยมจตุรัส สี่เหลี่ยมจตุรัสกับสี่เหลี่ยมลูกบาศก์ สี่เหลี่ยมจตุรัสหลายรูปรวมกันก็ไม่สามารถทำให้เกิดเป็นรูปสี่เหลี่ยมลูกบาศก์ เพราะสี่เหลี่ยมจตุรัสมี ๒ มิติ ส่วนสี่เหลี่ยมลูกบาศก์มี ๓ มิติ ดังนั้นจำนวนของการแสดงออกของความรู้สึกในภูมิชั้นต่ำ แม้จะมีมากเท่าใด ก็ไม่ทำให้ความสมบูรณ์ของวิญญาณต้องบกพร่องหรือสิ้นเปลืองไปแต่อย่างใด เพราะว่าวิญญาณของผู้นั้นเป็นสมบัติของภูมิชั้นสูง เขาแบ่งภาคตัวเขาส່วนหนึ่งลงมาครองกายเนื้อเพื่อที่จะใช้กายเนื้อนั้น แสวงหาประสบการณ์ที่มีอยู่ในโลกมนุษย์ (จะเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ในโลกหยาบก็จำ

ต้องใช้กายหยาบ (ซึ่งมีความสัมพันธ์กัน) เขาจำต้อง
 ครองกายเนื้อได้เพียงหนึ่งกาย เพราะกฎเกณฑ์เป็นเช่นนั้น
 แต่ถ้าเขาสามารถจะมีกายเนื้อได้ตั้งพันกาย ถึงกระนั้นกายทั้ง
 พันก็ยังไม่เพียงพอที่จะแสดงออกได้ว่าแท้จริงเขาคือใคร แต่
 ถึงแม้เขาจะมีกายเนื้อเพียงหนึ่งกายก็ตาม แต่ถ้าหากเขาได้
 ถูกปลุกกระตุ้นด้วยความรักจากสหาย ซึ่งสหายผู้นั้นมีภาพ
 ในใจเกี่ยวกับตัวเขาอยู่อย่างเข้มข้นตลอดเวลา ดังนั้นเขาก็
 สามารถที่จะสนองตอบต่อความรักนั้นโดยหลังไหลสภาพชีวิต
 ของตัวเขาเอง ไปสู่รูปแห่งความคิดของสหายผู้นั้น และความ
 รู้สึกอันแท้จริงของเขา ก็จะไปปรากฏเป็นภาพแจ่มชัดขึ้นใน
 ระดับนั้น ซึ่งเป็นระดับที่อยู่สูงกว่าโลกมนุษย์ถึงสองภุมิ
 (หมายถึงระดับของภุมิสวรรค์) และเป็นระดับที่จะแสดงความ
 รู้สึกได้ดีกว่าภุมิที่ต่ำกว่าลงมา

ถ้าสิ่งที่อธิบายมานี้ยังเป็นการยากที่จะเข้าใจว่า วิญญาณ
 (consciousness) สามารถแสดงให้ประจักษ์ได้อย่างไรในภุมินี้
 ก็อาจแสดงเปรียบเทียบกับประสบการณ์ที่มีกันอยู่อย่างพื้น ๆ
 ในโลกหยาบนี้ได้ เราแต่ละคนเมื่อนั่งอยู่บนเก้าอี้ จะรู้สึก

สัมผัสกับสิ่งทั้งหลายได้พร้อมกัน ในขณะที่เดียว เราจะรู้สึกสัมผัสกับพื้นเก้าอี้ที่เราั่ง จะรู้สึกว่าเท้าของเราสัมผัสกับพื้นแขนของเรา สัมผัสกับพนักเก้าอี้ หรือบางทีก็หนังสือที่ถืออยู่ในมือ สมองของเราไม่ยากที่จะรับรู้สิ่งเหล่านี้ได้พร้อมกันในขณะที่เดียว ทำไมสิ่งเหล่านี้จึงจะเป็นการยากเย็นสำหรับวิญญาณอันแท้จริง ผู้ซึ่งมีความยิ่งใหญ่กว่าวิญญาณของวัตถุ (physical consciousness) ที่จะสามารถรับรู้สิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในภุมิที่ต่ำกว่าวิญญาณได้พร้อมกันในขณะที่เดียวมากกว่าหนึ่งเล่า? เรื่องนี้เป็นไปได้อย่างแท้จริงที่คน ๆ หนึ่งสามารถรับรู้ต่อสิ่งที่มากระทบในคราวเดียวได้ต่างชนิดกัน และก็เป็นการจริงที่คน ๆ เดียว สามารถรับรู้ต่อภาพของความคิด (thought-images) ต่าง ๆ ชนิดที่มากระทบพร้อมกันในคราวเดียว และภาพต่าง ๆ เหล่านี้ก็เป็นภาพอันแท้จริง มีชีวิตและมีความรักอยู่ในนั้นด้วย ท่านจะมีเขาอยู่ ณ ที่นั้นในสภาพที่ดีที่สุดของเขาอยู่เสมอ แต่สิ่งนี้ก็เป็นการไกลเกินกว่าสภาพของโลกมนุษย์จะแสดงออก แม้จะอยู่ภายใต้สิ่งแวดล้อมที่ดีที่สุดแล้วก็ตาม

อาจมีผู้ถามว่า สิ่งนี้จะช่วยเขาในด้านวิวัฒนาการขึ้นอย่างไรบ้าง ? แน่แน่นอนเพราะสิ่งนี้จะช่วยเขาให้มีโอกาสพิเศษในการรับรู้ ถ้าหากเขาอยู่ในสภาพของกายเนื้อ เขาก็กำลังเรียนรู้ประสบการณ์ทางโลกโดยอาศัยกายเนื้ออยู่แล้ว และขณะเดียวกันกายเนื้อนี้ ก็ช่วยให้เขาได้สร้างสรรค์ความรักและความปรารถนาดีให้เจริญงอกงามขึ้นอย่างรวดเร็ว โดยผ่านรูปในภุมิที่เกิดจากใจ ซึ่งท่านได้ให้แก่เขา นั้น (เมื่อเราแสดงความปรารถนาดีต่อผู้ใด ถ้าเขามีกายเนื้ออยู่ กายเนื้อจะแสดงการรับรู้แล้วส่งผ่านเข้าไปเก็บไว้ในกายที่เกิดจากใจ ซึ่งมีช้อนอยู่ในตัวของเขานั้นอยู่ตลอดเวลาแล้ว—ผ.ร.) ดังนั้นความรักที่ท่านมีอยู่ในเขาจึงเป็นสิ่งสร้างสรรค์อย่างใหญ่หลวงสำหรับตัวเขา ดังที่เราได้กล่าวมาแล้ว วิญญาณ (soul) อาจรับรู้ในภาพหลายภาพ ถ้าหากเขามีโชคดีพอที่จะรับภาพเหล่านั้นไว้ ผู้หนึ่งผู้ใดก็ตามซึ่งเป็นที่รักใคร่ของประชาชนเป็นจำนวนมาก อาจมีส่วนอยู่ในสวรรค์ต่าง ๆ ได้พร้อมกันในขณะเดียว และวิวัฒนาการก็จะเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วมาก แต่ทว่าโอกาสพิเศษ ในการช่วยให้เขาเกิดวิวัฒนาการนั้น

ก็เป็นผลสืบเนื่องโดยตรง และเป็นรางวัลอันเกิดมาจากกระแสแห่งความรักที่ส่งมาจากหลายทิศทาง และมาจากสหายต่าง ๆ ของเขานั่นเอง ไม่เพียงแต่เขาจะได้ประโยชน์เพียงกระแสความรักจากบุคคลเหล่านี้เท่านั้น โดยอาศัยกระแสนี้แหละ จะช่วยทำให้เขาได้เจริญเติบโตองงามในความรักยิ่งขึ้นไปอีก ไม่ว่าสหายเหล่านั้นจะยังคงมีชีวิตอยู่ หรือว่าตายแล้ว

อย่างไรก็ดี เราควรจะสังเกตไว้ด้วยว่า การส่งกระแสความรักติดต่อกันนี้น่าจะมีข้อจำกัดอยู่ ๒ ประการ ที่จะทำให้การติดต่อไม่สูงจะได้รับผลเต็มที่ ประการแรก ภาพนิมิตของเพื่อนที่เกิดขึ้นในใจท่าน อาจะเกิดขึ้นแต่เพียงบางส่วนและไม่สมบูรณ์ ซึ่งเพื่อนของท่านเขามีคุณงามความดีอยู่หลายประการ แต่ท่านก็แสดงออกในภาพนิมิตไม่ได้ครบถ้วน ดังนั้นการแสดงออกจึงกระทำไม่ได้ไม่หมด ประการที่สอง อาจจะมีอุปสรรคเกิดขึ้นทางด้านเพื่อนของท่าน ซึ่งจะทำให้ภาพนิมิตที่ท่านสร้างขึ้นนั้นไม่ถูกต้อง กล่าวคือถ้าเพื่อนของท่านยังพัฒนาวิญญานของตนไปไม่สูงพอ แต่ภาพนิมิตของท่าน

อาจจะสร้างเกินความเป็นจริงไป (คือสูงเกินกว่าที่เขามีอยู่) ภาพบางด้านที่เกิดจากนิมิตของท่าน เขาจึงไม่อาจรับไว้ได้หมด แต่อย่างไรก็ดี ในกรณีนี้ไม่น่าจะเกิดขึ้นได้ เว้นเสียแต่ว่า การปั้นรูปกระทำด้วยความไม่ฉลาดและใช้วัสดุที่มีคุณภาพเลว แต่ถึงแม้ผู้ที่ส่งภาพนิมิต จะไม่ทราบถึงการเปลี่ยนแปลงหรือการขาดคุณสมบัติในตัวสหายผู้นั้นก็ตาม ภาพนิมิตนั้น ก็ยังสามารถช่วยให้เพื่อนผู้นั้นได้บรรลุอุดมคติได้ดีกว่าเมื่อครั้งเขายังมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ ถ้าเขายังไม่มีการพัฒนาขึ้น ความสมบูรณ์ในตัวเขาก็จะยังไม่เกิด แต่อย่างน้อยสภาพของเขาก็ยังดีกว่าแต่ก่อน และก็ไม่มีอะไรที่เขาจะต้องการมากไปกว่าความรื่นรมย์ในการที่ได้มาอาศัยอยู่ในสวรรค์นี้ สหายของท่านอาจจะรับภาพนิมิตได้หลายร้อยภาพตามคุณสมบัติของเขามีสอยู่ แต่เมื่อคุณภาพหนึ่งคุณภาพใดที่เขาถืออยู่ยังไม่เจริญ การพัฒนาของเขา จะไม่เปลี่ยนแปลงไปในทันทีทันใด เพราะเหตุเพียงแต่การสมมติของท่านว่า เขาได้บรรลุถึงสิ่งนั้นแล้ว คุณประโยชน์อันยิ่งใหญ่จะเกิดขึ้น ถ้ามีการสร้างภาพนิมิต (images) ที่ผู้รับจะไม่เกิดความผิดหวัง

หรือน่าจะพูดว่า จะไม่มีการผิดหวังสำหรับบุคคลผู้สามารถ เข้าถึงความคิดที่สูงที่สุด ซึ่งจิตในชั้นต่ำ (Lower mind) สามารถที่จะเข้าถึงได้ ญาณศิษย์พรหมวิทยา (Theosophist) ผู้ซึ่งสร้างนิมิตของ “มาสเตอร์” ผู้เป็นอาจารย์ของตนชั้น ในใจจะรู้ทันทีถึงความสามารถอันไม่เพียงพอของตน ในการ ที่จะรับกระแสแห่งความรัก และอำนาจซึ่งเป็นสิ่งที่ลูกตั้ง ทางใจของเขามีอาจหยั่งกระแสลงได้ถึงเลย

อนึ่ง อาจมีผู้ถามว่า การที่ดวงวิญญาณมาใช้ชีวิตชั่วคราวหนึ่ง เพื่อเสวยสุขในโลกสวรรค์นี้ ดวงวิญญาณนั้น จะมีโอกาสได้พัฒนาตนเองขณะที่อยู่บนภูมินี้หรือไม่ ? การ พัฒนาในภูมินี้อาจแบ่งออกได้เป็น ๓ ประเภท แต่ละประเภท ก็ยังมีความผิดแผกแตกต่างจากกันออกไปอีก ประเภทแรก จากนิสสัยบารมีที่เขาสั่งสมมา เขามีบัญญัติบางบัญญัติที่จะเปิด ออกสู่โลกนี้ และจากบัญญัติเหล่านี้เขาก็จะอาศัยสั่งสมนิสสัย บารมีของเขาให้เข้มข้นขึ้นอีก และจะกลับลงมาเกิดในโลก มนุษย์อีกพร้อมกับมรดกที่ติดตัวลงมานั้น ความคิดทั้งหมดจะ เข้มข้นยิ่งขึ้น เมื่อได้กระทำอยู่ซ้ำแล้วซ้ำเล่า บุคคลใดก็ตามถ้า ใช้เวลาเป็นพันปีสร้างสมแต่กระแสแห่งความรักอันปราศจาก

การเห็นแก่ตัว ย่อมเป็นที่แน่นอนว่าเมื่อสิ้นสุดกาลดังกล่าว จะรู้ว่า ภายใต้นั้นเต็มไปดด้วยกระแสความรักอย่างยิ่งยวด เพียงไร

ประเภทที่สอง จากบัญชาครั้งนี้ถ้าเขาได้ส่งความปรารถนา (aspiration) โครที่จะได้ติดต่อกับท่านผู้หนึ่งผู้ใดแห่งอาณาจักรวิญญาณอันยิ่งใหญ่ (one of the great orders of spirits) เขาจะได้รับสิ่งที่เขาปรารถนาโดยแน่นอน ถ้าเป็นทางด้านการดนตรี ท่านเหล่านั้นจะสอนให้เขาเข้าถึงเสียงดนตรีต่าง ๆ ที่เขาไม่เคยรู้มาก่อน ถ้าเป็นทางด้านศิลปะเขาจะได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ หลายพันแบบซึ่งเขาไม่เคยมีความคิดในเรื่องนี้มาแต่ก่อนเลย แต่สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้จะค่อย ๆ รู้สึกประทับใจในตัวเขา และเมื่อเขาจากมา เขาก็จะมีอะไรเป็นพิเศษ ๆ ยิ่งกว่าก่อนที่เขาจะเข้าไปเสียอีก

ประเภทที่สาม เขาจะได้รับความรู้เพิ่มเติมจากภาพนิมิตทางใจ ที่เขาได้สร้างขึ้น (mental images) ถ้าหากท่านเหล่านั้นได้มีการพัฒนาความสามารถอย่างเพียงพอที่จะสอนเขาได้ บรรดาสานุศิษย์ของ “พรหมวิทยา” ผู้ซึ่งมีภาพนิมิตของ “มาสเตอร์” จะได้รับคำสั่งสอนเจาะจงและความ

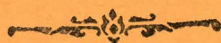
ช่วยเหลือจากท่านผ่านทางภาพนิมิตในใจที่เขาได้สร้างขึ้น
ส่วนจะสามารถรับได้มากน้อยเพียงใด ก็ขึ้นอยู่กับความ
สามารถของผู้นั้น

สูงขึ้นจากภูมิสวรรค์นี้อีกภูมิหนึ่ง จะเป็นภูมิของ
วิญญาณ (soul) หรือ อีโก้ ซึ่งมีกายที่เกิดจากมูลกณะ
(causal body) กายนี้เป็นพาหนะของวิญญาณจากชีวิตหนึ่ง
ไปสู่ชีวิตหนึ่ง กายนี้ไม่มีการเปลี่ยนแปลงเว้นแต่จะค่อย ๆ
มีวิวัฒนาการขึ้นตามลำดับ ชีวิตอันรุ่งโรจน์ในโลกสวรรค์แม้
จะมีเพียงใดก็มีการสิ้นสุดลงได้ กายที่สำเร็จจากใจ (mental
body) อันเป็นกายประจำภูมิสวรรค์ ก็จะเสื่อมสิ้นไปเหมือน
กับกายอื่น ๆ และชีวิตใหม่ในขณะกายก็เริ่มต้นขึ้น ณ ภูมิ
แห่งนี้ วิญญาณไม่ต้องการบัญชาอีกต่อไป เพราะที่นี้เป็น
บ้านอันแท้จริงของเขาแล้ว ที่นี้กำแพงกันต่าง ๆ ได้ทะลาย
ลงไปหมดแล้ว เรื่องนี้คนส่วนใหญ่ต่างไม่ค่อยมีใครทราบถึง
วิญญาณในชั้นสูงนี้ เขาตกอยู่ในสภาพแห่งการฝันโดยไม่มี
การสังเกต และก็ยากที่จะตื่น แต่ภาพนิมิต (vision) ที่เขา
ประสบก็เป็นของจริง ถึงแม้ว่าจะถูกจำกัดอยู่ตามขั้นตอนของ
การพัฒนาก็ตาม ทุกครั้งที่เขาได้หวนกลับมายังที่นี้อีก (หลัง

จากการเวียนว่ายตายเกิด) ข้อจำกัดต่าง ๆ ที่มีอยู่ในตัวเขาจะ
 น้อยลงทุกที ตัวของเขาจะมีความยิ่งใหญ่ขึ้น ชีวิตอันแท้
 จริงก็จะขยายตัวออกไปอย่างกว้างขวางและสมบูรณ์ยิ่งขึ้นทุกที
 เมื่อชีวิตได้พัฒนาไปในทางที่สูงขึ้นและดำเนินต่อไปอยู่เรื่อย ๆ
 ชีวิตที่เกิดจากมูลกระณะ (causal life) นี้ก็จะมีระยะเวลายาว
 นานยิ่งขึ้น และจะยาวนานยิ่งกว่าภูมิในระดับที่ต่ำกว่า เมื่อ
 เขาก้าวหน้ายิ่งขึ้นเขาจะอยู่ในฐานะใหม่ - เขาจะอยู่ในฐานะที่
 มิใช่จะเป็นผู้รับเท่านั้นแต่จะเป็นผู้ให้ ดังนั้นชัยชนะค่อย ๆ
 คืบคลานมาสู่เขาแล้ว เพราะเขากำลังศึกษาบทเรียนจาก
 พระคริสต์ เขากำลังเรียนเรื่องมงกุฎที่เต็มไปด้วยประกายแสง
 แห่งความเสียสละ การอุทิศชีวิตทั้งหมดหลังไหลมาเพื่อช่วย
 เหลือเพื่อนร่วมวัฏฏสงสาร การอุทิศตนให้แก่สิ่งทั้งหมด
 การอุทิศหลังจากฟ้ามารับใช้มนุษยชาติ นำหลังจากสวรรค์
 ทั้งหมดมาช่วยเหลือความทุกข์ทรมาน และการต่อสู้ของ
 ทายาทแห่งโลกพิภพ (sons of earth) สิ่งทีกล่าวนั้นเป็น
 ส่วนหนึ่งของชีวิตที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าของเรา ยังมีชีวิตบาง
 ชั้นบางตอนที่สูงกว่ันอีกซึ่งเรายังเข้าไม่ถึง เราเพียงแต่อยู่
 ณ บันใดชั้นต่ำแห่งบันใดทองเท่านั้น แต่ที่ได้นำมารายงาน

ให้ท่านทราบก็เพื่อประโยชน์สำหรับผู้ที่ยังไม่เคยทราบไม่เคยเห็น เพื่อที่ท่านจะได้เปิดตาของท่าน ดูสิ่งที่วิจิตรพิศดารอันไม่อาจคาดฝันได้ และสิ่งเหล่านี้ก็มีอยู่ล้อมรอบตัวท่านอยู่ในขณะนี้ทั้งนี้และเดี๋ยวนี้ นี่เป็นคำสอนส่วนหนึ่งของสำนักพรหมวิทยา นำมาประกาศแก่ท่าน ประกาศให้ทราบถึงสิ่งบริสุทธิ์ที่รอท่านอยู่ในกาลข้างหน้า สิ่งนี้มีอยู่อย่างแน่นอนที่สุด การจะบรรลุถึงสิ่งนี้ก็เพียงแค่ปรับตัวของเราเองให้เหมาะสมแก่สภาพนี้เท่านั้น

บทที่ ๗

บทที่ ๗ เทพพิทักษ์

* สำหรับตัวของข้าพเจ้าเองรู้สึกว่าเป็นจุดดีที่สุด
เกี่ยวกับคำสอนของพรหมวิทยาในการแจ้งให้คนทั่วไปทราบ
ในสิ่งที่ป็นสารัตถประโยชน์ นอกจากนั้นยังเป็นการเพิ่ม
ศรัทธาความเชื่อของสิ่งที่มีอยู่ ในศาสนาของตนให้แก่กล้า
ขึ้น มีหลายท่านที่ถึงแม้เขาจะรู้สึกยากในการยอมรับสิ่งเหล่านี้
นี้ ให้มากไปกว่าที่เขาเคยถือว่าเป็นเรื่องธรรมดาก็ตาม แต่
แม้กระนั้น เขาก็ได้มองย้อนหลังไปยังชีวิตในวัยเด็ก ที่มี
ความคิดค่อนข้างสูงกว่าเดี๋ยวนี้ด้วยความเสียดาย เขาได้หลุด
ออกมาจากแดนสนธยามาสู่แสงสว่างอันเจิดจ้า เขาขอบคุณ
ต่อข้อเท็จจริงที่เขาได้รับ และก็ไม่สามารถจะกลับไปดำเนิน
ชีวิตอย่างในอดีต ถึงแม้ว่าเขาจะกระทำได้ ความฝันในแดน

* วิจารณ์ ฉบับที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๖

สนธยานั้นบางเรื่องก็ดูดี ซึ่งบางครั้งแสงสว่างอันเจิดจ้าก็ยากที่จะไปเปรียบเทียบกับแสงสีที่อ่อนกว่า พรหมวิทยาได้เข้ามาช่วยเหลือเขาเหล่านั้น ในที่นี้แสดงให้เห็นความรุ่งโรจน์ ความสวยงามและความเป็นกวี สาดแสงไปยังเขาเหล่านั้น ผู้ซึ่งเคยตกอยู่ในแดนสนธยา ให้เขาทราบถึงความจริงที่มีอยู่ในชีวิต แทนที่แสงนั้นจะค่อย ๆ เลือนหาย เมื่อตะวันคล้อยลง กลับมีประกายแสงอันเจิดจ้าเข้ามาแทนที่ คำสั่งสอนของเราช่วยให้บทกวีกลับมีชีวิตขึ้นในแนวใหม่ในแนวของวิทยาศาสตร์ แทนจารีตนิยายที่ไม่สู้จะแน่นอน ตัวอย่างที่ดีจากความเชื่อดังกล่าว จะเห็นได้ในบทนี้ที่ว่าด้วย “เทพผู้พิทักษ์” (Guardian angels) ความจริงจารีตนิยายที่เล่าเรื่องเกี่ยวกับเทพาอารักษ์ ที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับคนเรานั้น เป็นสิ่งที่เราน่าจะเชื่อ ถ้าเราสามารถทราบแนวทางของเราในการยอมรับอย่างมีเหตุมีผล และข้าพเจ้าหวังที่จะอธิบายให้กว้างขวางเท่าที่แนวทางดังกล่าวจะอำนวยให้

ความเชื่อในเรื่องที่มีเทวดาเข้ามาเกี่ยวข้องกับมนุษย์เรานั้น เป็นความเชื่อที่มีมาแต่โบราณกาล ในหมู่ชาว

อินเดียมีเรื่องการเข้ามาเกี่ยวข้องกับของบรรดาเทวดาผู้มีศักดิ์น้อย (Minor deities) ในชีวิตประจำวันของมนุษย์ เพื่อช่วยเหลือในราชการ และในกิจการสำคัญ สำหรับชนชาวกรีกก็มีเทพนิยายที่คล้ายคลึงกันในการทำงานน้อยมาก ประวัติศาสตร์โรมันตามที่เราได้อ่าน ก็มีเรื่องของเทวดาฝาแฝดชื่อแคสเตอร์และทอลลัสส์ นำกองทัพสาธารณรัฐที่เพิ่งจัดตั้งขึ้น เข้าทำการรบที่ทะเลสาปเวจิลลูส ในสมัยกลางเซนต์เจมส์นำกองทหารเสปญไปสู้ชัยชนะ และก็มีนิยายหลายเรื่อง ที่กล่าวถึงเทวดาที่คอยให้ความคุ้มครองแก่คนเดินทางที่มีความกตัญญูรู้คุณ และเข้าช่วยเหลือ ในขณะที่ผู้นั้นตกอยู่ในระหว่างอันตราย บางคนกล่าวว่า เรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องราวถือโชคถือกลางสืบต่อกันมาเท่านั้น แต่เมื่อเรามาคิดดูว่า เรื่องเหล่านี้มีปรากฏยืนยันอยู่ทั่วไปในชนชาติต่าง ๆ ก็ย่อมจะมีแก่นของความจริงอยู่บ้าง จริงอยู่ เรื่องเหล่านี้อาจเป็นเรื่องผิพเพี้ยนหรือตกเติมเสริมแต่งเอาบ้าง แต่ความจริงก็ยังคงมีอยู่ และตรงนี้แหละเป็นจุดสำคัญ

ในศาสนาต่าง ๆ มีกล่าวถึงเรื่องเทวดาอารักษ์เหล่านี้ อยู่มาก ท่านเหล่านี้จะมาช่วยเหลือคนในขณะที่กำลังมีความ

เสว้าโศกเสียใจหรือเดือดร้อน ศาสนาคริสต์เองก็ได้หลีกเลี่ยง
 หนีไปจากเรื่องเหล่านี้ แต่เนื่องด้วยบาปได้มาสู่คริสตศาสนิก
 ชน จึงทำให้เกิดมีการปฏิรูปทางศาสนา (Reformation) โดย
 การเปลี่ยนหลักการที่สำคัญเกี่ยวกับความจริงขึ้น และจาก
 การเปลี่ยนแปลงอันวุ่นวายนี้ สัจธรรมก็ได้สูญหายไปเสีย
 เป็นอันมาก, ซึ่งพวกเราส่วนใหญ่จะไม่มีหวังได้มันกลับคืนมา
 ความทารุณร้ายกาจที่ได้เกิดขึ้นมาแล้วนั้น ก็เป็นการสมควร
 แล้วที่จะมีการปฏิรูป ซึ่งข้าพเจ้าไม่ปฏิเสธและก็นั่นเองการ
 ปฏิรูปนั้นเป็นการพิพากษาบาป ซึ่งได้กระทำกันมาก่อนหน้า
 นั้น สิ่งที่เราเรียกกันว่าลัทธิโปรเตสแตนต์ ได้ทำให้โลกต้อง
 ตกอยู่ในความว่างเปล่า และความมืดมนธ์ด้วยการประกาศ
 ปฏิญาของลัทธินี้ คำสอนของลัทธินี้ เต็มไปด้วยความ
 วิปริตและผิดเพี้ยนอย่างน่าเศร้าใจ ลัทธินี้ได้เผยแพร่ทฤษฎีที่
 ว่าไม่มีสิ่งใดที่จะเข้ามาแทนที่ฐานะอันไม่มีขอบเขตระหว่างสิ่ง
 สูงสุดและมนุษย์ ลัทธินี้ได้เสนอแก่เราถึงแนวความคิดอัน
 นำพิศวงเกี่ยวกับการเข้าแทรกแซง เอาตามน้ำพระทัยของ
 พระผู้สร้าง ซึ่งได้สร้างจักรวาลขึ้นตามกฎของพระองค์ และ
 โดยผลแห่งบทบัญญัติของพระองค์ และก็โดยคำร้องขอของ

สิ่งทีพระองค์ ได้สร้างขึ้น ซึ่งก็ดูเหมือนสมมติว่าจะรู้อะไรต่อ
 อะไรดีกว่าพระองค์เสียอีกว่า สิ่งใดจะเป็นการเหมาะสมดี
 สำหรับเขาหรือไม่ เรื่องนี้เป็นการยากที่จะปลดเปลื้องความ
 คืดของผู้ที่เคยเชื่อเรื่องนั้นมาแล้ว เป็นการยากที่จะให้เขา
 เชื่อว่า การเข้ามาแทรกแซงเกี่ยวข้องของพระเจ้าต่อมนุษย์
 นั้นเป็นเรื่องอคติ และไม่เป็นการยุติธรรม สำนักพรหม-
 วิทยาของเราไม่มีใครเชื่อเรื่องนี้ เพราะเรายึดมั่นในความ
 เชื่อที่ว่า สิ่งสมบูรณ์สูงสุดนั้นมีความยุติธรรม และดังนั้น
 เราจึงตระหนักดีว่า การเกี่ยวข้องแทรกแซงนั้นจะไม่บังเกิด
 ขึ้น เว้นเสียแต่ว่าบุคคลผู้นั้นอยู่ในข่ายอันสมควรที่จะได้รับ
 การช่วยเหลือ แต่ถึงกระนั้น ความช่วยเหลือดังกล่าว ก็
 จะกระทำโดยผ่านบรรดาผู้แทน (agents) ของพระองค์
 พระองค์จะไม่มีการเข้าแทรกแซงโดยตรงเป็นอันขาด เรา
 ทราบจากการศึกษาของเรา และจากบรรดาพวกเราที่มีประ-
 สบการณ์ในเรื่องนี้หลายคนด้วย พวกเราทราบว่า มีชั้น
 ตอนต่าง ๆ ที่เป็นสื่อกลางอยู่ระหว่างมนุษย์กับสิ่งศักดิ์สิทธิ์
 ความเชื่อของคนโบราณในเรื่องเกี่ยวกับเทพยดาต่าง ๆ ได้ถูก
 พิสูจน์ว่ามีอยู่จริง บรรดาสิ่งเหล่านี้มีอยู่ในอาณาจักรต่าง ๆ

ทั้งที่เป็นอาณาจักรซึ่งอยู่ต่ำกว่ามนุษย์ และที่อยู่สูงกว่าในด้านวิวัฒนาการ เราพบว่าอาณาจักรถัดจากเราขึ้นไปเหมือนกับเราเห็นว่ามีอาณาจักรของสัตว์อยู่ถัดจากเรา อาณาจักรที่อยู่ถัดเราขึ้นไปนั้น เป็นอาณาจักรอันยิ่งใหญ่ของเทวา และถัดจากอาณาจักรของเทวาขึ้นไป เป็นชีวิตที่อยู่ในชั้นวิวัฒนาการอันสูงเรียกว่า “ธยาน โชหาน” (Dhyans Chohans or archangels) (อรรคเทวา) และก็ยังมีการที่ส่งสูงกว่านี้ยิ่งขึ้นไปอีกเป็นชั้น ๆ จนใกล้กับอาณาจักรอันศักดิ์สิทธิ์ (Divinity) เข้าไปทุกที สิ่งทั้งหมดเป็นชีวิตที่ต่างกันออกไปเป็นชั้น ๆ นับตั้งแต่ตัวพระเจ้าเองมาสู่รูลีโต้เท้าของเรา นับเป็นชั้นบันไดที่ยืดยาว ซึ่งมนุษย์เราในขณะนี้ครองอยู่เพียงชั้นหนึ่งเท่านั้น มีชั้นตอนอยู่มากหลาย ซึ่งอยู่สูงกว่าเรา และอยู่ต่ำกว่าเรา แต่ละชั้นตอนนั้นมีผู้อาศัยอยู่ทั้งนั้น จึงเป็นเรื่องเหลวไหลสิ้นดีที่จะถือว่า เรานั้นกำลังอยู่ในชั้นตอนของพัฒนาการอันสูงสุดแล้ว เรากำลังบรรลุถึงขั้นปรมาตม์แห่งวิวัฒนาการแล้ว แต่ในระหว่างมนุษย์เราด้วยกันนี้ มีบางท่านได้ก้าวหน้าขึ้นไปสู่ระดับสูงแล้ว ท่านแสดงให้เราทราบถึงชั้นตอนต่อไปของเรา พร้อมทั้งทำตัวอย่างให้เรา

ดำเนินไปตามมรรคนั้น สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและพระคริสต์ และศาสดาอื่น ๆ ที่เป็นรองจากนี้ ได้ทรงแสดงให้เห็นประจักษ์แก่ตาเราถึงอุดมการณ์ยิ่งใหญ่ ซึ่งเราอาจดำเนินไป แม้ว่ามรรคนั้นจะอยู่ไกลแสนไกล แต่เราก็อาจจะปฏิบัติได้ในขณะนี้

ถ้าหากว่าการเข้ามาเกี่ยวข้องของเทวดาในธุรกิจของมนุษย์ในบางโอกาส อาจเกิดขึ้นได้ตั้งนั้นแล้ว เราจะขอพึ่งพาความช่วยเหลือจากท่านได้ไหม ? เรื่องนี้ขอตอบว่า บางทีก็ได้แต่ก็ไม่สู้จะง่ายนัก เพราะท่านผู้สูงส่งเหล่านี้ก็มีงานของท่านที่จะต้องปฏิบัติอยู่เหมือนกัน งานในหน้าที่ของท่านเป็นงานที่มีโครงอันยิ่งใหญ่ และก็ดูเหมือนว่าฐานะของเรานั้นดูจะเป็นเรื่องเล็กน้อย ที่ท่านจะสังเกตเห็นหรือเข้ามาเกี่ยวข้องแทรกแซงกับเรา คนเรานั้นมักจะมีความถือดีอยู่ภายใต้จิตอันไร้สำนึก ของตนว่า อำนาจอันยิ่งใหญ่ทั้งหลายในจักรวาล อาจจะทำลางคอยเฝ้าดูตนอยู่ตลอดเวลา และก็พร้อมที่จะเข้าช่วยเหลือตน ไม่ว่าสิ่งที่ตนกำลังเดือดร้อนนั้นเกิดจากความบัดซบ หรือความไม่รู้ของตน เขาลืมไปว่า แม้แต่ตัวของเขาเอง ยังไม่เคยเหลียวแลที่จะช่วยเหลือ ใน

สิ่งที่อยู่ในอาณาจักรอันต่ำต้อยกว่าเขาเลย เขาจะเลยต่อ
 ความสนใจ หรือการให้ความช่วยเหลือแก่สัตว์ป่า บางคราว
 เขาก็แสดงบทบาทต่อสัตว์เหล่านี้อย่างชั่วร้าย เขาล่วงละเมิด
 ชีวิตที่ไร้เดียงสาและไม่มีพิษสงของสัตว์เหล่านี้ ด้วยการสร้าง
 ความเจ็บปวด และการทำลายล้างอย่างป่าเถื่อน เพียงเพื่อ
 สร้างความสำราญให้แก่สันดานต่ำ ๆ ที่เป็นไปด้วยความ
 หลอหลอน และเขาก็เรียกสิ่งนี้ว่าเป็น “กีฬา” บางครั้งเขาก็
 เอาสัตว์เหล่านี้มาผูกมัด และให้ความดูแลมันบ้าง ทั้งนี้ก็
 เพื่อจะใช้งานมันเท่านั้น มิใช่จะช่วยทำ ให้มันเกิดวิวัฒนาการ
 ของด้านนามธรรมขึ้นแต่ประการใด ดังนั้น เขาจะไป
 คาดหวังอะไร จากสิ่งที่อยู่เหนือเขาให้ช่วยคอยดูแลคุ้มครอง
 ในเมื่อเขาไม่เคยทำอะไรให้กับสิ่งที่อยู่ต่ำกว่าเขาเลย รูปการ
 ก็อาจเป็นไปได้ในทำนองว่า เทวดาท่านก็มึงงานของท่านอยู่แล้ว
 ท่านคงไม่มาสนใจเรา เหมือนกับที่เราจะไปมัวเฝ้าดูนกกระ-
 จอกที่เกาะอยู่ตามหลังคาบ้านนั้นเสียมากกว่า แต่ก็อาจเป็นไปได้
 ใต้ที่เทพองค์ใดองค์หนึ่งจะสังเกตเห็นความเศร้าโศกเสียใจ หรือ
 ภาวะมื่อยากของคนบางคน และอาจทำให้ท่านสงสาร และ
 ท่านก็พยายามที่จะช่วยเหลือเขา เช่นเดียวกันกับที่เราอาจ

ช่วยเหลือสัตว์ที่ตกอยู่ในความทุกข์ยาก แต่บางครั้งในทัศนนะของท่านที่เห็นการณ์ได้ไกลกว่าเรา ท่านย่อมทราบข้อเท็จจริงว่า ในขณะที่เรากำลังอยู่ในขั้นของวิวัฒนาการ ซึ่งการเข้าแทรกแซงของท่านจะเป็นผลเสียมากกว่าผลดี ในอดีตอันนานไกล มนุษย์ได้รับความช่วยเหลือจากผู้แทนที่มีใช้มนุษย์ (non human agencies) มาแล้ว แต่ยุคนั้นเป็นยุคที่มนุษย์ยังอยู่ในขั้นปฐมวัย ที่ยังไม่ถึงขั้นมีครูบาอาจารย์ ในหมู่มนุษย์ด้วยกันคอยชักนำสั่งสอน แต่ปัจจุบันนี้ มนุษย์กำลังก้าวไปสู่ความเติบโตใหญ่ เป็นยุคที่สามารถจะมีผู้นำและผู้ช่วยเหลือ อันอาจหาได้ในหมู่มนุษย์ด้วยกันเองแล้ว

ในธรรมชาติที่แวดล้อมตัวเราอยู่นี้ ยังมีอาณาจักรอยู่แห่งหนึ่ง เป็นอาณาจักรแห่งธรรมชาติ (Kingdom of nature) อาณาจักรนี้ลึกลับ จนเราไม่สามารถจะรู้อะไรได้มากนักเป็นอาณาจักรของวิญญาณประจำธรรมชาติ (Nature-spirits) หรือวิญญาณที่อยู่ตามป่าเขาลำเนาไพร (Fairies) อาณาจักรนี้เป็นต้นตอแห่งจารีตนิยายของทุกชาติ และเป็นร่องรอยที่แสดง ว่าอาณาจักรของชีวิตประเภทหนึ่งมีอยู่

อาณาจักรนี้ไม่เป็นที่รู้ในวงการวิทยาศาสตร์ เราพากันขนานนามสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ ว่า pixies, gonmes, kobolds, brownies, sylphs, undines etc. (น่าจะเป็นอย่างที่คุณคนไทยเราเรียกว่า นางตานี นางตะเคียน ผีขโมด ผีป่า ผีส้มิง ลับแล ฯลฯ). บรรดาวิญญาณประเภทนี้ (มิได้มีวิวัฒนาการมาจากสายของมนุษย์) ปรากฏอยู่ในจารีตนิยาย ของประเทศต่าง ๆ น้อยชาตินักที่จะไม่มีเรื่องเกี่ยวกับชีวิตประเภทนี้ วิญญาณนี้ครองร่างอยู่ในกายทิพย์หรือกายอีเทอร์ (astral or etheric bodies) ฉะนั้นจึงเป็นโอกาสยากที่คนเราจะมองเห็นได้ เว้นแต่โอกาสพิเศษเท่านั้น จึงจะปรากฏร่างให้คนเห็น โดยปกติชีวิตเหล่านี้จะหนีออกจากมนุษย์ เพราะเขารังเกียจกิเลส และตัณหาของมนุษย์ เพราะฉะนั้นการปรากฏตัวของเขาในหมู่มนุษย์จึงมีได้น้อยมาก ส่วนใหญ่จะแลเห็นได้ในสถานที่ ๆ เปลา่เปลี่ยว และห่างไกลจากมนุษย์ ซึ่งส่วนมากผู้ที่เห็นมักจะเป็นพรานป่าและพวกเลี้ยงสัตว์ตามภูเขา บางคราวปรากฏว่าสิ่งประหลาดเหล่านี้ ได้เข้ามาผูกพันกับคน และช่วยรับใช้ในกิจการบางอย่าง ซึ่งเรื่องนี้มักปรากฏในหมู่ชาว

สก็อตบนพื้นที่สูง แต่วิญญาณประเภทนี้ไม่สามารถจะช่วย
เหลือ ในกิจการที่จำต้องใช้สติปัญญาอันมีระเบียบได้

นอกจากนี้ก็ยังมียาณาจักรของผู้วิเศษ (Adepts)
เป็นอาณาจักรมุนีผู้รู้แจ้ง (The Masters of wisdom) ท่าน
เหล่านั้นเคยเป็นมนุษย์เหมือนเรา แต่ทว่าจิตใจท่านได้พัฒนา
ไปสูงมาก จนเรายกย่องท่านว่าเป็นเทพเจ้าผู้ทรงอำนาจ
ทรงสติปัญญา และเต็มไปด้วยความเมตตากรุณา ชีวิตของ
ท่านทั้งหมดได้อุทิศให้แก่งานช่วยเหลือ ในด้านวิวัฒนาการ
อาจมีผู้ถามว่า ท่านเหล่านั้นจะเข้ามาเกี่ยวข้องช่วยเหลือใน
ชีวิตประจำวันของมนุษย์หรือไม่? บางโอกาสก็อาจเป็นได้
แต่ก็เป็นโอกาสที่ค่อนข้างหาได้ยาก เพราะท่านเหล่านั้นมีงาน
ที่ยิ่งใหญ่ของท่านจะต้องกระทำอยู่แล้ว บางคนไม่รู้ก็กล่าวว่า
ท่านผู้วิเศษเหล่านั้น น่าจะมาช่วยเหลือคนยากคนจนในเมือง
ใหญ่ ๆ ข้าพเจ้าขอกล่าวว่า ที่คิดอย่างนี้ดูเขลา และก็เป็น
การบังอาจวิพากษ์วิจารณ์ ผู้ทรงไว้ซึ่งความเฉลียวฉลาดและ
ความยิ่งใหญ่กว่าเขามาก ท่านผู้สงบเสงี่ยมเหล่านั้นสันนิษฐานว่า
สิ่งที่ท่านจะกระทำนั้นต้องมีเหตุผล การวิพากษ์วิจารณ์ดำเนิน
ติเตียนท่าน จึงเป็นความบัดซบและความโง่เขลาสันดาน ท่าน

เหล่านี้ มี่งานของท่านอยู่บนภูมิอันสูงไกลเกินกว่าที่เราจะเข้าถึง ท่านทำงานเกี่ยวข้องโดยตรงวิญญาณของมนุษย์ และส่องแสงมายังดวงวิญญาณของมนุษย์ ประดุจแสงอาทิตย์ส่องต้องมวลดอกไม้ ท่านกำลังดึงมนุษย์ให้ก้าวไปในทางที่สูงและเสริมพลังอำนาจและชีวิตของท่านให้แก่มนุษย์ ที่เป็นงานอันยิ่งใหญ่ ซึ่งไกลเกินกว่าที่จะมาคอยบำบัดโรครภัยไข้เจ็บหรือชุบเลี้ยงร่างกายของมนุษย์ ถึงแม้ว่าสิ่งเหล่านี้จะเป็นการดีอยู่ก็ตามที การที่จะใช้ท่านให้ทำงานในภูมิมนุษย์ก็เท่ากับ การเปลืองพลังแรงอันใหญ่ยิ่ง เหมือนกับการใช้นักวิทยาศาสตร์ผู้คงแก่เรียนของเราไปทำงานโยธากลางถนน พร้อมกับขอร้องว่า นี่เป็นงานทางวัตถุที่จะเป็นประโยชน์แก่ชนทั้งมวล ในระหว่างที่งานทางวิทยาศาสตร์ยังไม่เกิดประโยชน์แก่ผู้ยากจนได้ทันที ฉะนั้นจะหวังให้ท่าน เข้ามาเกี่ยวข้องในทางโลกกับเราได้อย่างไร ในเมื่อท่านมีงานด้านอื่นที่เป็นประโยชน์จะต้องกระทำอยู่แล้ว

ผู้ช่วยเหลือที่มองไม่เห็น

* การช่วยเหลือในชีวิตประจำวันของคนอาจเกิดขึ้นได้จากบุคคลสองประเภท ซึ่งบุคคลเหล่านี้ก็เป็นมนุษย์เช่นเดียวกับเรา และก็ได้เคลื่อนไกลจากระดับของเรา บุคคลประเภทแรกเราเรียกว่าผู้ตาย เราคิดถึงบุคคลเหล่านี้ว่าอยู่ห่างไกลเกินไปจากเรา แต่นั่นเป็นเพียงสิ่งลวงตา บุคคลเหล่านี้ยังคงอยู่ใกล้เรา และถึงแม้ว่าสภาพชีวิตใหม่นี้ โดยปกติเขาไม่สามารถที่จะแลเห็นกายเนื้อของเรา แต่เขาก็สามารถแลเห็นกายทิพย์ของเรา และดังนั้นเขาจึงย่อมหทราบถึงความรู้สึกและอารมณ์ของเรา เมื่อใดที่เราตกอยู่ในสภาพของความเดือดร้อนและเราต้องการความช่วยเหลือ ซึ่งบางครั้งเขาก็สามารถที่จะช่วยเหลือเราได้ ดังนั้นในโลกเรานี้จึง

* วิทยุอาณ ฉบับที่ ๓-๔ มีนาคม-เมษายน ๒๕๑๖

มีผู้ช่วยเหลืออยู่เป็นจำนวนมากมาย ซึ่งในบางโอกาสเขาก็ได้เข้ามาเกี่ยวข้องกับกิจการของคนเรา นับเป็นบางโอกาสซึ่งไม่อาจเกิดขึ้นบ่อยนัก ซึ่งผู้ตายจะสลัดสิ่งเขี้ยวอนบรรดามีในโลกได้รวดเร็ว และผู้ที่ได้พัฒนาไปยังขั้นสูงเท่านั้นที่จะผ่านอิทธิพลของโลกไปด้วยความรวดเร็วได้ และบุคคลประเภทนี้แหละที่จะเป็นประโยชน์ในการช่วยเหลือมนุษย์ มีอยู่หลายเรื่องหลายราย ซึ่งผู้ตายได้เข้ามาเกี่ยวข้องกับคนเราอย่างไม่มีข้อสงสัย และบางทีเรื่องเหล่านี้หลายเรื่องมีสิ่งประหลาดอยู่มากมายเกินกว่าเราจะคาดคิด และส่วนมากงานที่บุคคลเหล่านี้กระทำก็คือ การแนะนำด้วยการดลใจแก่บุคคลบางคนซึ่งยังมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ แต่เขาเหล่านี้มักไม่ทราบถึงแหล่งที่เขาได้รับการดลใจอย่างมีความสุขเหล่านี้ บางครั้ง ก็มีความจำเป็นในความประสงค์ของผู้ตายที่จะแสดงตัวให้ปรากฏ แต่เราผู้ซึ่งเปรียบเสมือนคนตาบอด ไม่รู้ถึงความคิดอันเพียบพร้อมไปด้วยความรักที่เขามีต่อเรา นอกจากนั้นเขาไม่สามารถจะแสดงตัวได้ทุกครั้งที่เขาต้องการ มีหลายครั้งที่เขาพยายามจะช่วยเหลือเรา แต่ก็ไม่สามารถ

กระทำได้ ดังนั้นตลอดเวลาเราจึงไม่ทราบถึงความปรารถนา
 ของเขาในเรื่องนี้ เรื่องเหล่านี้มีอยู่มากมายและบางเรื่องจะ
 พบในหนังสือของข้าพเจ้าเรื่อง “The Other Side of
 Death” บุคคลประเภทที่สองซึ่งเป็นผู้ช่วยเหลือที่ยังมีชีวิต
 อยู่ในโลกรนี้ แต่สามารถขึ้นไปยังโลกทิพย์ (ถอดกายทิพย์
 ไปทำการช่วยเหลือ) ได้ ผู้ช่วยเหลือที่ยังไม่ตายนี้ บางทีก็
 ควรจะพูดว่า เขายังคงอยู่ในกายเนื้อจะเป็นการดีกว่า เพราะ
 คำว่า “อยู่” และ “ตาย” ไม่เป็นศัพท์ที่เหมาะสมในการ
 ใช้สำหรับพวกเราเลย

สำหรับเรา ๆ ท่าน ๆ นั้นต่างก็พากันฝังจมอยู่ในวัตถุ
 หยาบด้วยกัน ถูกฝังจมอยู่ในท่ามกลางความมืด ท่ามกลาง
 หมอกอันแสนสะอิดสะเอียนของโลก ถูกปิดตายด้วยม่าน
 อันมืดทึบ ทำให้ไม่สามารถแลเห็นแสงสว่างที่มีอยู่รอบตัว
 เรา สำหรับตัวเราต่างหากที่จะถูกเรียกว่าตาย ความตายไม่
 ควรจะใช้เรียกกับผู้ที่ได้สละทิ้งสัมภาระที่เต็มไปด้วยเลือดเนื้อ
 ออกเสียแล้ว และสวมร่างกายใหม่ที่เต็มไปด้วยประกายแสง
 อันร่าเริงแจ่มใส แข็งแรง และเสรีในคราวไปมาได้มากกว่าเรา

บุคคลประเภทที่กล่าวนี้ ยังดำรงอยู่ในโลกมนุษย์ แต่เขาก็ได้เรียนรู้ถึงวิธีที่จะใช้กายทิพย์ และในบางกรณีก็เรียนรู้ถึงการใส่กายที่สำเร็จจากใจด้วย แต่โดยปกติบุคคลเหล่านี้จะเป็นศิษย์ของบรรดา มาสเตอร์ (Masters) ที่กล่าวมาข้างต้น บุคคลเหล่านี้ไม่สามารถที่จะปฏิบัติงานได้อย่างมาสเตอร์ เพราะอิทธิอำนาจของเขา ยังไม่ได้รับการพัฒนาไปถึงขีดนั้น มาสเตอร์สามารถจะทำหน้าที่ของท่านได้อย่างเสรีในทุกชั้นทุกภูมิ แต่สำหรับศิษย์ยังไม่มีความสามารถถึงขนาดนั้น แต่เขาก็สามารถทำหน้าที่ได้ ในภูมิชั้นต่ำกว่าลงมา และเขาก็พร้อมที่จะทำตามบัญชาของท่านเท่าที่ท่านเห็นว่า จะเป็นการดีและเหมาะสมสำหรับเขา และภายในขีดความสามารถของเขา บางครั้งเมื่อเขาพบว่าคนบางคนกำลังประสบกับความเดือดร้อน หรือได้รับความทุกข์ทรมาน ซึ่งเขาสามารถจะบดเบ้าให้บรรเทาลงได้ เขาก็ยินดีและเต็มใจที่จะช่วยเหลือเท่าที่เขาจะกระทำได้ หลายครั้งที่เขาสามารถช่วยผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่ และผู้ที่ตายแล้ว แต่จะต้องจำไว้เสียก่อนว่า การช่วยเหลือของเขาจะกระทำได้ภายใน

ใต้เงื่อนไข เมื่อคนใดได้รับประสิทธิประสาท และการฝึกสอนเกี่ยวกับอำนาจนี้แล้ว เขาจะต้องกระทำภายใต้กฎเกณฑ์ที่วางไว้ เขาจะต้องไม่ใช้อำนาจนี้ไปในทางที่เห็นแก่ตัว จะต้องไม่กระทำด้วยอำนาจความอยากรู้อยากเห็นตามอำเภอใจ ไม่สอดเข้าไปรู้เห็นในกิจการของผู้อื่น ไม่ยอมตนให้เป็นเครื่องมือของการทดสอบในห้องทรวงวิญญาณ ซึ่งก็คือเขาจะไม่แสดงปาฏิหาริย์หรือปรากฏการณ์ให้ประจักษ์ในโลกมนุษย์ เขาอาจจะทำหน้าที่ที่นักข่าวของผู้มีชีวิตอยู่ ไปแจ้งแก่ผู้ตาย แต่เขาจะไม่กระทำเกินขอบเขตอำนาจของเขา ที่จะนำข่าวของผู้ตายกลับมาบอกญาติ เว้นเสียแต่ว่าเขาจะได้รับคำสั่งโดยตรงจาก “มาสเตอร์” ดังนั้นจะเห็นได้ว่า กลุ่มหรือคณะของผู้ช่วยเหลือที่แลไม่เห็นนี้ มิใช่เป็นสำนักงานสืบสวน หรือสำนักข่าวสารจากโลกทิพย์ แต่เป็นคณะทำงานที่ได้มอบหมายให้เขากระทำในบางสิ่งบางอย่างโดยเฉพาะหรือเป็นงานที่อยู่ในหน้าที่ของเขา

ขอให้เราลองมาพิจารณากันดูว่า คนเราจะปฏิบัติงาน คือการทำงานช่วยเหลือดังกล่าวนั้นได้อย่างไรบ้าง ซึ่งจะทำ

ให้เราเข้าใจขอบเขตของอำนาจนี้ได้ดีขึ้น และก็จะตระหนัก
 ว่า ตัวเราเองนั้นก็อาจบรรลุถึงความสามารถเช่นนี้ได้ ชั้น
 แรกเราต้องทราบกันเสียก่อนว่า คนเราในเวลาอนหลับ
 นั้นได้ละทิ้งกายหยาบไว้อย่างไร เขาละทิ้งกายหยาบก็
 เพื่อที่จะให้กายหยาบมีการพักผ่อนได้เต็มที่ แต่สำหรับตัว
 เขาเองคือวิญญาณ (soul) นั้นไม่จำเป็นต้องพัก เพราะวิญ
 ญาณไม่มีความเหน็ดเหนื่อย กายเนื้อของเขาต่างหากที่
 เหน็ดเหนื่อย เมื่อเขาพูดว่าเหนื่อยใจนั้นไม่ถูก ความจริงมิ
 ใช่ว่าเหนื่อยแต่สมองมันเหนื่อย ในเวลาหลับคนเราใช้
 กายทิพย์แทนกายเนื้อ กายเนื้อนั้นอยู่ในสภาพหลับ
 แต่ตัวเขาเองจริง ๆ มิได้หลับ ถ้าเราจะตรวจสอบพิจารณา
 ดูคนบ้าที่กำลังนอนหลับด้วยอำนาจตาทิพย์ แน่แน่นอนเราจะเห็น
 ว่า กายทิพย์ของคนบ้าก็เกือบจะอยู่ในสภาพหลับเช่นเดียว
 กับกายเนื้อเหมือนกัน ทั้งนี้ก็เพราะเขามีความรู้สึกในกาย
 ทิพย์ที่เป็นพาหนะนั้นน้อยมาก กายทิพย์ของเขาไม่สามารถ
 ที่จะขยับเขยื้อนออกจากกายเนื้อได้ และถ้าพยายามที่จะดึง
 กายทิพย์นี้ออกมา เขาก็จะรู้สึกมีอาการตื่นตระหนกขึ้นทันที

ถ้าเรามาพิจารณาในคนที่เจริญแล้ว เช่นในหมู่พวกเรากันใดคนหนึ่ง เราจะพบความแตกต่างกันเป็นอย่างมาก ในกรณีนี้เราที่อยู่ในร่างกายทิพย์ ไม่มีทางที่จะตกอยู่ในสภาพไร้สำนึก แต่อยู่ในสภาพที่มีความรู้สึกนึกคิดโดยตลอด แต่ถึงกระนั้น ก็มีการสังเกตสิ่งรอบตัวได้มากกว่าคนป่าเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ถึงแม้ว่าเหตุผลจะไม่เหมือนกันทั้งหมด คนป่าไม่สามารถที่จะเห็น แต่คนที่เจริญแล้วแม้แต่คิดอยู่ว่า เขาแลไม่เห็นทั้ง ๆ ที่เขาสามารถแลเห็น เขาผ่านชีวิตอันยาวนานมาเป็นลำดับ ซึ่งกายทิพย์มิได้เคยถูกนำมาใช้ และสามารถอันนี้ก็กำลังค่อย ๆ เจริญเติบโตอยู่ภายในเปลือกหุ้ม เสมือนลูกไก่กำลังเจริญเติบโตอยู่ในเปลือกไข่ เปลือกที่หุ้มเขาอยู่เป็นเปลือกที่ประกอบด้วยมวลสารของศูนย์กลางแห่งความคิด ซึ่งในคนธรรมดาแล้วเป็นอันสิ้นสุดหวังที่จะทะลุออกมาได้ สิ่งใดก็ตามที่เป็นความคิดในเรื่องสำคัญ ๆ ซึ่งเขาเฝ้าครุ่นคิดอยู่ในใจตั้งแต่วันนี้ โดยปกติ เขาจะนำเอาความคิดต่อไปในระหว่างที่เขาหลับ และเขาก็ตกอยู่ในท่ามกลางของกำแพงอันหนาทึบ อันเกิดจากความคิดของเขาเองปิด

กันไว้ ดังนั้น เขาจึงไม่รู้ว่ามีอะไรเกิดขึ้นภายนอกบ้าง แต่ในบางโอกาสมีอาการสะท้อนรุนแรงจากภายนอก เข้ามากระทบ หรือจากแรงปรารถนาภายในใจ สิ่งนี้อาจฉีกกระชากมันที่ปิดกั้นนั้นลงชั่วคราว และปล่อยให้เขาออกไปรับความประทับใจนั้นได้ แต่การก็เป็นไปชั่วคราวเดียว หมอกนั้นก็จะมีลงมาปิดคลุมเขาไว้อีก และเขาก็ผันต่อไปโดยปราศจากการสังเกตเหมือนเดิม

ท่านอาจจะพูดว่า “เขาอาจจะถูกปลุกให้ตื่นขึ้นได้ไหม ?” ก็ขอตอบว่าย่อมได้ และสิ่งนี้อาจจะเกิดขึ้นแก่เขาได้ถึง ๔ ประการ ประการที่หนึ่ง ในอนาคตข้างหน้าอันไกล แม้จะเชื่องช้าแต่ก็แน่นอน วิวัฒนาการของเขาจะค่อย ๆ ดีขึ้นอย่างมีต้องสงสัย และก็จะทำลายหมอกกั้นนี้ออกเสียได้ ประการที่สอง เมื่อคนผู้นั้น ได้ประจักษ์ข้อเท็จจริงในเรื่องนี้ด้วยตนเองแล้ว เขาก็จะหันมาข้มขม้นทำลายหมอกที่ปกคลุมอยู่ภายใน อย่างไม่ลดละ ส่วนผลของการพัฒนาจะสำเร็จ ลุล่วงไปในขั้นใดก็ขึ้นอยู่กับระดับของความพากเพียรว่ากระทำไปได้มากน้อยเพียงใด ทางแก้ปัญหาก็มีประการหนึ่งก็คือ

ก่อนเข้านอน ให้พยายามกำหนดว่าเมื่อกายทิพย์ออกจากร่าง ขอให้รู้ตัวและมองเห็นสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ในขณะนั้นได้ การปฏิบัติเช่นนี้ เป็นการเร่งกระบวนการของธรรมชาติให้ผลิ ดอกออกผลเร็วขึ้น ซึ่งจะไม่มีอันตรายใด ๆ ถ้าหากบุคคลผู้นั้นใช้สามัญสำนึกที่ถูกต้อง และมีคุณสมบัติพร้อมด้วยคุณธรรมอยู่ภายในจิตใจ และถ้าสิ่งดังกล่าวบกพร่อง บุคคลนั้นก็อาจประสบผลร้าย อำนาจภายในที่เขาอาจได้มานี้ จะก่อผลร้ายให้แก่เขาสองประการ ประการต้น เขาอาจนำเอาอำนาจนี้ไปใช้ในทางที่ผิด ประการหลัง เมื่อประสบกับพลังนี้ซึ่งเขายังไม่เข้าใจ หรือไม่สมารถจะควบคุมได้ ก็อาจทำให้เขาเกิดความตกใจกลัว ประการที่สาม อำนาจนี้บางครั้งก็อาจเกิดขึ้นได้จากอุบัติเหตุบางอย่าง หรืออาจเกิดจากการทำพิธีทางไสยศาสตร์ อันผิดหลักเกณฑ์ จากสิ่งเหล่านี้จะทำให้มันที่ปกคลุมอยู่นั้นเปิดขึ้น และก็ไม่สามารถที่จะปิดลงได้สนิทอีก กรณีเช่นนี้จะทำให้บุคคลผู้นั้นตกที่นั่งลำบาก ดังที่ มาตาม บลาวตส์กี (ผู้ก่อตั้งสำนักพรหมวิทยา) ได้อธิบายไว้ในหนังสือ “ชีวิตของแม่มดหมอผี” (A Bewitc-

hed Life) หรือหนังสือนวนิยายอันโด่งดังของ ลอร์ด
 ลิตตัน เรื่อง “ซาโนนิ” (Zanoni) ประการที่ ๔ สหายบาง
 คนซึ่งรู้จักบุคคลผู้ดี และเชื่อว่า ผู้นี้สามารถที่จะเผชิญกับ
 อันตรายทั้งมวลในโลกทิพย์ได้และผู้นี้มีความตั้งใจที่จะปฏิบัติ
 คุณงามความดี โดยไม่เห็นแก่ตัวในโลกทิพย์อาจจะช่วยจัด
 การเกี่ยวกับหมอกที่เป็นเปลือกหุ้มอยู่นี้ และค่อย ๆ ปลุก
 กระตุ้นให้บุคคลผู้นี้มีความสามารถสูงขึ้น (อาจเป็นดังที่มาส-
 เตอร์กุกุมิได้ปฏิบัติต่อท่านผู้เขียนเรื่องนี้ อันปรากฏอยู่ในคำ
 นำของหนังสือเรื่องนี้แล้ว : ผ.ร.) แต่โดยปกติเขาจะไม่กระ-
 ทำจนกว่าจะแน่ใจในตัวผู้นั้นแล้วว่า เป็นผู้อุทิศตนและมี
 ความกล้าหาญ ซึ่งถือว่าเป็นคุณสมบัติอันสำคัญยิ่งในการ
 ปฏิบัติตนที่ดีดังกล่าว เมื่อเขาได้รับการพิจารณาจนเป็นที่น่า
 พอใจแล้วก็อาจได้รับการชักชวนให้เข้าร่วมขบวนการของ
 ผู้ช่วยเหลือต่อไป

ลักษณะงานของผู้ช่วยเหลือนี้ ข้าพเจ้าได้กล่าวไว้แล้ว
 ในหนังสือเรื่อง “ผู้ช่วยเหลือที่มองไม่เห็น” (Invisible
 Helpers) แล้ว ดังนั้นจึงไม่ขอกกล่าวซ้ำในที่นี้ แต่ใครจะกล่าว

ถึงลักษณะของงาน ที่คณะผู้ช่วยเหลือเหล่านี้ปฏิบัติกันอยู่ เป็นส่วนมากพอให้ทราบเป็นเลา ๆ โดยธรรมชาติงานเหล่านี้ มีอยู่หลายชนิด และส่วนมากก็ไม่ใช่เป็นงานที่จะเห็นได้ทาง ภายนอก งานนี้อาจจะแบ่งออกได้เป็นงานที่เกี่ยวกับผู้อยู่และ งานที่เกี่ยวกับผู้ตาย

การให้ความปลุกปลอบและความสบายใจแก่ผู้ที่ตกอยู่ใน ความทุกข์ ความเศร้าโศกเสียใจและความบ่่วยไข้ นับว่า เป็นงานชนิดหนึ่งที่เทียบกันแล้วกระทำได้ไม่ยาก และผู้นั้น ก็อาจได้รับโดยหาได้ทราบไม่ว่า ใครได้ให้ความช่วยเหลือ เช่นนั้นอยู่

การประนีประนอมเกี่ยวกับการทะเลาะวิวาทบาดหมาง กันก็เป็นงาน ชนิดหนึ่งที่คณะผู้ช่วยเหลือได้พากเพียรดำเนิน อยู่บ่อยครั้ง ทั้งนี้เพื่อให้สถานการณ์ที่ก่อให้เกิดการขัดแย้ง ไม่ว่าจะ เป็นในทางความคิดเห็น หรือในด้านผลประโยชน์ ได้ลงเอยหรือยุติลงในทางที่สามารถปรองดองกันได้ บางครั้ง ก็เป็นงานที่คอยเตือนให้ทราบถึงภัยที่จะมาถึง เพื่อหลีกเลี่ยง หรือขจัดบ่ดเข้าภัยนั้นให้พ้นไป มีหลายกรณีที่มีการเตือนนี้

มิได้กระทำในรูปของกายทิพย์ แต่หากกระทำในรูปที่ปรากฏออกมาเป็นกายเนื้อ และก่อให้เกิดการเสียชีวิตแก่ผู้ที่ได้รับการเตือนมาก แต่ในบางโอกาสการเตือนแบบนี้จำต้องกระทำ เพราะผู้นั้นกำลังประพฤติดนที่เป็นการผิดศีลธรรม และจะเป็นการดึงเขาให้กลับมาสู่ทางของการเป็นคนดีมีศีลธรรมได้ ถ้าหากคณะผู้ช่วยเหลือ ทราบถึงความยุ่งยากเดือดร้อนของญาติและมิตรสหาย เขาก็พยายามที่จะมาอยู่เคียงข้างผู้นั้น พร้อมกับให้พลังแห่งความแข็งแรงและความสุขสบายใจ

ในเหตุการณ์ที่เกิดภัยพิบัติพร้อมกันมาก ๆ ชาวโลกมักไม่ทราบเกี่ยวกับงานที่คณะผู้ช่วยเหลือเหล่านี้ ได้ปฏิบัติ บางคราวอาจได้รับอนุญาตให้บุคคลที่ร่วมประสบชะตากรรมเพียงคนหรือสองคนได้รอดพ้นจากภัยพิบัตินั้น ดังนั้นเราจึงมักจะได้ทราบเรื่องเกี่ยวกับความสยดสยอง ของภัยพิบัติที่เกิดขึ้นแก่คนหมู่มาก แต่ก็มีบางกรณที่รอดพ้นมาได้อย่างมหัศจรรย์ แต่การช่วยเหลือเช่นนี้ เป็นการช่วยเหลือเฉพาะคนที่เขายังไม่ถึงคราวที่จะตาย ในลักษณะนี้เป็นบุคคลซึ่งตามกฎหมายแห่งกรรม (Divine law) ยังไม่ถึงคราวที่จะใช้หนี้กรรม

ในลักษณะเช่นนี้ งานส่วนใหญ่ที่คณะนี้กระทำก็คือ การใช้ความพยายามที่จะให้ความแข็งแกร่งและความกล้าหาญ ที่จะเผชิญหน้ากับสิ่งที่จะต้องเกิดขึ้น และหลังจากนั้นก็พบกับวิญญานที่ขึ้นมาอยู่โลกทิพย์พร้อมกับให้การต้อนรับ และให้ความช่วยเหลือแก่วิญญานเหล่านั้น อย่างอบอุ่นบนโลกทิพย์นี้

บทที่ ๙

งานช่วยเหลือผู้ตาย

* บทนี้จะได้อธิบายถึงงานอันยิ่งใหญ่ และสำคัญยิ่ง เกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือผู้ตายจากโลกมนุษย์ ก่อนที่ เราจะเข้าใจเรื่องเหล่านี้โดยถูกต้อง จำต้องสละความรู้และความยึดถือผิด ๆ อันเกี่ยวกับความตายและสภาพของผู้ตาย ออกเสียก่อน บุคคลเหล่านี้มิได้อยู่ห่างไกลไปจากเรา ไม่มี การเปลี่ยนแปลงทั้งหมดในทันทีทันใด ไม่กลายเป็น เทวดาหรือปีศาจ เขายังคงเป็นคน เป็นคนเช่นเดียวกับที่ เคยเป็นมา ไม่ได้ขึ้นหรือเลวลง ยังคงอยู่ใกล้ชิดกับเราเสมอ ยังคงรู้ในอารมณ์และความรู้สึกนึกคิดของเรา และจะรู้มากกว่าแต่ก่อนเสียด้วยซ้ำ ดังนั้นความเศร้าโศกและความคว่ำ ใจทวญถึงผู้ตายโดยไม่มีการควบคุม จึงเป็นการกระทำที่เห็น

* วิทยุญาณ ฉบับที่ ๕-๖ พฤษภาคม-มิถุนายน ๒๕๑๖

แก้ตัวและเป็นสิ่งไม่ดี ผู้ตายย่อมมีความรู้สึกรับรู้อารมณ์ที่เกิดขึ้นในใจของผู้ที่เขารักใคร่ เมื่อผู้ที่เขารักใคร่ไม่รู้ถึงความจริงข้อนี้ เอาแต่เศร้าโศกเสียใจ ก็เท่ากับเป็นการสร้างเมฆหมอกแห่งความเศร้าสลดไปปกคลุมล้อมรอบตัวผู้ตายอันจะมีกระแสนอิทธิพลชักนำให้เขาเลวร้ายลงยิ่งขึ้นเท่านั้น ถ้าญาติมิตรได้รับคำสอนเกี่ยวกับเรื่องนี้ดี สิ่งเหล่านี้ก็จะไม่บังเกิดขึ้นเป็นแน่นอน

ดังนั้นงานในการช่วยเหลือผู้ตาย ซึ่งคณะผู้ช่วยเหลือจะกระทำจึงมีอยู่หลายทาง เรื่องแรกทั้งหมด บุคคลทั้งหลายที่มีอยู่มากมายเหล่านั้น และที่แน่นอนดูจะเป็นส่วนมากเสียด้วย จำต้องได้รับคำอธิบายให้ทราบเกี่ยวกับโลกใหม่ที่เขากำลังประสบอยู่ เรื่องนี้ศาสนาของเขาน่าจะได้มีการสอนให้ทราบถึงสิ่งที่คาดที่จะต้องประสบ และการปรับตนให้เข้ากับสภาวะใหม่เหล่านั้นด้วย แต่ส่วนมากหาได้กระทำเช่นนั้นไม่ ดังนั้นเมื่อผู้ตายขึ้นมาสู่โลกทิพย์ ส่วนมากจึงเกิดความไม่สบายใจขึ้น และบางคนก็ตกอยู่ในอาการหวาดกลัว บุคคลเหล่านั้น จำต้องได้รับการปลอบประโลมให้เกิดความสบายอก

สบายใจ เพราะเมื่อบุคคลเหล่านี้ได้ประสบกับรูปแห่งความคิดอันน่าสยดสยองน่าสพึงกลัว ซึ่งเขาเองและคนประเภทเดียวกันกับเขาได้สร้างขึ้นมา และกำลังสร้างอยู่มาเป็นเวลาหลายร้อยปีแล้ว เป็นภาพของผีปิศาจ (personal devil) และพญายมผู้เกรี้ยวกราด และทารุณโหดร้าย (an angry and cruel Deity) บุคคลเหล่านี้เมื่อได้ประสบเข้ากับก็เกิดความกลัวตัวสั่นอย่างน่าสงสาร ภาพเหล่านี้มิใช่จะเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดความไม่สบายใจอย่างมากเท่านั้น แต่ยังเป็นสิ่งไม่ดีสำหรับวิวัฒนาการของเขากอีกด้วย ดังนั้นผู้ช่วยเหลือจึงต้องเสียเวลาและยุ่งยากมิใช่น้อย ในการที่จะให้บุคคลเหล่านั้นได้ทราบถึงเหตุผลที่ถูกต้อง

บุคคลต่าง ๆ ที่ได้เข้ามาสู่ชีวิตใหม่นี้ดูจะเป็นครั้งแรกที่บางคนได้เปิดเผยให้เห็นถึงธาตุแท้ของนิสัยใจคอว่า เราเป็นคนที่มึนโง่เขลาโหดเหี้ยมอย่างแท้จริง งานของผู้ช่วยเหลือก็คืออธิบายให้เขาทราบว่าอดีตก็เป็นเรื่องของอดีต การสำนึกผิดเป็นหนทางเดียวเท่านั้นที่จะช่วยมิให้เขาประกอบกรรมทำเข็ญต่อไป ไม่ว่าผู้ตายจะประกอบกรรมอันใดมาแล้วก็ตาม

วิญญาณของเขามีได้สูญหาย ดังนั้นเขาจะต้องเริ่มต้นชีวิตใหม่ ณ จุดนี้ และพยายามที่จะดำรงชีวิตจริงสำหรับอนาคตต่อไป บางคนยังมีการยึดติดอยู่กับสิ่งเย้ายวนในโลก เขายังปล่อยให้ความคิดและความสนใจจดจ่ออยู่กับสิ่งเหล่านี้ ดังนั้นย่อมเกิดความทุกข์ทรมานขึ้น เมื่อเขาจำต้องจากสิ่งเหล่านั้นมาและไม่ได้เห็นมันอีก บางคนก็ยังมีความคิดผูกพันอยู่ในโลกถึงอาชญากรรมที่ตนได้กระทำหรือธุรกิจต่าง ๆ ที่ตนได้กระทำค้างไว้ บางคนก็เฝ้าเป็นห่วงกังวลถึงสภาพของครอบครัวและญาติมิตรสหายที่ตนจากมา สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้จำเป็นที่จะต้องมีการอธิบาย และบางคราวก็จำเป็นที่ผู้ช่วยเหลือจะต้องทำงานในโลกมนุษย์เพื่อสนองความต้องการบางประการของผู้ตาย เพื่อให้เขาหมดความห่วงใยอันจะเป็นอุปสรรคในการก้าวต่อไปยังสภาพที่สูงยิ่งขึ้น เรื่องลัทธิวิญญาณศาสตร์ (Spiritualism) การติดต่อกับวิญญาณ) คนทั้งหลายมักจะมองไปในด้านที่ไม่ดี แต่เราอย่าลืมว่างานเหล่านี้ก็มีประโยชน์ในด้านดีอย่างมาก เกี่ยวกับงานช่วยเหลือนี้ เพราะเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้ตายที่ตายจากมาโดยกระทันหันได้มีการจัดแจงธุรกิจของตนให้เรียบร้อย

ความคิดที่ว่าเวลาที่ต้องการพักผ่อนมาก ๆ ของร่างกายนั้นไม่จำเป็นเลยสำหรับวิญญาณที่อยู่ภายใน เป็นความคิดที่ตื้ออย่างแน่นอน ข้าพเจ้าเคยมีความรู้สึกอยู่ครั้งหนึ่งว่าเวลาที่เราใช้ไปในการนอนหลับนั้นช่างเป็นการสูญเสียเวลาไปอย่างน่าเสียดาย แต่เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้าเข้าใจดีแล้วว่า ธรรมชาติ มิได้จัดสรรเวลาอันไม่ถูกต้องในการที่ต้องสูญเสียเวลาในชีวิตคนไปถึงหนึ่งในสามแต่ประการใด แน่นอนงานช่วยเหลือนี้ ผู้ปฏิบัติจะต้องมีคุณสมบัติหลายประการ แต่เรื่องนี้ข้าพเจ้าได้กล่าวเอาไว้มากแล้วในเรื่อง “ผู้ช่วยเหลือที่มองไม่เห็น” (Invisible Helpers) แต่อย่างไรก็ตามข้าพเจ้าใคร่ขอนำมากล่าวไว้ในที่นี้บ้างพอสมควร ประการแรก เขาจะต้องมีจุดมุ่งหมายประการเดียว งานช่วยเหลือผู้อื่นต้องเป็นงานอันดับแรกและเป็นหน้าที่อันสูงสุดสำหรับเขา ประการที่สอง เขาจะต้องเป็นคนที่ควบคุมตนเองได้อย่างสมบูรณ์ ควบคุมได้ทั้งอารมณ์และประสาท เขาจะต้องไม่ปล่อยอารมณ์แทรกแซงไปในงานที่กระทำเลยแม้แต่น้อย เขาจะต้องอยู่เหนือความโกรธและความกลัว ประการที่สาม เขาต้องเป็น

คนใจเย็น แจ่มใสและร่าเริง คนที่มีอารมณ์ขุ่นมัวและความวิตกกังวลไม่เหมาะสมกับงานชนิดนี้ เพราะงานส่วนใหญ่เป็นงานที่ต้องปลอบประโลม และทำความสงบใจให้แก่ผู้อื่น เขาจะทำงานนี้ได้อย่างไร หากว่าเขามีแต่ความตื่นเต้นและวิตกกังวลอยู่ตลอดเวลา ประการที่สี่ บุคคลนั้นจะต้องเป็นคนมีความรู้ เขาจะต้องเรียนรู้ในงานที่จะกระทำโดยการเรียนรู้ภายในโลกมนุษย์นี้ไว้เสียก่อน เขาไม่อาจคาดหวังได้ว่า คนในโลกทิพย์จะสละเวลาอันมีค่าพอมาสอนในสิ่งที่เขาอาจหาได้โดยตัวของเขาเองแล้วในโลกนี้ ประการที่ห้า เขาต้องเป็นคนที่ปราศจากความเห็นแก่ตัวโดยสิ้นเชิง ต้องไม่คิดถึงตัวเองนอกจากงานที่ทำ เขายินดีที่จะรับงานทุกอย่างไม่ว่างานนั้นเป็นงานอันต่ำต้อย หรืองานอันสูงส่งโดยไม่เลือกที่รักมักที่ชัง ประการที่หก เขาต้องเป็นคนที่เปี่ยมไปด้วยความรักความเมตตากรุณาอย่างท่วมท้น ไม่เป็นคนปล่อยตามอารมณ์ นอกจากความตั้งใจอันแรงกล้าที่จะรับใช้เป็นที่สื่อกลางสำหรับความรักของสิ่งสูงสุดเท่านั้น

ท่านอาจคิดว่ามาตรฐานที่วางไว้นี้น่าจะเป็นไปไม่ได้ ตรงกันข้าม สิ่งนี้คนทุกคนบรรลุถึงได้ แต่ต้องการเวลาอยู่

สักหน่อย และแน่นอนว่าจะถึงเวลาเข้าสักวันหนึ่ง ท่านจงอย่าเพิ่งเสียกำลังใจ จงทำงานที่นี้และ ณ บัดนี้ทำตนให้พร้อมที่จะปฏิบัติงานอันมีคุณค่าสูงนี้ เราอย่าปล่อยให้เวลาไหล่วงเลยไปโดยเปล่าประโยชน์ แต่พยายามทำงานชิ้นเล็ก ๆ ไปก่อน ตามแนวทางนี้ ทุกคนทราบดีว่า ความทุกข์โศกหรือความเสียใจที่เกิดขึ้นกับผู้ยังมีชีวิตอยู่ หรือผู้ที่ตายแล้วนั้นเป็นอย่างไร และเมื่อโอกาสใดที่ท่านทราบถึงความทุกข์นี้เกิดขึ้นแก่ผู้ใด เมื่อท่านจะเข้านอน ขอให้ท่านกำหนดเรื่องนี้เอาไว้ในใจ เมื่อกายทิพย์เป็นอิสระจากกายเนื้อแล้ว ท่านจงไปสູບบุคคลผู้นั้น และพยายามทำให้เขาเกิดความสบายใจ จิตสำนึกของท่านอาจไม่ทราบผลของการปฏิบัติ เมื่อท่านตื่นขึ้นมาในตอนเช้า ท่านอาจจะจำอะไรไม่ได้เลย แต่ขอให้ท่านมั่นใจเถิดว่า การช่วยเหลือของท่านจะไม่ไร้ผลเสียทีเดียว ไม่ว่าท่านจะจำได้หรือไม่ว่า ท่านได้กระทำการใดไปแล้วก็ตาม แต่ขอให้ท่านมั่นใจเถิดว่าท่านได้กระทำการนั้นตามที่ท่านตั้งใจไปแล้ว วันข้างหน้าไม่ว่าจะช้าหรือเร็ว ท่านจะทราบหลักฐานว่า งานที่ท่านกระทำไปนั้นได้รับความ

สำเร็จจริง ๆ จงจำไว้ด้วยว่า เมื่อท่านช่วยเหลือผู้ใด ตัว
 ของท่านเองก็จะได้รับการช่วยเหลือนั้น ขอให้ระลึกว่า
 จากสิ่งที่อยู่ต่ำสุด ไปจนถึงสิ่งที่อยู่สูงสุดล้วนแต่มีสายโซ่-
 แห่งความสัมพันธ์ในการรับใช้ซึ่งกันและกันอยู่ และถึงแม้ว่า
 เรากำลังยืนอยู่บนบันไดขั้นต่ำสุด แต่บันไดนี้ก็ทอดผ่านพื้น
 เมฆหมอกที่ปกคลุมโลกออกไปรับแสงสว่างจากสิ่งสูงสุดที่
 กำลังฉายแสงอยู่ตลอดเวลา

บทที่ ๑๐

ความคิดก่อรูป

* ตามข้อเท็จจริงที่ได้กล่าวอ้างมาแล้วว่า ความคิดและอารมณ์ที่เกิดขึ้นนอกจากจะส่งผลมายังกายเนื้อแล้ว ยังเป็นเหตุให้เกิดคลื่นของความสั่นขึ้นในกายละเอียดต่าง ๆ ตามสภาพของกายเหล่านั้น ซึ่งก็ได้แก่กายทิพย์และกายที่สำเร็จด้วยใจ ซึ่งมีอยู่ล้อมรอบตัวคนทุกคน ข้อความที่ข้าพเจ้าใคร่จะขอนำมากล่าวข้างล่างนี้เป็นบทความชิ้นหนึ่งของ ดร. แอนน์ เบซแซนท์ (ประธานสมาคมพรหมวิทยา) ที่จะทำให้เข้าใจเรื่องต่าง ๆ ได้ดีขึ้น และท่านได้อ่านเรื่อง “รูปแห่งความคิด” (Thought-forms) (เป็นผลงานจากการค้นคว้าวิจัยของ แอนน์ เบซแซนท์ และ ซี. ดับบลิว ลีดบีเดอร์) ก็จะช่วยให้เกิดความเข้าใจชัดเจนยิ่งขึ้น

ภาพแห่งรูปความคิดต่าง ๆ ที่เสนอในที่นี้เป็นผลงานของบุคคลผู้มีตาทิพย์ ๒ ท่าน แห่งสำนักพรหมวิทยาผู้ซึ่งได้เฝ้าสังเกตรูปร่างต่าง ๆ อันเกิดขึ้นจากความคิดที่กำหนดขึ้น และส่งออกมาจากจำนวนบุคคลหนึ่งในสองบุคคลนี้ โดยต่างผลัดสังเกตความคิดซึ่งกันและกัน ตลอดจนรูปร่างของความคิดที่เกิดขึ้นแก่บุคคลอื่น ๆ ด้วย บุคคลผู้มีตาทิพย์ทั้งสองท่านนี้เฝ้าสังเกตดูอย่างจริงจัง และด้วยความแม่นยำเท่าที่ความสามารถจะมีอยู่ และก็บอกเล่าสิ่งที่ตนเห็นนี้ให้แก่นักวาดเขียน ซึ่งนั่งอยู่ด้วยในขณะนั้นสเก็ทซ์ภาพและระบายสีภาพขึ้น จนกว่าลักษณะของภาพนั้นจะใกล้เคียงกับสิ่งที่เห็น ข้อยุ่งยากในการปฏิบัติงานอย่างนี้มีอยู่อย่างมากมาย ผู้มีตาทิพย์นั้นไม่สามารถจะวาดภาพได้ ส่วนผู้วาดภาพเองก็ไม่มีตาทิพย์ได้แต่วาดภาพตามคำบอก ดังนั้นงานที่กระทำนี้จึงเปรียบเสมือนคนตาบอดและคนขาพิการทำงานร่วมกัน คนตาบอดแต่ขาไม่พิการเป็นฝ่ายพยุงคนขาพิการ คนขาพิการแต่ตาไม่บอดเป็นฝ่ายบอกทางคนตาบอด เมื่อเวลาว่างงาน ศิลปินผู้นั้นก็จะมานั่งระบายสีของภาพ และขณะที่ทำงานอยู่นั้นก็จะมีคณะกรรมการท่านอื่น ๆ มาเฝ้าดูอยู่ และก็กล่าวคำวิ-

พากษ์วิจารณ์เป็นเชิงออกความเห็น งานเขียนภาพก็จะ
เสร็จได้แต่ละภาพ \ ทำให้ศิลปินผู้นั้นต้องเห็นเห็น้อยมาก
บางคราวภาพนั้นต้องรื้อทิ้งและเขียนขึ้นใหม่ทั้งหมด ภาพที่
แสดงออกมานี้ ก็ได้พยายามอย่างเต็มที่ที่จะให้เหมือนรูปร่าง
และสีสรรของจริงเท่าที่บรรดาสีต่าง ๆ ที่มีอยู่ในโลกนี้จะ
อำนวยให้ในการวาดภาพนั้น

สาธุศิษย์ทุกคนล้วนแต่รู้จักรังสี (aura) ของมนุษย์
รังสีนี้เป็นส่วนรอบนอกของกายชั้นสูงที่มีมวลสารคล้ายหมอก
รังสีนี้จะแทรกซึมระหว่างกายต่าง ๆ ซึ่งกันและกัน และจะ
แผ่รังสีออกล้อมรอบกายเนื้อ ซึ่งเป็นกายที่เล็กที่สุดในกระ-
บวนกายทั้งหลายที่มีอยู่ในตัวคน สาธุศิษย์เหล่านี้รู้ว่า ใน
ระหว่างกายต่าง ๆ ของคนเรา (กรณกาย กายที่สำเร็จด้วย
ใจ กายทิพย์ กายอีเทอร์ และกายเนื้อ) มีอยู่ ๒ กายคือ
กายที่สำเร็จด้วยใจกับกายทิพย์มีส่วนเกี่ยวข้องอย่างสำคัญต่อ
สิ่งที่เราเรียกว่า รูปแห่งความคิด (thought-forms) แต่เพื่อ
ที่จะให้เรื่องนี้เป็นที่กระจ่างแก่คนทั่วไป มิใช่แต่เฉพาะสาธุ-
ศิษย์พรหมวิทยาที่มีความรู้จักมักคุ้นกับคำสอนในเรื่องนี้คือ

แล้วเท่านั้น จึงใคร่นำเอาข้อเท็จจริงอันเป็นประการสำคัญ
มากล่าวซ้ำอีกดังนี้

มนุษย์ผู้คิด (The Thinker) ถูกห่อหุ้มอยู่ในร่างหนึ่ง
ซึ่งร่างนี้ประกอบด้วยมวลสารอันละเอียดอ่อนเหลือคณานับ
และมวลสารนี้มีอยู่ในภูมิที่เกิดจากใจ (mental plane) ร่างนี้
จะมีความละเอียดอ่อนมากหรือน้อยในโครงสร้างก็ขึ้นอยู่กับว่า
กระทำหน้าที่การงานมากหรือน้อย และก็ขึ้นอยู่กับระดับของ
สติปัญญาที่ได้พัฒนามาว่า มีความเจริญมาสู่ระดับใดแล้ว กาย
ที่สำเร็จด้วยใจ เป็นกายที่มีลักษณะงดงามมาก มีความประ-
ณีละเอียดอ่อน และอนุภาคของกายนั้น เคลื่อนไหวด้วย
ความเร็วอันสูงยิ่ง ก่อให้เกิดประกายแสงอันสุกปลั่งและมีชีวิต
ความสวยงามดังกล่าวนี้จะมีประกายแสงเจิดจ้า และมีลักษณะ
สวยงามน่ารักยิ่งขึ้น ถ้าปัญญาได้รับการพัฒนาขึ้นไปสู่
ระดับสูงและใช้ไปในทางที่บริสุทธิ์ ความคิดทุกเรื่องจะ
ก่อให้เกิดความสั่นขึ้น ในมวลสารของร่างกายนี้สัมพันธ์กัน
กับความคิด จะมีสีต่าง ๆ เกิดขึ้นเหมือนแสงอาทิตย์ส่องลง
มาต้องละอองฝอยของน้ำตกจนเป็นประกาย กายที่เกิดจากใจ
เมื่อถูกพลังกระตุ้นจากความคิด ก็จะทำให้เกิดความสั่นสะเทือน

ขึ้นตามส่วนต่าง ๆ และก็ประกอบขึ้นเป็นรูปร่างขึ้นตามลักษณะของความสั่นนั้น เปรียบได้กับเมล็ดทรายที่อยู่ในจานจะเกิดรูปร่างขึ้น เมื่อได้รับความสั่นสะเทือนจากเสียงของตัวโน้ตดนตรี กายที่เกิดจากใจจะดึงดูดอนุภาคของมวลสารที่มีอยู่ในบรรยากาศแวดล้อมตน อันเป็นอนุภาคที่มีระดับของความละเอียดอ่อนเหมือนกับคุณสมบัติของตนเข้ามาสู่ตนมวลสารต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนเป็นมวลสารที่มีคุณสมบัติและเป็นของที่มีอยู่ในภูมิที่เกิดจากใจ คนเรามีรูปแห่งความคิดล้วน ๆ และมีลักษณะง่าย ๆ พ้น ๆ เป็นรูปความคิดที่มีชีวิตและลักษณะที่มีการเคลื่อนไหวอย่างเข้มข้น สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นด้วยอำนาจของความคิด ถ้าหากรูปความคิดถูกสร้างขึ้นด้วยมวลสารที่ดีและละเอียดอ่อนจะเกิดมีพลังอำนาจและพลังงานอันใหญ่หลวงขึ้น พลังเหล่านี้นำมาใช้เป็นตัวแทนในกิจการงานได้ดี และถ้าพลังแห่งความคิดนี้ได้ถูกส่งไปจากผู้มีอำนาจจิตเข้มแข็ง และส่งไปอย่างสม่ำเสมอจะเกิดพลังงานอันสูงขึ้น สำหรับรายละเอียดในเรื่องนี้เกี่ยวกับการใช้อำนาจจิต จะได้กล่าวในภายหลัง รูปความคิดดังกล่าวนี้ถ้าได้ส่งขึ้นไปกระทบวัตถุหรือบุคคลในโลกทิพย์ รูปความคิดนี้จะ

ดึงดูดเอาวัตถุที่เป็นทิพย์นั้นเข้ามาสู่ตน และจะดึงดูดเอาเฉพาะแต่วัตถุที่มีความละเอียด ชนิดเดียวกันกับที่มีลักษณะเป็นของตน และก็เอามาจากวัตถุธาตุแท้ประจำภูมิแห่งโลกทิพย์นั้น (from the elemental essence of the astral world)

เมื่อพลังงานในตัวคนไหลไปยังวัตถุภายนอกที่ตนมีความอยาก หรือจากสิ่งที่เกิดจากตัณหาหรืออารมณ์ พลังงานนี้จะไปมีปฏิกริยากับวัตถุธาตุในโลกทิพย์ อันมีความละเอียดอ่อนน้อยกว่าวัตถุธาตุที่มีอยู่ในภูมิที่สำเร็จจากใจ สิ่งนี้เรียกว่า กามรูปหรือกายตัณหาอัน (desire body) (หรือกายทิพย์) ประกอบด้วยวัตถุธาตุที่มีอยู่ในโลกทิพย์ สำหรับคนที่ต้องพัฒนาจะมีรังสีของกายนี้อยู่เป็นส่วนใหญ่ บุคคลที่มีสันดานหยาบ กายตัณหาจะประกอบด้วยวัตถุในชั้นตอนหยาบ ๆ ของโลกทิพย์ กายนี้จะมีลักษณะคล้ายมี มีสีน้ำตาล สีเขียวหม่นและสีแดง ก็นับว่ามีบทบาทเป็นอย่างมาก เมื่อบุคคลใดมีอารมณ์เกิดขึ้น สีก็จะปรากฏขึ้นตามลักษณะของอารมณ์นั้น ๆ บุคคลที่มีนิสัยใจคอดีจะมีกายตัณหาอันประกอบด้วยมวลสารอันมีคุณสมบัติดี ลักษณะของสีจะมีระลอกฟรุ้วและชัดเจน ถึงแม้ว่ากายนี้也将มีความประณีตและรัศมี

น้อยกว่ากายที่เกิดจากใจก็ตาม แต่ก็นับว่ามีลักษณะสวยงามเหมือนกัน และเมื่อความเห็นแก่ตัวถูกขจัดสิ้นไป ลักษณะมัว ๆ ของสีก็จะถูกขจัดหายไปด้วย

ลักษณะ ๓ ประการอันเป็นหลักการทั่วไปซึ่งเกิดจากรูปความคิดมีดังนี้

๑. คุณภาพของความคิดจะกำหนดสีขึ้น
๒. ลักษณะ (nature) ของความคิดจะกำหนดรูป
๓. ความคิดที่แน่นอน จะกำหนดความชัดเจนของโครงรอบนอก (outline)

สี่ ;—

สีต่าง ๆ ขึ้นอยู่กับจำนวนของความสั่นที่เกิดขึ้นในหนึ่งวินาที สิ่งนี้เกิดขึ้นอย่างแท้จริงในโลกทิพย์และโลกที่เกิดจากใจ เช่นเดียวกับโลกมนุษย์ ถ้ากายทิพย์และกายที่เกิดขึ้นจากใจกำลังเกิดความสั่น ที่เกิดขึ้นจากอิทธิพลของการอุทิศตนและความจงรักภักดี รังสีจะมีลักษณะเป็นสีน้ำเงิน มีความเข้มมากหรือน้อย มีความสวยงามหรือความบริสุทธิ์ ก็ขึ้นอยู่กับระดับชั้นของอารมณ์ที่มีความบริสุทธิ์มากน้อย ในโบสถ์หรือวัด รูปแห่งความคิดดังกล่าว จะปรากฏ

ขึ้น แต่ส่วนใหญ่ไม่ปรากฏขอบนอก (outline) ที่ชัดเจน และดูจะมีลักษณะเป็นก้อนเมฆสีน้ำเงิน (ภาพ ๒) แต่ก็มีเสมอที่สีนี้มีลักษณะมัวเพราะเกิดจากอารมณ์ที่มีลักษณะเห็นแก่ตัวเข้ามาผสม สีน้ำเงินจะผสมด้วยสีน้ำตาล จึงทำให้ประกายบริสุทธิ์ของสีน้ำเงินต้องจางลง แต่ความคิดที่เกิดขึ้นจากใจที่อุทิศแล้ว จะมีลักษณะของสีที่น่าชมเหมือนกับสีน้ำเงินของท้องฟ้าในฤดูร้อน จากเมฆดังกล่าวนี้ มักจะมีดาวทองที่เป็นประกายสุกใสพุ่งขึ้นไประยิบระยับ

ความโกรธจะทำให้เกิดสีแดง จากสีอิฐแดงเข้มไปจนถึงสีแดงจัด ความโกรธขั้นรุนแรงจะมีประกายเป็นสีแดงสลัวออกจากเมฆสีน้ำตาลแก่ ส่วนความโกรธที่เกิดจากการไม่ได้รับความเป็นธรรมจะมีลักษณะเป็นสีแดงจัด (vivid scarlet) สีต่าง ๆ เหล่านี้ไม่มีลักษณะอันน่าชมและน่าฟังพอใจ

ความรัก ความเมตตากรุณาจะแสดงออกเป็นรูปเมฆสีแดงเรื่อ ๆ (rosy) โดยเปลี่ยนค่าออกมาจากสีแดงเลือดนกจาง ๆ (aullcrimson) ความรักนั้นเป็นลักษณะของธรรมชาติ แต่เมื่อความรักนั้นมีลักษณะของความเห็นแก่ตัวแฝงอยู่ สีแดงกุหลาบ (rose-red) นั้นก็จะเข้าผสมกับสีน้ำตาล

หรือเข้าผสมกับสีเขียวคล้ำ เมื่อมีลักษณะของความอิจจา
ริษยาแฝงอยู่ เมื่อความรักความเมตตากรุณาอันบริสุทธิ์ได้
ถูกส่งกระแสนอกไปกว้างไกล แถบของสีจะเป็นสีกุหลาบอัน
สวยงามประณีต เปรียบเสมือนแสงอาทิตย์เมื่อยามรุ่งอรุณ

ปัญญาจะแสดงออกเป็นแสงสีเหลือง (รูปที่ ๖) ปัญญา
ที่ประกอบด้วยเหตุผลล้วน ๆ จะนำไปสู่การบรรลุถึงขั้นสูง
ทางจิต ปัญญาขั้นนี้จะมีสีเหลืองอย่างประณีต ส่วนปัญญา
ที่มีความเห็นแก่ตัวแฝงอยู่ หรือประกอบด้วยความทะเยอ-
ทะยานใฝ่สูง จะมีแถบสีส้มที่แลดูชัดเจนและเข้ม (รูปที่ ๗)

รูป ; -

รูปจะมีลักษณะอย่างใดขึ้นอยู่กับลักษณะของความคิด
รูปความคิดในด้านการแสดงความจงรักต่อองค์พระผู้ศักดิ์สิทธิ์
การมอบตนให้เป็นทาสพลี การบูชาบวงสรวงต่อสิ่งดังกล่าว
จะมีลักษณะเป็นดอกไม้ (รูปที่ ๓)

รูปที่เกิดจากความคิดดังกล่าวนี้ จะมีลักษณะดัง
ดอกไม้ที่มีความประณีตสวยงามมาก รูปความคิดที่เหมือน
ดอกไม้นี้ จะเปลี่ยนแปลงโครงรอบนอกได้หลายหลาก แต่
จะมีลักษณะกลีบที่โค้งขึ้นไปเหมือนเปลวสีฟ้า ผู้ที่มีตาทิพย์

เมื่อมองเห็นสัญลักษณ์นั้นขึ้นทำให้ตนคิดไปว่า สิ่งนี้เกิดขึ้นก็เพราะผู้มีสัญลักษณ์นี้ ได้ถวายดอกไม้บูชาพระอยู่เสมอ จึงทำให้เกิดสัญลักษณ์ในใจขึ้น สำหรับชาวคริสต์ที่มีความรักในองค์พระคริสต์อย่างสุดหัวใจ จะมีแสงสีน้ำเงินเป็นลำพุ่งขึ้นไปสู่ท้องฟ้า รูปดาวห้าแฉก (รูปที่ ๑) เป็นสัญลักษณ์ของผู้ที่มอบกายถวายตนต่อสิ่งสูงสุด (Deity) ของผู้ที่มีความปรารถนามุ่งมั่นที่จะเข้าประสานร่วมกับกฎแห่งจักรวาลแห่งสิ่งสูงสุดนั้น สัญลักษณ์นี้แสดงออกทางเรขาคณิต ส่วนพื้นสีเหลืองนั้นแสดงถึงพื้นฐานของใจ รูปความคิดที่แสดงออกทางเรขาคณิต เช่น วงกลม สีเหลี่ยม พีระมิด สามเหลี่ยม ห้าเหลี่ยม สามเหลี่ยมซ้อนกันสองรูปและลักษณะอื่นที่คล้ายคลึงกันนี้ แสดงออกถึงความคิดที่เกี่ยวกับระเบียบกฎเกณฑ์ของจักรวาลหรือความคิดในด้านอภิปรัชญา ดังนั้น ถ้าหากรูปดาวนี้เป็นสีเหลืองก็แสดงว่าความคิดนั้นประกอบด้วยปัญญา ในเรื่องการทำงานของกฎเกณฑ์ในเรื่องที่เกี่ยวกับสิ่งสูงสุดหรือเกี่ยวกับมนุษย์ที่มีจิตใจขั้นสูง

ในกระบวนรูปความคิดที่เกิดจากความรักความเมตตา รูปที่ ๔ นับว่าดีที่สุด เพราะเป็นกระแสความรักที่มีลักษณะชัดเจนและแน่วแน่ พุ่งไปสู่บุคคลหรือสิ่งอันเป็นที่รักของตน

รูปที่ ๕ แสดงถึงความรักที่กำลังไขว่คว้าสิ่งที่ตนรักนั้นเข้ามาหาตนและยึดไว้ รูปที่ ๗ เป็นลักษณะของความตั้งใจอย่างแรงกล้าและความเข้มแข็งของความคิด เป็นรูปที่นำมาจากรังสีรอบกายของคนผู้ซึ่งใคร่กระหายในด้านสติปัญญาความรู้ และเป็นคนมีคุณธรรมดี ซึ่งมีความตั้งใจจะใช้อำนาจในทางที่ถูกเพื่อประโยชน์แก่ปวงชน ความตั้งใจอันแรงกล้า (ambitions) แสดงออกเป็นรูปขอที่ยื่นออกไปจะยึดจับเช่นเดียวกับการไขว่คว้าของความรักตามรูปที่ ๕

ความชัดเจนแห่งโครงรอบนอก

โครงรอบนอก ขึ้นอยู่กับความคิดที่ได้กำหนดขึ้นไว้ อย่างแน่นอน และนับว่าเป็นการยากที่จะนำมาเปรียบเทียบภาพเปรียบเทียบระหว่าง รูปที่ ๑, ๒, และ ๓ นั้น รูปที่ ๒ แสดงให้เห็นถึงผู้บุชบาบางคน ที่มีความคิดเลื่อนลอยและเชงตกอยู่ในความผัน รูปจึงมีลักษณะเป็นก้อนเมฆ สำหรับคนส่วนใหญ่ที่มีความคิดในเรื่องการบุชบาอยู่บ้างก็จะส่งภาพออกมาเป็นรูปเมฆหมอกดังรูปที่ ๒ สำหรับรูปที่ ๓ ผู้สร้างความคิดชัดเจนและรู้ตัวว่าตนกำลังคิดอะไรอยู่ เช่นเดียวกับผู้สร้างความคิดในรูปที่ ๑ ความคิดเหล่านี้กระจ่างไม่เปลี่ยนไปมาหรือวอกแวก เป็นความคิดของผู้เคารพบูชาที่มีความหนัก

แน่น สำหรับบุคคลในรูปที่ ๔ แสดงถึงการส่งกระแสความรักที่แน่นอนชัดเจนไปยังสิ่งที่ตนรัก ผู้สร้างความคิดในรูปที่ ๗ หมายถึงความตั้งใจที่จะดำเนินไปตามแนวทางนั้น

ความคิดที่เกิดจากความรัก และความอยากที่จะให้การปกป้องรักษาแก่ผู้ที่ตนรักจะมีกระแสแรงกล้าไปยังบุคคลที่ตนรักนั้น กระแสนี้จะไปล้อมรอบรังษีของกายบุคคลนั้น เหมือนดังมีเกราะหุ้มอันตรายที่จะเกิดแก่บุคคลนั้น กระแสนี้คอยอยู่ทุกโอกาสที่จะทำงานและคุ้มครองป้องกัน การทำงานก็เป็นไปโดยปราศจากความจงใจหรือรู้สำนึก การทำงานจะเกิดขึ้นโดยอัตโนมัติอันเกิดจากแรงกระตุ้นภายในของกระแส นั้น เมื่อกระแสภายนอกที่มีลักษณะเป็นมิตรมากระทบผู้ที่ตนรัก กระแสความรักนั้นก็ช่วยสนับสนุน แต่ถ้าเป็นกระแสของศัตรู กระแสนี้ก็จะเข้าขัดขวาง ตัวเราเองก็อาจจะเป็น “เทพพิทักษ์ผู้อารี” ได้โดยการส่งกระแสแห่งความปรารถนาดี ไปล้อมรอบบุคคลที่เรารัก ดังนั้นคำสวดอันชวนความห่วงใยของแม่ที่มีต่อลูก ซึ่งจากไปอยู่ดินแดนห่างไกล กระแสความรักนี้ก็ไปล้อมรอบตัวบุตรสุดที่รัก ถึงแม้ว่าแม่นั้นจะไม่รู้ว่า คำสวดอนนั้นเกิดผลเป็นประการใดก็ตาม

เอกสารเกี่ยวกับโลกหน้า ที่เป็นผลงานของชาวตะวันตก

ซึ่งสำนักค้นคว้าทางวิญญาณ

แปลและพิมพ์ออกเผยแพร่

๑. โลกทิพย์ ภาค ๑ (Life in the World Unseen)
๒. โลกทิพย์ ภาค ๒ (More about Life in the World Unseen)
๓. โลกทิพย์ ภาค ๓ (Here and Hereafter)
โดย Mr. Anthony Borgia ชุดละ ๘๐ บาท
๔. ชีวิตหลังจากตาย (The Life Beyond Death)
โดย Yogi Romacharaka เล่มละ ๔๐ บาท
๕. ตายแล้วไปไหน (Life After Death)
โดย C.W. Leadbeater เล่มละ ๑๐ บาท
๖. ทิพย์ภูมิ (The Astral Plane)
โดย C.W. Leadbeater เล่มละ ๑๕ บาท
๗. การเดินทางด้วยจิต (The Mind Travellers)
โดย Brad Steiger เล่มละ ๒๐ บาท
๘. ประสบการณ์นอกกายเหนือ (Journeys out of the Body) โดย Robert A. Monroe เล่มละ ๒๕ บาท